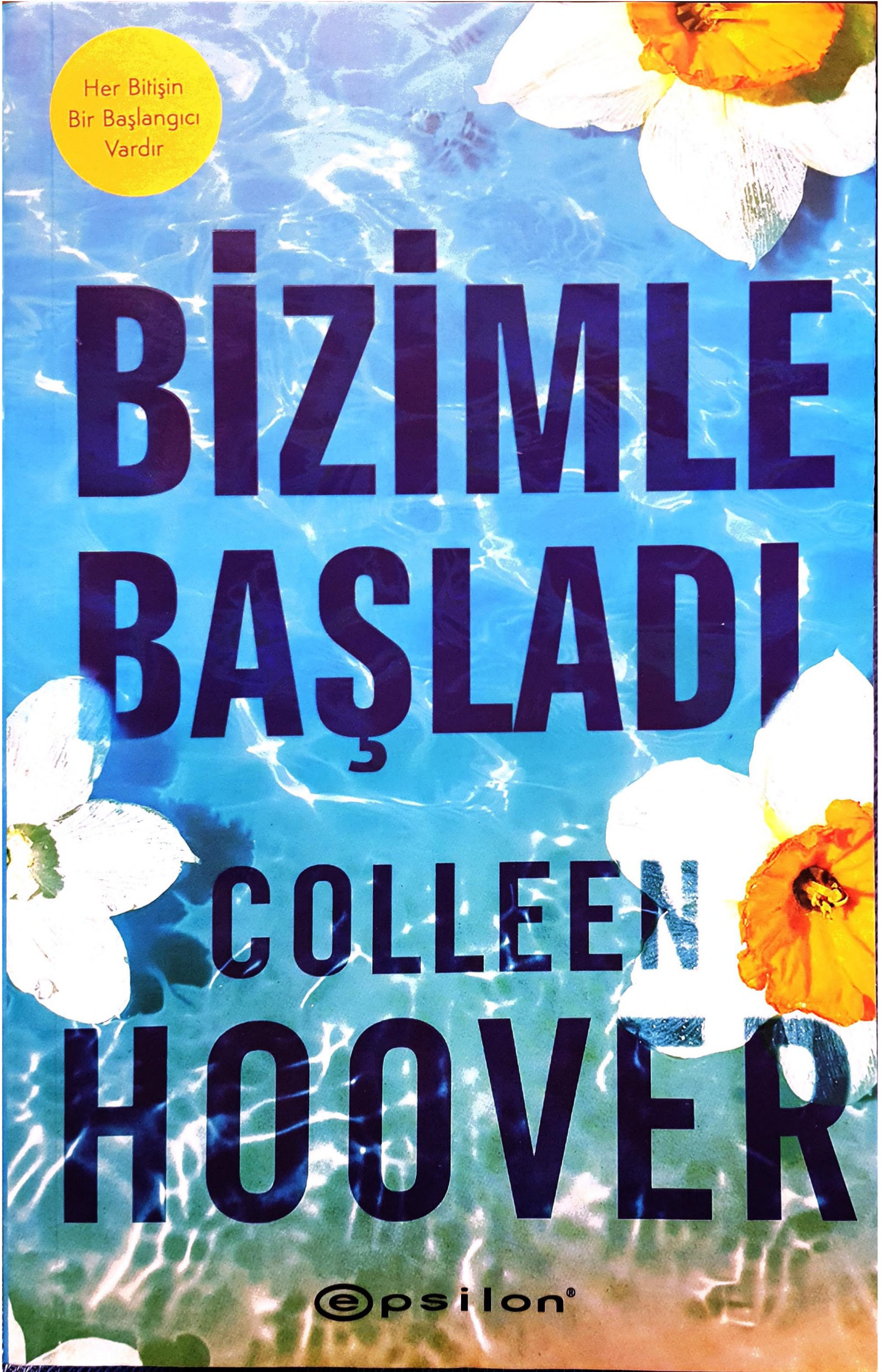
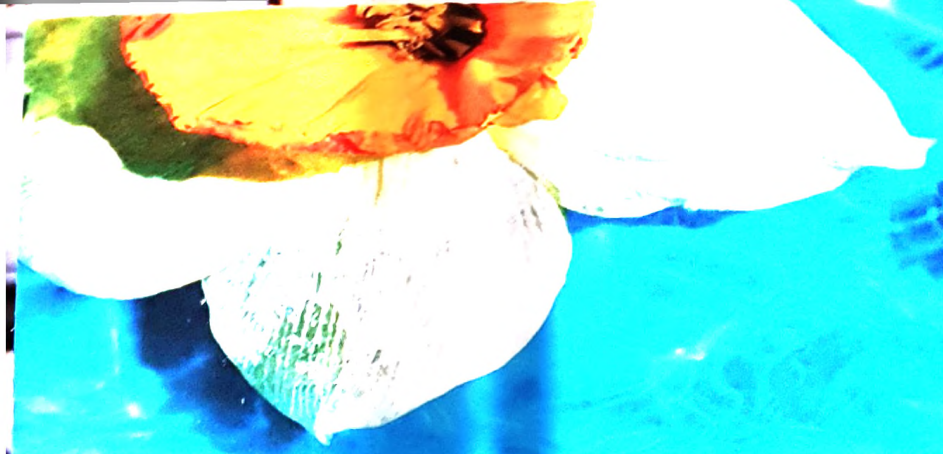

Her Bitişin
Bir Başlangıcı
Vardır
BİZİMLE
BAŞLADI
COLLEEN
HOOVER
epsilon®

"Belki de aşkın bitmesinin olumsuz olduğu düşüncesi sadece bir bakış açısı meselesidir. Çünkü bana göre aşkın sona ermesi, bir zamanlar aşkın var olduğu anlamına geliyor. Ve hayatımda senden önce, sevginin bana hiç değmediği bir dönem vardı."

●●●

Lily ve Atlas, beklenmedik bir şekilde yeniden bir araya geldikten sonra birbirlerini ve yaşadıkları her şeyi düşünmeden edemezler. Ancak aralarındaki yakınlık göründüğü kadar basit olmayabilir. Lily kızının iyiliğini ve Ryle'ın Atlas'la olası bir ilişkiye vereceği tepkiyi göz önünde bulundurmak zorundadır.

Collen Hoover, *Bizimle Başladı Bizimle Bitti* romanına devam ediyor. Lily'le Atlas'a bir şans daha vererek gençlik ateşini yeniden alevlendirmek istiyor. Peki *Bizimle Başladı*'da Atlas ve Lily'nin hikâyeleri kaldığı yerden devam edebilecek mi?

www.epsilonyayinevi.com

9 786254 143144

KDV'den muaftır.

Bizimle Başladı
Orijinal Adı: *It Starts With Us*
Colleen Hoover
Çeviri: Nil Bosna

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Nimet Kirşan
Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Şubat 2023
ISBN: 978-625-414-314-4

© Colleen Hoover, 2016
Bu eser, kitabın özgün yayıncısı Atria Books (Simon & Schuster, Inc.) ile Akcalı Telif Hakları Ajansı arasında yapılan anlaşma uyarınca yayımlanmıştır.
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz. Tüm hakları saklıdır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,
Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

BİZİMLE BAŞLADI

COLLEEN HOOVER

Çeviri
Nil Bosna

epsilon®

Bu kitap, cesur ve gözüpek Maria Blalock içindir...

Sevgili okur,

Bu kitap *Bizimle Başladı Bizimle Bitti*'nin devamı niteliğindedir ve ilk kitabın bittiği yerden başlamaktadır. En iyi okuma deneyimi için, *Bizimle Başladı Bizimle Bitti*'nin devamı olarak okunmalıdır.

Bizimle Başladı Bizimle Bitti yayımlandıktan sonra, bir gün devam kitabı yazacağımı hiç düşünmemiştim. Ayrıca kitabın bu kadar çok kişi tarafından kabul göreceğini de hayal etmemiştim. Lily'nin hikâyesini kendi annemin hikâyesi kadar güçlendirici bulan herkese minnettarım.

Bizimle Başladı Bizimle Bitti TikTok'ta ivme kazandıktan sonra daha fazla Lily'yle Atlas talepleriyle dolup taştım. Hayatımı değiştiren bir topluluğu nasıl reddedebilirdim ki? Bu roman, muazzam destek için bir teşekkür olarak yazıldı ve bu nedenle çok daha hafif bir deneyim sunmak istedim

Lily'yle Atlas bunu hak ediyor.

Umarım yolculuklarından keyif alırsınız.

Tüm sevgimle,
Colleen Hoover

Birinci Bölüm

Atlas

Bib's'in arka kapısında kırmızı sprey boyayla *yaf... şak* kelimesinin yanlış yazılması annemi aklıma getirmişti.

Heceler arasına her zaman kısa bir duraklama ekler, bu da iki ayrı kelime gibi görünmesine neden olurdu. Her duyduğumda gülmek isterdim ama çocukken durmadan yağdırılan hakaretlere maruz kaldığımdan bundaki mizahı bulmak zordu.

"Yaf... şak," diye mırıldandı Darin. "Bunu yazan, bir çocuk olmalı. Çoğu yetişkin bu kelimenin nasıl yazıldığını bilir."

"Emin ol bilsen şaşardın." Boyaya dokundum ama parmaklarıma bulaşmadı. Bunu her kim yaptıysa biz dün gece kapattıktan hemen sonra yapmış olmalıydı.

"Sence kasten mi yanlış yazılmıştır?" diye sordu. "Senin *tam* bir yavşak olacak kadar pislik olduğunu mu söylemek istiyor?"

"Neden beni hedef aldıklarını düşünüyorsun? Seni ya da Brad'i de hedef almış olabilirler."

"Burası senin restoranın." Darin ceketini çıkarıp pencereden açıkta kalan, büyük bir kırık cam parçasını çıkarmak için kullandı. "Belki de memnuniyetsiz bir çalışandır."

"Memnuniyetsiz çalışanlarım var mı ki?" Maaş bordrosunda böyle bir şey yapacak tek bir kişi bile düşünemi-

yordum. En son beş ay önce biri istifa etmişti ve üniversite diplomasını aldıktan sonra iyi şartlarda ayrılmıştı.

"Sen Brad'i işe almadan önce bulaşıkları yıkayan bir adam vardı. Adı neydi? Adını bir tür mineralden ya da öyle bir şeyden almıştı, çok garipti."

"Kuvars," dedim. "Takma ismiydi." O adamı uzun zamandır düşünmemiştim. Bunca zaman sonra bana kin beslediğinden şüphem vardı. Onu restoranı açtıktan hemen sonra kovmuştum çünkü üstünde gerçekten yiyecek görmedikçe bulaşıkları yıkamadığını öğrenmiştim. Bardaklar, tabaklar, çatal bıçaklar... Bir masadan mutfağa geri dönen ve oldukça temiz görünen ne varsa, doğrudan kurutma rafına koyuyordu.

Onu kovmasaydım sağlık bakanlığı bizi kapatacaktı.

"Polisi aramalısın," dedi Darin. "Sigorta için rapor hazırlamamız gerekecek."

Ben daha itiraz edemeden arka kapıda, ayakkabılarıyla ayaklarının altındaki cam kırıklarını ezen Brad göründü. Brad bir şeyin çalınıp çalınmadığını görmek için içeride envanter çıkarıyordu.

Çenesindeki kirli sakalları kaşıdı. "Kruton ekmeklerini almışlar."

Şaşkın bir duraksama oldu.

"'Kruton ekmekleri' mi dedin?" diye sordu Darin.

"Evet. Dün gece hazırlanan tüm krutonları almışlar. Ama başka hiçbir şey eksik görünmüyor."

Bunu söylemesini hiç beklemiyordum. Birisi bir restorana zorla girmiş ve alet edevat ya da değerli başka bir şey almamışsa muhtemelen aç olduğu için bunu yapmıştı. Böyle bir çaresizliği kendimden biliyordum. "Bunu rapor etmeyeceğim."

Darin bana döndü. "Neden yapmıyorsun?"

"Bunu yapanı yakalayabilirler."

"Mesele de bu ya."

Çöp kutusundan boş bir kutu alıp cam parçalarını toplamaya başladım. "Bir seferinde gizlice bir restorana girmiştim ve hindili sandviç çalmıştım."

Şimdi Brad'le Darin bana bakıyorlardı. "Sarhoş muydun?" diye sordu Darin.

"Hayır. Açtım. Kimsenin kruton ekmek çaldığı için tutuklanmasını istemiyorum."

"Tamam ama belki yiyecek sadece başlangıçtı. Ya bir dahaki sefere alet edevat için geri gelirlerse?" dedi Darin. "Güvenlik kamerası hâlâ bozuk mu?"

Aylardır tamir ettirmek için bana baskı yapıyordu. "Meşguldüm."

Darin cam kutusunu benden alıp kalan parçaları toplamaya başladı. "Tekrar gelmeden önce bunu halletmelisin. Lanet olsun, Bib's çok kolay bir hedef olduğu için bu gece Corrigan's'ı bile deneyebilirler."

"Corrigan's'ın güvenliği çalışıyor. Ayrıca her kimse, yeni restoranıma zarar vereceğinden şüpheliyim. Bu bir kolaylık meselesiydi, hedeflenmiş bir hırsızlık değil."

"Öyle *umuyorsun*," dedi Darin.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama gelen bir mesajla yarıda kaldı. Telefonumu hiç bu kadar hızlı açtığımı sanmıyorum. Mesajın Lily'den olmadığını görünce biraz bozuldum.

Bu sabah ufak tefek işlerimi hallederken ona rastlamıştım. Bir buçuk yıldır birbirimizi ilk kez görüyorduk ama Lily işe geç kalmıştı ve Darin'den restorana girildiğini bildiren bir mesaj almıştım. İşe gidince bana mesaj atacağına söz verdikten sonra biraz garip bir şekilde ayrılmıştık.

O zamandan bu yana bir buçuk saat geçmişti ama ondan hâlâ haber alamamıştım. Bir buçuk saat hiçbir şey değildi ama kaldırımdaki o beş dakikalık konuşmada aramızda geçen her şeyden şüphe duyduğuna beni inandırmaya çalışan içimdeki sesi göz ardı edemiyordum.

Söylediklerimden kesinlikle şüphe duymuyordum. O anda –ne kadar mutlu göründüğünü görünce ve artık evli olmadığını öğrenince– kendimi kaptırmış olabilirdim. Ama ona söylediğim her kelimede ciddiydim.

Bunun için hazırdım. Hazırdan da *öte*.

Telefonumda Lily'nin iletişim bilgilerini açtım. Geçen bir buçuk yıl boyunca ona defalarca mesaj atmak istemiştim ama onunla en son konuştuğumda topu ona atmıştım. Hayatında o kadar çok şey vardı ki daha da karmaşık hâle getirmek istememiştim.

Ama artık bekârdı ve sonunda aramızda olabileceklere bir şans vermeye hazırmış gibi konuşmuştu. Ama konuşmamızı düşüneceği bir buçuk saati vardı ve bir buçuk saat pişmanlık duymak için oldukça uzun bir zamandı. Mesajsız geçen her dakika, koca bir gün gibi geliyordu.

Telefonumda halâ Lily Kincaid olarak kayıtlıydı, bu yüzden iletişim bilgilerini düzenleyip soyadını tekrar Bloom olarak değiştirdim.

Darin'in omzumun üzerinden telefon ekranıma baktığını hissettim. "Bu *bizim* Lily mi?"

Brad neşelenmişti. "Lily'yle mi mesajlaşıyor?"

"Bizim Lily mi?" diye sordum, şaşırmıştım. "Onunla bir kez karşılaştınız."

"Hâlâ evli mi?" diye sordu Darin.

Başımı iki yana salladım.

"Aferin ona," dedi. "Hamileydi, değil mi? Nesi olmuş? Erkek mi kız mı?"

Lily'den bahsetmek istemiyordum çünkü henüz konuşacak bir şey yoktu. Olabileceğinden daha fazlasını yapmak istemiyordum. "Kızı olmuş ve bu cevap verdiğim son soru." Brad'e odaklandım. "Theo bugün geliyor mu?"

"Bugün perşembe. Gelecek."

Restorandan içeri girdim. Birisiyle Lily'yi konuşacaksam bu Theo olacaktı.

İkinci Bölüm

Lily

Atlas'la karşılaşmamın üzerinden neredeyse iki saat geçmiş olmasına rağmen ellerim hâlâ titriyordu. Telaşlandığım için mi yoksa kapıdan içeri girdiğimden beri yemek yiyemeyecek kadar meşgul olduğum için mi titriyordu bilemiyordum. Yanımda getirdiğim kahvaltıyı yemek şöyle dursun, sabah olanları düşünecek beş saniyem bile olmamıştı.

Bunlar gerçekten olmuş muydu? Atlas'a gelecek yıl mahcup olacağım birtakım sorular sormuş muydum gerçekten?

Ama Atlas tuhaf görünmüyordu. Beni gördüğüne çok sevinmiş görünüyordu, daha sonra bana sarıldığında, sanki uykuda olan bir parçam aniden canlanmıştı.

Ama bu, tuvalet molası vermek zorunda kaldığım ilk fırsattı ve aynada kendime bakınca ağlamak istedim. Üstüm başım lekeliydi, gömleğime havuç bulaşmıştı, ojem neredeyse ocak ayından beri pul pul olmuştu.

Atlas'ın mükemmellik bekliyor ya da istiyor olmasından değildi. Sadece onunla karşılaşmayı pek çok kez hayal etmiştim ama bunların hiçbirinde on bir aylık bir çocuğun bir avuç dolusu mamasına hedef olduktan yarım saat sonra, telaşlı bir sabahın orta yerinde karşılaşma sahnesi yoktu.

Atlas çok iyi görünüyordu. Çok güzel kokuyordu.

Ben ise muhtemelen anne sütü kokuyordum.

Şans eseri karşılaşmamızın ne anlama gelebileceği o kadar kafamı karıştırmıştı ki bu sabah, teslimat sürücüsü için her şeyi organize etmem iki kat zamanımı almıştı. Hatta bugün yeni siparişler için web sitemizi bile kontrol etmemiştim. Aynada kendime son bir kez baktım ama tek gördüğüm bitkin, çok çalışan, bekâr bir anneydi.

Banyodan çıkıp kasaya geri döndüm. Yazıcıdan bir sipariş çekip kartı hazırlamaya başladım. Zihnim hiç bu kadar dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyaç duymamıştı, bu yüzden yoğun bir sabah olmasına seviniyordum.

Sipariş, Jonathan adında birinden Greta adında birine bir buket güldü. Mesajda, *Dün gece için üzgünüm. Beni affettin mi?* yazıyordu.

İnledim. Özür çiçekleri, yapmayı en sevmediğim buket türüydü. Her zaman ne için özür dilediklerini takıntı hâline getiriyordum. Adam randevuyu mu kaçırmıştı? Eve geç mi gelmişti? Kavga mı etmişlerdi?

Adam kadına vurmuş muydu?

Bazen kartlara yerel aile içi şiddet sığınağının telefon numarasını yazmak istiyordum ama her özrün eskiden aldığım özürler kadar korkunç bir şeye bağlı olmadığını kendime hatırlatmam gerekiyordu. Belki Jonathan, Greta'nın arkadaşıydı ve onu neşelendirmeye çalışıyordu. Belki de kocasıydı ve şakayı biraz fazla ileri götürmüştü.

Çiçeklerin nedeni ne olursa olsun, umarım iyi bir anlamı vardır. Kartı zarfa koyup gül buketine iliştirdim. Teslimat rafına koydum, bir sonraki siparişi alırken bir mesaj geldi.

Sanki metin kendini imha etmek üzereymiş ve okumak için sadece üç saniyem varmış gibi telefonuma atıldım. Ekrana bakınca büzüldüm. Atlas'tan değil, Ryle'dan gelmişti.

Kızarmış patates yiyebilir mi?

Hızlı bir yanıt yolladım. **Yumuşak olanları.**

Telefonumu pat diye tezgâha bıraktım. Bu kadar sık patates kızartması yemesinden hoşlanmıyordum ama Ryle, kızı sadece haftada bir-iki gün alıyordu, bu yüzden benimleyken daha besleyici gıda almasına çalışıyordum.

Ryle'ı birkaç dakika olsun düşünmemek güzeldi ama mesajı bana var olduğunu hatırlatmıştı. Ve o, var olduğu sürece, Atlas'la aramda herhangi bir ilişkinin, hatta bir arkadaşlığın bile var olamayacağından korkuyordum. Atlas'la görüşmeye başlarsam Ryle bunu nasıl karşılardı? Birbirleriyle karşılaşırlarsa nasıl davranırdı?

Belki de aceleci davranıp vakitsiz düşünüyordum.

Atlas'a ne diyeceğimi düşünerek telefonuma baktım. Ona dükkânı açınca mesaj atacağımı söylemiştim ama ben daha kapıyı açmadan müşteriler bekliyordu. Şimdi de Ryle mesaj atınca bu senaryoda onun da olduğunu hatırlayarak Atlas'a mesaj atmakta tereddüde kapılmıştım.

Ön kapı açıldı ve nihayet çalışanım Lucy içeri girdi. Moralinin bozuk olduğunu anladığımda bile her zaman istikrarlı görünüyordu.

"Günaydın Lucy."

Saçlarını gözünün önünden çekti, iç geçirerek çantasını tezgâha koydu. "Öyle mi?"

Lucy sabahları pek arkadaş canlısı olmuyordu. Bu yüzden genellikle diğer çalışanım Serena ya da ben, en az saat on bire kadar kasada çalışıyorduk, Lucy de arkada çiçek aranjmanlarını yapıyordu. Bir ya da beş fincan kahveden sonra müşterilerle daha iyi anlaşıyordu.

"Az önce yer kartlarımızın üretimden kaldırıldığı için gelmediğini öğrendim ve daha fazla sipariş vermek için artık çok geç. Düğüne bir aydan az kaldı."

Bu düğün öncesinde o kadar çok şey ters gitmişti ki ona buna devam etmemesini söyleyesim geliyordu. Ama batıl inançlı değildim. Umarım o da değildir.

"Ev yapımı yer kartları çok moda," dedim.

Lucy gözlerini devirdi. "El işlerinden nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Artık düğün bile istemiyorum. Çıktığımızdan bile daha uzun süredir planlıyormuşuz gibi geliyor bunu." Bu doğruydu. "Belki de iptal edip Vegas'a gideriz. Sen kaçarak evlenmiştin, değil mi? Buna pişman mısın?"

Tüm bunların önce hangi kısmına değineceğimi bilmiyordum. "El işinden nasıl nefret edersin? Çiçekçi dükkânında çalışıyorsun. Ve ben boşandım; kaçtığım için tabii ki pişmanım." Ona henüz başlamadığım küçük bir sipariş yığınını uzattım. "Ama eğlenceliydi," diye itiraf ettim.

Lucy arkaya gidip geri kalan siparişleri hazırlamaya başlayınca ben de Atlas'ı düşünmeye başladım. Ve Ryle'ı. Ve Armageddon Savaşı'nı,* aklımda aynı anda ikisi birlikte olunca bana böyle hissettiriyordu.

Bunun nasıl yürüyeceğini hiç bilmiyordum. Atlas'la karşılaştığımızda sanki Ryle dahil her şey silinip gitmiş gibiydi. Ama şimdi, Ryle düşüncelerime yeniden sızmaya başlamıştı. Ryle'ın düşünceleri aklımı işgal ediyor değildi, daha ziyade barikat gibi geliyordu. Aşk hayatım temelde bir buçuk yıldan fazla bir süredir olmadığı için, nihayet tümsekler veya eğriler olmadan düz bir yola girmişti ama şimdi önümde engebeli araziler, engeller ve uçurumlardan başka bir şey yokmuş gibi geliyordu.

Buna değer miydi? Elbette *Atlas* buna değerdi.

Ama *biz* buna değer miydik? Potansiyel olarak, hayatımın diğer tüm alanlarına kaçınılmaz olarak getireceği strese değecek miydik?

Uzun zamandır bu çelişkiyi hissetmemiştim. Bir yanımla Allysa'yı arayıp Atlas'ı gördüğümü söylemek istiyordum ama yapamazdım. Ryle'ın bana karşı hâlâ beslediği duygu-

*Dünyanın sonu geldiğinde yapılacağı kehanet edilen büyük kıyamet savaşına verilen ad. (e.n.)

ları biliyordu. Atlas'ı resme dahil edersem nasıl hissedeceğini biliyordu.

Annemle konuşamazdım çünkü annemdi. Son zamanlarda ne kadar yakınlaşmış olsak da onunla flört hayatımı asla özgürce konuşamazdım.

Atlas'tan gerçekten rahatça bahsedebileceğim tek bir kadın vardı.

"Lucy?"

Arka taraftan gelerek kulağındaki kulaklığı çıkardı. "Bana ihtiyacın var mıydı?"

"Biraz yerime bakabilir misin? Gidip bir işi halletmem gerekiyor. Bir saatte dönerim."

Tezgâhın arkasına doğru ilerleyince ben de çantamı aldım. Artık Emerson olduğu için pek yalnız zamanım olmuyordu, bu yüzden iş haftası boyunca dükkânda yokluğumu destekleyecek biri olursa ara sıra bir saat kaçamak yapıyordum.

Bazen oturup düşünmeyi seviyordum ama bunu bir çocuğun yanında yapmak imkânsızdı çünkü o uyurken bile anne modundaydım. Ve işyerindeki sürekli trafik akışı nedeniyle, kesintiye uğramadan huzur bulabildiğim zamanlar çok nadir oluyordu.

Arabamda müzik açıkken yalnız olmanın ve bazen Cheesecake Factory'den bir dilim tatlının aklımdaki düğümleri çözmek için yeterli olduğunu keşfetmiştim.

Arabamı Boston Limanı'nı net görecek şekilde park edince koltuğumda arkaya yaslanıp yanımda getirdiğim not defteriyle kalemi aldım. Bunun bazen tatlıda olduğu gibi işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama düşüncelerimi geçmişte yaptığım gibi serbest bırakmam gerekiyordu. Bu yöntem daha önce bir şeylerin yerli yerine oturmasına gerek duyduğumda işe yaramıştı. Ama bu sefer, işlerin tamamen dağılmamasına yardımcı olmasını umuyordum.

Sevgili Ellen,

Bil bakalım kim döndü?
Ben.
Ve Atlas.
İkimiz de.

Bu sabah Emmy'i Ryle'la bırakmaya giderken ona rastladım. Onu görmek çok güzeldi. Ama onu görmek ve ikimizin de hayatlarımızın hangi noktasında olduğumuzu öğrenmek ne kadar teyit edici olsa da biraz garip bir şekilde sona erdi. Restoranıyla ilgili küçük bir acil durum yaşıyordu ve acelesi vardı; ben de dükkânı açmak için geç kalmıştım. Ona mesaj atacağıma söz vererek ayrıldık.

Ona mesaj atmak istiyorum. Gerçekten. Özellikle de onu görmek bana, onun yanındayken hissettiğim duyguyu ne kadar özlediğimi hatırlattığı için.

Bu sabah onunla o birkaç dakika geçirene kadar kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi fark etmemiştim. Ryle'la boşandığımızdan beri... Oh, dur bir dakika.

Vay canına! Sana boşandığımdan bahsetmemiştim.

Sana yazmayalı çok uzun zaman oldu. Baştan başlayayım.

Emmy'yi doğurduktan sonra Ryle'dan kesin olarak ayrılmam gerektiğine karar verdim. Doğumdan hemen sonra ondan boşanmak istedim. Zamanlamada acımasız olmaya çalışmıyordum, sadece Emmy'yi kollarıma alana kadar hangi seçimi yapacağımı bilmiyordum ve şiddet döngüsünü kırmak için ne gerekiyorsa yapacağımı varlığımın her zerresiyle biliyordum.

Evet, boşanma isteği acı veriyordu. Evet, kalbim kırıktı. Ama hayır, bundan pişman değilim. Yaptığım seçim, bazen en zor kararların büyük olasılıkla en iyi sonuçlara yol açacağını anlamama yardımcı oldu.

Onu özlemiyorum diye yalan söyleyemem çünkü özlüyorum. Bazen olduğumuz hâli özlüyorum. Emerson için yaratabileceğimiz aileyi özlüyorum. Ama bazen bunun ağırlığı altında ezilsem de doğru kararı verdiğimi biliyorum. Zor çünkü Ryle'la hâlâ etkileşim hâlinde olmak zorundayım. Ryle hâlâ âşık olduğum tüm iyi niteliklere sahip ve artık onunla bir ilişki içinde olmadığım için evliliğimizi sona erdiren olumsuz tarafını pek görmüyorum. Sanırım bu mümkün olduğunca efendi gibi davranmasıyla alakalı. Uzlaşmacı olması ve pek fazla kavga etmemesi gerekiyordu çünkü ellerinde yaşadığım tüm aile içi şiddet olayları için onu ihbar edebileceğimi biliyordu. Karısından çok daha fazlasını kaybedebilirdi, bu yüzden iş, velayet anlaşmasına geldiğinde işler beklediğimden daha iyi geçti.

Daha fazlası olabilirdi ama ben ondan daha az mücadele ettim. Tek başıma velayet istediğimi söylediğimde avukatım çok açık sözlü davrandı. Temelimizdeki en kirli kısımları mahkeme salonuna taşımayı istemediğim sürece, Ryle'ın Emerson'la görüşmesini engellemek için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Avukatım, aile içi şiddeti gündeme getirsem bile sabıka kaydı olmayan, maddi destek sağlayan, istekli ve başarılı bir babanın herhangi bir hakkının kaldırılmasının çok nadir olduğunu söyledi.

İki seçeneği gözden geçirdim. Suç duyurusunda bulunup bunu mahkemeye taşımayı seçebilirdim, ancak büyük ihtimalle bir ortak velayet düzenlemesiyle karşılaşma olasılığım vardı. Ya da müşterek ebeveynlik ilişkimizi devam ettirerek Ryle'la ikimizi de tatmin edecek bir anlaşma yapmaya çalışabilirdim.

Dünyada kızımı çabuk öfkelendiğini bildiğim biriyle gönderirken kendimi rahat hissetmemi sağlayacak hiçbir anlaşma olmasa da sanırım bir uzlaşmaya vardığımızı söyleyebilirsin. Ama tek yapabileceğim, velayet söz konusu ol-

duğunda iki kötüden daha az kötüyü seçmek ve Emmy'nin onun bu yönünü asla görmemesini ummak.

Emmy'nin babasıyla bağ kurmasını istiyorum. Hiçbir zaman onu babasından uzak tutmak istemedim. Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum, bu yüzden Ryle'a, ilk birkaç yıl günübirlik ziyaretleri kabul etmesi için yalvardım. Bunu *ona hiçbir zaman açıkça söylemedim çünkü Emily söz konusu olduğunda ona tam olarak güvendiğimi sanmıyorum. Sanırım suçu emzirme durumuma ve onun hep nöbette olmasına atmış olabilirim ama içten içe kızımın geceleri onunla kalmasını neden istemediğimi bildiğine eminim.*

Geçmişteki aile içi şiddet konusunu konuşmuyoruz. Emmy hakkında konuşuyoruz, iş hakkında konuşuyoruz, kızımızın yanındayken gülümsüyoruz. Bazen bu gülümseme, zoraki ve sahte geliyor -en azından benim açımdan- ama onu mahkemeye götürüp kaybedince olacaklardan daha iyidir. Velayeti paylaşmak zorunda kalmayacağım ve kızımı düzenli bir şekilde babasının en kötü yanlarına maruz bırakmayacağım anlamına geliyorsa, on sekiz yaşına gelene kadar sahte sahte gülümseyeceğim.

Ara sıra manipülasyonları ve istenmeyen kurları dışında şimdiye dek iyi gidiyordu. Bu boşanma sırasında duygularımı ne kadar açık ifade etsem de bizim için hâlâ umudu var. Bazen bizim hakkımızdaki fikrinden tamamen vazgeçmediğini gösteren şeyler söylüyor. Korkarım, Ryle'ın işbirliğinin büyük bir kısmı, uzun bir süre yeterince iyi davranırsa sonunda beni geri kazanacağı fikrine dayanıyor. Zamanla yumuşayacağımı düşünüyor.

Ama hayat onun istediği gibi olmayacak, Ellen. Sonunda hayatıma devam edeceğim ve dürüst olmak gerekirse, umarım Atlas'ın yönünde ilerlerim. Böyle bir ihtimal olup

olmadığını anlamak için çok erken ama asla Ryle'ın yönüne geri dönmeyeceğimi kesin olarak biliyorum.

Ryle'dan boşanma isteğimden bu yana neredeyse bir yıl geçti ama ayrılmamıza neden olan kavganın üzerinden hemen hemen on dokuz ay geçti. Bu da bir buçuk yıldan fazladır bekâr olduğum anlamına geliyor.

Potansiyel ilişkiler arasında bir buçuk yıllık ayrılık, uzun zaman gibi görünüyor ve belki de Atlas'tan başka biri olsaydı öyle olurdu. Ama bunu nasıl yürütebilirim? Ya Atlas'a mesaj atarsam ve beni öğle yemeğine davet ederse? Ya öğle yemeği harika geçerse, ki öyle olacağından eminim, öğle yemeği de akşam yemeğine yol açarsa? Ve akşam yemeği, gençken kaldığımız noktaya geri dönmemize neden olursa? Sonra ikimiz de mutlu olursak, tekrar birbirimize âşık olursak ve hayatımın daimi bir parçası hâline gelirse?

Çok ileri gidiyormuşum gibi geldiğini biliyorum ama Atlas'tan bahsediyoruz. Kişilik nakli olmadıkça, sanırım ikimiz de Atlas'ı sevmemin ne kadar kolay olduğunu biliyoruz, Ellen. Bu yüzden bu kadar tereddütlüyüm çünkü yürümesinden korkuyorum.

Ve eğer yürürse Ryle, yeni ilişkim hakkında ne hissedecek? Emerson neredeyse bir yaşında, bu yılı pek fazla drama olmadan geçirdik ama hiçbir şeyin kesintiye uğramadığı, iyi bir akış bulduğumuz için böyle olduğunu biliyorum. Peki neden Atlas'tan bahsedilmesi tsunamiye neden olacakmış gibi geliyor?

Ryle şu anda bu durumla ilgili hissettiğim endişeyi hak ediyor değil ama flört hayatımı cehenneme çevirme potansiyeline sahip. Ryle neden hâlâ düşünce katmanımda bütün bir duvarı işgal ediyor? Sanki harika şeyler oluyormuş gibi hissettiriyor ama içime işlemeye başladığında, eninde sonunda hâlâ Ryle'a ve onun olası tepkilerine dayanarak kararlar veren bir parçama ulaşıyor.

En korktuğum şey ise onun tepkileri. Kıskanmayacağını ummak istiyorum ama kıskanacak. Atlas'la çıkmaya başlarsam bunu, herkes için zorlaştıracak. Boşanmanın doğru seçim olduğunu biliyorum ama yine de bu seçimin sonuçları var. Ve bu sonuçlardan biri Ryle'ın her zaman evliliğimizi Atlas bozmuş gibi bakması.

Ryle kızımın babası. Bu noktadan sonra hayatımdan hangi erkek gelip geçerse geçsin, kızım için huzurlu bir yaşam istiyorsam her zaman yatıştırmak zorunda kalacağım, tek değişmez kişi, Ryle. Ve eğer Atlas Corrigan tekrar hayatıma girerse Ryle asla yatışmayacak.

Keşke ne karar vereceğimi söyleyebilseydin. Atlas'ın yaratacağı kaçınılmaz yıkımdan sakınmak için beni mutlu edeceğini bildiğim şeylerden fedakârlık mı ediyorum?

Yoksa doldurmasına izin vermedikçe kalbimde hep Atlas şeklinde bir boşluk mu olacak?

Ona mesaj atmamı bekliyor ama sanırım bunu düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım var. Ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Bir yolunu bulursam sana haber veririm.

–Lily

Üçüncü Bölüm

Atlas

"'En sonunda *kıyıya* ulaştık' mı?" dedi Theo. "Bunu ona gerçekten *söyledin mi*? Sesli olarak?"

Kanepede huzursuz huzursuz kıpırdandım. "Gençken *Kayıp Balık Nemo*'yla ilgileniyorduk."

"Sen de bir *çizgi filmden* alıntı yaptın." Theo dramatik bir şekilde başını çevirdi. "Ve işe yaramadı. Onunla karşılaşalı sekiz saatten fazla oldu ve hâlâ sana mesaj atmadı."

"Belki meşguldür."

"Veya belki fazla asıldın," dedi Theo öne eğilerek. Ellerini dizlerinin arasına sıkıştırarak yeniden odaklandı. "Peki, sen tüm o sevimsiz replikleri söyledikten sonra ne oldu?"

Acımasız davranıyordu. "Hiç. İkimizin de işe gitmesi gerekiyordu. Onda hâlâ telefon numaramın olup olmadığını sordum, ezberinde olduğunu söyledi ve sonra iyi dedik..."

"Dur bir dakika," diye lafımı kesti Theo. "Numaran ezberinde miymiş?"

"Görünüşe göre öyle."

"Tamam." Umutlu görünüyordu. "Bunun bir anlamı var. Artık kimse numaraları ezberlemiyor."

Ben de aynı şeyi düşünüyordum ama numaramı başka nedenlerle ezberleyip ezberlemediğini de merak ediyordum. Geçmişte numarayı yazıp onun telefon kılıfına koyduğumda acil bir durum içindi. Belki bir yanıyla ihtiyaç duyacağı

günden korkmuş, bu yüzden benimle ilgisi olmayan nedenlerle ezberlemişti.

"Peki ne yapayım? Ona mesaj mı atayım? Arayayım mı? Bana ulaşmasını mı bekleyeyim?"

"Sekiz saat oldu Atlas. Sakin ol."

Tavsiyesi beni kamçılamıştı. "İki dakika önce, mesajsız sekiz saat çok uzunmuş gibi davranmıştın. Şimdi de bana sakin olmamı mı söylüyorsun?"

Theo omuz silkerek koltuğunu döndürmek için masamı tekmeledi. "On iki yaşındayım. Daha telefonum bile yok ve mesaj atma adabı hakkında fikrimi mi istiyorsun?"

Henüz telefonu olmamasına şaşırmıştım. Brad katı bir baba gibi görünmüyordu. "Neden telefonun yok?"

"Babam on üç yaşıma geldiğimde alabileceğimi söylüyor. İki ay daha," dedi özlemle.

Theo, Brad'in altı ay önce terfi etmesinden bu yana haftada birkaç gün okuldan sonra restorana geliyordu. Theo bana büyüyünce terapist olmak istediğini söylemişti, ben de benim üzerimde pratik yapmasına izin veriyordum. İlk başta, yaptığımız görüşmeler onun faydalanması içindi. Ama son zamanlarda, faydalanan benmişim gibi geliyordu.

Brad oğlunu aramak için başını ofisimden içeri uzattı. "Hadi gidelim. Atlas'ın yapacak işleri var." Theo'ya ayağa kalkmasını işaret etti ama Theo masamın koltuğunda dönmeye devam etti.

"Beni buraya Atlas çağırdı. Tavsiyeye ihtiyacı varmış."

"Bu her neyse asla anlayamayacağım," dedi Brad, Theo'yla benim aramı işaret ederek. "Oğlumdan ne tavsiye alıyorsun? Günlük işlerden kaçınıp *Minecraft* oyununda nasıl kazanacağını mı?"

Theo ayağa kalkıp başının üzerinde kollarını gerdi. "Aslında kızlar. Ve Minecraft'ın amacı kazanmak değil

baba. Bu daha ziyade bir sandbox video oyunu*." Theo ofisimden çıkarken omzunun üzerinden bana baktı. "Ona mesaj at." Bunu bariz bir çözümmüş gibi söylemişti. Belki de öyleydi.

Brad onu çekerek kapıdan uzaklaştırdı.

Tekrar koltuğuma yerleşip boş telefon ekranıma baktım. *Belki de yanlış numara ezberlemişti.*

Onun numarasını açıp duraksadım. Theo haklı olabilirdi. Bu sabah saldırgan bir şekilde asılmış olabilirdim. Karşılaştığımızda fazla konuşmamıştık ama söylediklerimizin bir anlamı ve niyeti vardı. Belki de bu onu korkutmuştu.

Veya... belki de ben haklıydım ve yanlış numara ezberlemişti.

Parmaklarım telefonumun klavyesi üzerinde havada duruyordu. Ona mesaj atmak istiyordum ama baskı yapmak istemiyordum. Bununla birlikte, geçmişte onunla bu kadar yanlış adım atmasaydım hayatımızın çok farklı olacağını ikimiz de biliyorduk.

Yıllarımı hayatımın onun bir parçası olması için yeterince iyi olmadığına dair bahaneler üreterek geçirmiştim ama Lily her zaman uyumluydu. O mükemmel bir şekilde uyumluydu. Bu sefer biraz daha çaba harcamadan gitmesine izin vermeyecektim. İşe numaramın doğru olduğundan emin olmakla başlayacaktım.

Bugün seni görmek güzeldi, Lily.

Bana mesaj atacak mı diye bekledim. Üç noktanın belirdiğini görünce beklentiyle nefesimi tuttum.

Seni de.

Başka bir mesajın gelmesini umarak uzun süre cevabına baktım. Ama gelmedi. Tek gelen bu kadardı.

* Sandbox oyunu, genellikle önceden belirlenmiş bir hedef olmaksızın veya alternatif olarak oyuncunun kendisi için belirlediği bir hedefle, oyuncuya etkileşim için büyük ölçüde yaratıcılık sağlayan bir oyun öğesi içeren bir video oyunudur. (ç.n.)

Sadece bu kelimeydi ama satır arasını okuyabiliyordum.

Yenilgiyle içimi çekip telefonumu masamın üzerine bıraktım.

Dördüncü Bölüm

Lily

Emerson doğduğundan beri benim ve Ryle'ın durumu alışılmadık bir hâl aldı. Çoğu çiftin yeni doğan bebeklerinin doğum belgesini imzalarken aynı anda boşanma evrakları doldurduklarını sanmıyordum.

Beni evliliğimizi bitirme kararını vermeye mecbur bırakan Ryle olduğu için, umudum kırılmış olmasına rağmen, onun kızımızla bağ kurmasını engellemek istemiyordum. Programı çok yoğun olduğundan onunla elimden geldiğince işbirliği yapıyordum. Hatta bazen kızımı öğle tatilinde işyerine onu ziyarete bile götürüyordum.

Ayrıca Emerson doğmadan önce evimin anahtarı ondaydı. Sadece yalnız yaşadığım ve doğum sancımın başlamasından korktuğum için eve girmesi gerekirse diye ona anahtar vermiştim. Ama doğumdan sonra, ondan istememe rağmen anahtarı geri vermemişti. Geç ameliyatı olduğunda sabahları ben işe gittikten sonra Emmy'yle geçireceği fazladan zamanı olduğu nadir durumlarda bazen kullanıyordu. Bu yüzden anahtarı geri istememiştim. Ama son zamanlarda anahtarı Emmy'yi eve getirmek için kullanıyordu.

Dükkânı kapatmadan hemen önce bana mesaj atarak Emmy'nin yorgun olduğunu söyledi, bu yüzden onu yatırmak için evime götürüyordu. Son zamanlarda anahtarı sık sık kullanması, daha fazla zaman geçirmeye çalıştığı tek kişinin Emmy olup olmadığını merak etmeme neden oluyordu.

Sonunda evime vardığımda ön kapım kilitli değildi. Ryle mutfaktaydı. Sokak kapısının kapandığını duyunca bana baktı.

"Akşam yemeği aldım," dedi, elinde en sevdiğim Tayland restoranından bir torba vardı. "Yemek yemedin, değil mi?"

Bu hoşuma gitmemişti. Burada kendini gitgide daha rahat hissetmeye başlamıştı. Ama günün yoğunluğuyla duygusal olarak şimdiden tükenmiştim, bu yüzden de bu konuyla başka bir zaman yüzleşmeye karar vererek başımı iki yana salladım. "Yemedim. Teşekkür ederim." Çantamı masaya koydum, mutfağı geçerek Emmy'nin odasına yürüdüm.

"Onu yeni yatırdım," diye uyardı.

Kapının hemen önünde durup kulağımı kapıya dayadım. Ortalık sessizdi, bu yüzden kapıdan uzaklaşıp onu uyandırmadan mutfağa gittim.

Daha önce Atlas'a verdiğim kısa cevap yüzünden kendimi çok kötü hissediyordum ama Ryle'la olan bu etkileşim, tüm endişelerimi doğruluyordu. Eski kocam hâlâ bana akşam yemeği getirirken ve elinde evimin anahtarı varken yeni biriyle nasıl bir ilişkiye başlayabilirdim?

Atlas konusunu düşünmeye başlamadan önce Ryle'la kesin sınırlar belirlemem gerekiyordu.

Ryle masanın üstündeki şarap rafımdan bir şişe kırmızı şarap seçti. "Bunu açmamın sakıncası var mı?"

Tabağıma kaşıkla Tayland yemeği koyarken omuz silktim. "Sen aç ama ben istemiyorum."

Ryle şişeyi geri koyup bir bardak çayda karar kıldı. Buzdolabından su aldım, ikimiz de masaya oturduk.

"Kız bugün nasıldı?" diye sordum.

"Biraz huysuzdu ama yapılacak bir sürü işim vardı. Sanırım araba koltuğuna girip çıkmaktan yoruldu. Allysa'ya gittiğimizde daha iyiydi."

"Bir sonraki izin günün ne zaman?" diye sordum.

"Emin değilim. Sana haber veririm." Öne uzanıp başparmağını kullanarak yanağımdaki bir şeyi sildi. Biraz irkildim ama fark etmedi. Veya belki de fark etmemiş gibi davrandı. Eli bana her yaklaştığında olumsuz tepki verdiğimi fark edip etmediğini bilmiyordum. Ryle'ı tanıyorsam, muhtemelen bir kıvılcım hissettiğim için irkildiğimi düşünmüştü.

Emmy doğduktan sonra aramızda bir kıvılcım *hissedeceğim* anlar olmuştu. Tatlı bir şey söylüyor veya yapıyor, Emmy'yi kucağına alıp şarkı mırıldanıyordu ve içten içe ona karşı o tanıdık arzunun belirdiğini hissediyordum. Ama her seferinde bir şekilde kendimi o andan çekip çıkarma gücünü buluyordum. Onun yanında hissettiğim kısacık hisleri, anında köreltmek için tek bir kötü anı yeterliydi.

Uzun, engebeli bir yoldu ama bu duygular sonunda yok olmuştu.

Bunu, ondan boşanmayı seçmemin tüm nedenlerini yazdığım listeye bağlıyordum. Bazen Ryle gittikten sonra yatak odama gidip okuyarak bu düzenlemenin hepimiz için en iyisi olduğunu yineliyordum.

Tamam. Belki de tam olarak bu düzenleme değildi. Ama yine de anahtarımı geri istiyordum.

Tam bir lokma daha almak üzereyken masanın karşısındaki çantamdan boğuk bir ses geldiğini duydum. Çatalımı bırakıp hızla Ryle'dan önce telefonumu aldım. Mesajlarımı okuyacak değildi ama şu anda istediğim son şey telefonumu bana vererek kibar olmaya çalışmasıydı. Mesajın Atlas'tan geldiğini görebilirdi ve bunun getireceği fırtınaya hazır değildim.

Ama mesaj Atlas'tan değildi. Annemden geliyordu. Bu hafta başlarında çektiği Emmy'nin fotoğraflarını gönderi-

yordu. Telefonu bırakıp çatalımı aldım ama Ryle dikkatle bana bakıyordu.

"Annemdendi," dedim. Bunu neden söylediğimi bile bilmiyordum. Ona bir açıklama borçlu değildim ama bana bakışları hoşuma gitmemişti.

"Kim olmasını *umuyordun*? Telefonun için neredeyse masanın üzerinden atladın."

"Hiç kimse." Bir şeyler içtim. Hâlâ bakıyordu. Ryle'ın beni ne kadar iyi okuyabildiğini bilmiyordum ama yalan söylediğimi anlamış gibi görünüyordu.

Çatalını erişteleri arasında çevirdi, sertleşmiş bir çeneyle tabağına bakıyordu. "Biriyle görüşüyor musun?" Şimdi sesinde bir keskinlik vardı.

"Seni hiç ilgilendirmez ama hayır."

"Beni ilgilendirdiğini söylemedim. Sadece sıradan bir konuşma yapıyoruz."

Buna cevap vermedim çünkü yalandı. Yeni boşanmış hiçbir koca, eski karısına biriyle görüşüp görüşmediğini sorduğunda sıradan bir konuşma yaptığını söyleyemezdi.

"Bir ara biriyle çıkma konusunda daha ciddi bir konuşma yapmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Birimizden biri Emerson'ın çevresine başkalarını getirmeden önce. Belki bazı temel kurallar koyarız."

Başımı salladım. "Bence bundan çok daha fazlası için temel kurallar koymamız gerekiyor.

Gözleri kısıldı. "Ne gibi?"

"Benim evime girmen." Yutkundum. "Anahtarımı geri istiyorum."

Ryle cevap vermeden önce sakin sakin baktı. Sonra ağzını silerek, "Kızımı yatağına yatıramayacak mıyım?" dedi.

"Söylediğim bu değil."

"Programımın çılgınca olduğunu biliyorsun, Lily. Şu hâliyle onu çok zor görebiliyorum."

"Onu daha az görmeni istediğimi söylemiyorum. Sadece anahtarımı geri istiyorum. Mahremiyetim benim için değerli."

Ryle'ın ifadesi gergindi. Bana kızmıştı. Öyle olacağını biliyordum ama bunu olduğundan fazla büyütüyordu. Bunun Emmy'yi ne kadar görmesini istediğimle hiçbir alakası yoktu. Sadece evime bu kadar kolay girmesini istemiyordum. Taşınıp boşanmamın bir sebebi vardı.

Çok büyük bir değişiklik olmayacaktı ama olması gerekiyordu, yoksa sonsuza kadar bu sağlıksız rutine saplanıp kalacaktık.

"O hâlde onu yatıya almaya başlayacağım." Bunu büyük bir güvenle söylerken bir tepki bekleyerek bana bakıyordu. Aniden kapıldığım huzursuzluğu hissettiğini biliyordum.

Sakin bir sesle konuştum. "Buna hazır olduğumu sanmıyorum."

Ryle çatalını pat diye tabağına bıraktı. "Belki de velayet düzenlemesini değiştirmemiz gerekiyor."

Bu sözler beni çileden çıkarmıştı ama bir şekilde öfkemin taşmasını engelledim. Kalkıp tabağımı aldım. "Gerçekten mi Ryle? Kendi evimin anahtarını geri istiyorum ve sen beni mahkemeyle mi tehdit ediyorsun?"

Bu konuda anlaşmıştık ama onunkinden ziyade benim yararımaymış gibi davranıyordu. Bana yaşattığı onca şeyden sonra onu tek velayet için mahkemeye verebileceğimi biliyordu. Onu hiç tutuklatmamıştım bile. Bu kadar cömert davrandığım için minnettar olmalıydı.

Mutfağa gidip tabağımı bırakarak tezgâhın kenarlarını kavradım, başımı omuzlarımın arasına sarkıttım. *Sakin ol, Lily. Sadece tepki veriyor.*

Ryle'ın pişmanlıkla iç çektiğini duydum, sonra peşimden mutfağa geldi. Ben tabağımı çalkalarken tezgâha yas-

landı. "En azından bana bir zaman çizelgesi verebilir misin?" Alçak sesle konuşuyordu. "Kızımı ne zaman yatıya alabileceğim?"

Kalçamı tezgâha bastırıp ona döndüm. "Konuşabildiği zaman."

"Peki neden?"

Bunu sesli dillendirmemi istemesinden bile nefret ediyordum. "Böylece bir şey olursa bana söyleyebilir, Ryle."

Az önce söylediklerimi tam anlamıyla kavrayınca hafif bir baş hareketiyle alt dudağını ısırdı. Boynunda kabaran damarlardan öfkesini görebiliyordum. Cebinden anahtarlarını alıp evimin anahtarını çıkardı. Tezgâha atıp uzaklaştı.

Ceketini alıp kapıdan çıkınca içimi bildik suçluluk duygusunun kapladığını hissettim. Suçluluk duygusunun peşinden daima *Ona çok mu sert davranıyorum?* ve *Ya gerçekten değiştiyse?* gibi kuşkular geliyordu.

Bu soruların cevaplarını biliyordum ama bazen uyarıları okumak iyi geliyordu. Odama gidip mücevher kutumdan listeyi çıkardım.

1) Güldüğün için seni tokatladı.
2) Seni bir kat merdivenlerden itti.
3) Seni ısırdı.
4) Sana zorla tecavüz etmeye çalıştı.
5) Onun yüzünden sana dikiş atıldı.
6) Kocan sana bir kezden fazla fiziksel zarar verdi.
Bu tekrar tekrar oluyordu.
7) Bunu kızın için yaptın.

Parmağımı omzumdaki dövmenin üzerinden geçirerek orada dişleriyle bıraktığı küçük izleri yokladım. Ryle bana

bunları ilişkimizin en iyi zamanında yaptıysa, kötü zamanlarında neler yapabilirdi?

Listeyi katlayıp bir dahaki sefere hatırlatmaya ihtiyacım olduğunda kullanmak üzere mücevher kutuma geri koydum.

Beşinci Bölüm

Atlas

"Kesinlikle hedef alınmış," dedi Brad grafitiye bakarak.

İki gece önce Bib's'e zarar veren her kimse, dün gece en yeni restoranıma girmeye karar vermişti. Corrigan's'ın iki penceresi hasar görmüştü ve arka kapıya sprey boyayla yazılmış başka bir mesaj vardı.

Canın cehenneme Atlass.

Benim adıma bir s eklenip son üç harfin altı çizilmişti.* Kendimi bu zeki davranışa gülerken yakalamıştım ama bu sabah ruh hâlim mizaha yer vermiyordu.

Dün bu vandallık beni pek etkilememişti. Lily'ye rastladığım ve hâlâ umudum yüksek olduğu için miydi bilmiyordum ama bu sabah, Lily'nin beni görmezden gelmesine takılmış bir şekilde uyandım. Bu nedenle yeni restoranımdaki hasar beni, biraz daha derinden etkilemiş gibiydi.

"Güvenlik kayıtlarına bakacağım." İşe yarar bir şeyler ortaya çıkaracağını umuyordum. Polise gitmek isteyip istemediğimi hâlâ bilmiyordum. Tanıdığım biriyse, en azından buna başvurmak zorunda kalmadan yüzleşebilirdim.

Brad peşimden ofise geldi. Bilgisayarı çalıştırıp güvenlik uygulamasını açtım. Sanırım Brad hüsranımı hissetmişti çünkü ben görüntüleri araştırırken birkaç dakika hiç konuşmadı.

* İngilizcede ass, kıç ve popo anlamına gelen argo bir kelimedir. (e.n.)

"İşte," dedi Brad, ekranın sol alt köşesini göstererek. Bir figür görene kadar görüntüleri yavaşlattım.

Oynat düğmesine bastığımda ikimiz de şaşkınlıkla bakakaldık. Biri arka basamaklarda kıvrılmış, kıpırdamadan duruyordu. Tekrar geriye sarıncaya kadar yaklaşık yarım dakika ekrana baktık. Görüntülerdeki zaman damgasına göre, kişi merdivenlerde iki saatten fazla kalmıştı. Boston ekiminde, battaniyesiz.

"Burada mı *uyumuş*?" dedi Brad. "Yakalanmaktan pek endişe duymamış, öyle değil mi?"

Görüntüyü daha da geri sarıyorum, ta ki sabah saat biri biraz geçe ilk kez kadraja giren kişiyi gösterene kadar. Karanlık olduğu için yüz hatlarını seçmek zordu ama genç görünüyordu. Yetişkinden ziyade ergen gibiydi.

Birkaç dakika etrafı gözetledi; çöp kutusunu karıştırdı. Arka kapının kilidini yokladı. Sprey boyayı çıkarıp zekice bir mesaj bıraktı.

Sonra sprey boya kutusunu kullanarak camları kırmaya çalıştı ama Corrigan's'ın pencereleri üç camlıydı, bu nedenle sonunda ya sıkıldı ya da Bib's'teki gibi sığacağı kadar büyük bir delik açmaya çalışmaktan yoruldu. İşte o zaman arka basamaklara uzanıp uykuya daldı.

Güneş doğmadan hemen önce uyandı, etrafına bakındı, sonra da sanki bütün gece hiç yaşanmamış gibi öylece uzaklaştı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Brad.

"Hayır. Sen?"

"Hayır."

Kaydı kişinin en net göründüğü karede duraklattım ama görüntü kumlanıyordu. Üstünde kot pantolonla kapüşonlu siyah bir svetşört vardı, kapüşonu sımsıkı çektiği için saçları görünmüyordu.

Şahsen görseydik de kim olduğunu tanımamız imkânsızdı. Yeterince net bir görüntü değildi, kameraya hiç doğrudan bakmıyordu. Polis bu görüntüleri yararlı bile bulmayacaktı.

Yine de dosyayı e-posta adresime gönderdim. Tam gönderdiğim sırada telefon vızıldadı. Benimkine baktım ama mesaj Brad'e gelmişti.

"Darin, Bib's'te işlerin yolunda olduğunu söylüyor." Telefonunu cebine koyup ofisimin kapısına yürüdü. "Temizlemeye başlayacağım."

Dosyayı e-postama gönderme işleminin bitmesini bekledikten sonra öfkeden ziyade acıma hissederek kaydı yeniden başlattım. Bu durum Lily bana yatak odasında barınmamı teklif etmeden önce, o terk edilmiş evde geçirdiğim soğuk geceleri hatırlatmıştı. Sadece düşünmekle bile neredeyse iliklerime işleyen soğuğu hissedebiliyordum.

Bunun kim olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kapıya adımın yazılması sinir bozucuydu ama oralarda oyalanıp iki saat şekerleme yapacak kadar rahat hissetmesi daha da sinir bozucuydu. Onunla yüzleşmem için bana meydan okuyor gibiydi.

Masamın üzerinde telefonum titreşmeye başladı. Telefonu elime aldım ama tanımadığım bir numaraydı. Normalde bunlara cevap vermiyordum ama Lily hâlâ aklımın bir köşesindeydi. Beni iş telefonundan arıyor olabilirdi.

Tanrım, acınacak hâldeydim.

Telefonu kulağıma götürdüm. "Alo?"

Diğer tarafta birisi içini çekti. Kadındı. Yanıtladığım için rahatlamış gibi konuşuyordu. "Atlas?"

Ben de içimi çektim ama rahatladığım için değildi. Lily'nin sesi olmadığı için içimi çekmiştim. Kim olduğunu bilmiyordum ama görünüşe göre Lily'den başkası hayal kırıklığı yaratıyordu.

Ofis koltuğumda arkama yaslandım. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Benim."

Bu "ben"in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni arayabilecek geçmişteki eski sevgililerimi düşündüm ama hiçbirinin sesine benzemiyordu. Ve hiçbiri, sadece "*Benim*," deyince kim olduklarını bileceğimi düşünmezdi.

"Kimsiniz?"

"*Benim*," dedi tekrar, sanki bir şey fark edecekmiş gibi vurgulayarak. "Sutton. *Annen.*"

Telefonumu hemen kulağımdan çekip numaraya tekrar baktım. Bu bir tür şaka olmalıydı. Annem telefon numaramı nasıl bulmuştu? Hem neden istesindi ki? Beni bir daha asla görmek istemediğini açıkça söyleyeli yıllar olmuştu.

Hiçbir şey söylemedim. *Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.* Sırtımı esnettim, öne eğilerek sonunda benimle temasa geçmek için gösterdiği çabanın nedenini söylemesini bekledim.

"Ben... Iıı." Duraksadı. Arka planda açık televizyonun sesini duyabiliyordum. *Doğru Fiyat* yarışma programı gibi gelmişti. Onu sabah saat onda bir elinde bira, diğerinde sigarasıyla kanepede otururken gözümde canlandırabiliyordum. Ben büyürken çoğunlukla geceleri çalışırdı, bu yüzden yemeğini yedikten sonra uyumadan önce *Doğru Fiyat*'ı izlemek için uyanık kalırdı.

Günün en sevmediğim zamanıydı.

"Ne istiyorsun?" Sesim kesik kesik çıkıyordu.

Genzinden bir ses çıkarınca aradan yıllar geçmesine rağmen sinirlendiğini anlamıştım. Bu tek nefeste beni aramak istemediğini anlayabiliyordum. Bunu *mecbur* olduğu için yapıyordu. Bana özür dilemek için ulaşmamıştı; çaresiz olduğu için ulaşmıştı.

"Ölüyor musun?" diye sordum. Bu konuşmayı sonlandırmamı engelleyecek tek şey buydu.

"Ölüyor muyum?" Sanki saçma, mantıksız ve *yaf... şakmışım* gibi gülerek sorumu tekrarladı. "Hayır, *ölmüyorum*. Gayet iyiyim."

"Paraya mı ihtiyacın var?"

"Kimin yok ki?"

Eskiden içime doldurduğu endişenin her zerresi, onunla telefonda geçirdiğim birkaç saniye içinde geri dönmüştü. Konuşmayı hemen sonlandırdım. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Numarasını engelledim, ona konuşmak için verdiğim süreden pişman olmuştum. Konuşmayı kim olduğunu söyler söylemez bitirmeliydim.

Masamın üzerine eğilip başımı ellerimin arasına aldım. Beklenmedik son birkaç dakika yüzünden midem altüst olmuştu.

Doğruyu söylemek gerekirse kendi tepkime şaşırmıştım. Bunun bir gün olacağı aklıma gelmişti ama aldırmayacağımı sanıyordum. Beni hayatından çıkmaya zorladığı zamanki gibi hayatıma geri döndüğünde de kayıtsız kalacağımı sanmıştım. Ama o zamanlar pek çok şeye kayıtsızdım.

Şimdi hayatımdan gerçekten *memnundum*. Başardıklarımdan gurur duyuyordum. Geçmişimden birinin gelip bunu tehdit etmesine izin vermeyi kesinlikle istemiyordum.

Ellerimi yüzümde gezdirip son birkaç dakikayı sindirmeye çalıştıktan sonra masamdan kalktım. Brad'e onarım işlerinde yardım etmek için dışarı çıktım ve bu anın ötesine geçmek için elimden geleni yaptım. Ama zordu. Sanki geçmişim her yönden üstüme üstüme geliyordu ve bunu konuşacağım hiç kimse yoktu.

İkimiz de birkaç dakika sessizce çalıştıktan sonra Brad'e, "Theo'ya bir telefon almalısın; neredeyse on üç yaşında," dedim.

Brad güldü. "Yaşına daha yakın bir terapist bulmalısın."

Altıncı Bölüm

Lily

"Emerson'ın doğum günü için ne yapacağına karar verdin mi?" diye sordu Allysa.

Allysa'yla Marshall, kızları Rylee'nin ilk doğum günü için o kadar büyük bir parti düzenlemişlerdi ki Sweet Sixteen'e* layıktı. "Eminim ona bir pasta ısmarlayıp birkaç hediye veririm. Büyük bir parti için yerim yok."

"Bizim evde bir şeyler yapabiliriz," dedi Allysa.

"Kimi davet edeyim? Tek olacak; hiç arkadaşı yok. Daha konuşamıyor bile."

Allysa gözlerini devirdi. "*Bebeklerimiz* için çocuk partisi vermiyoruz. Arkadaşlarımızı etkilemek için parti veriyoruz."

"Sen benim tek arkadaşımsın ve seni etkilememe gerek yok." Allysa'ya yazıcıdan çıkan bir siparişi verdim. "Bu akşam yemeğe çıkıyor muyuz?"

Akşam yemeği için onların evinde haftada en az iki kez toplanıyorduk. Ryle ara sıra uğruyordu ama ben ziyaretlerimi bilerek onun nöbette olduğu gecelere ayarlıyordum. Allysa'nın fark edip etmediğini bilmiyorum. Eğer fark ettiyse muhtemelen beni suçlamıyordur. Ben etraftayken Ryle'ı izlemenin acı verdiğini söylüyordu çünkü hâlâ bizim

*Çoğunlukla Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'nın bazı bölgelerinde, bir kişinin 16. doğum gününde kutlanan, bir reşit olma partisidir. (e.n.)

için umudu olduğundan şüpheleniyordu. Ryle'la, ben yokken vakit geçirmeyi tercih ediyordu.

"Marshall'ın ailesi bugün şehre geliyor, unuttun mu?"

"Aa evet. Sana iyi şanslar." Allysa, Marshall'ın ebeveynlerini severdi ama kimsenin kayınvalidesiyle kayınpederini bir hafta boyunca ağırlamayı dört gözle beklediğini sanmıyordum.

Ön kapı çınlayınca Allysa'yla ikimiz aynı anda baktık. Ama onun dünyasının da benimki gibi dönmeye başladığını sanmıyordum.

Atlas bize doğru yürüyordu.

"Bu o..."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım ağzımın içinde.

"Evet, o bir tanrı," diye fısıldadı Allysa.

Burada ne işi vardı?

Neden bir tanrı gibi *görünüyordu ki*? Bu o kadar tarttığım kararı çok daha zorlaştırıyordu. Uzun süre dilim çözülüp de ona merhaba bile diyemedim. Sadece gülümsedim ve yanımıza gelmesini bekledim ama kapıdan ön tezgâha kadar yol bir kilometre uzamış gibi geliyordu.

Yaklaşırken gözlerini benden ayırmıyordu. Yanımıza gelince bir tebessümle nihayet Allysa'yı selamladı. Sonra tekrar bana bakarak tezgâhın üzerine kapaklı plastik bir kâse koydu. "Sana yemek getirdim," dedi öylesine, sanki bana her gün yemek getiriyormuş da benim beklemem gerekiyormuş gibi.

Ah, bu ses. Nerelere kadar ulaştığını unutmuşum.

Kâseyi aldım ama Allysa tepemde durmuş bizi izlerken ne diyeceğimi bilemiyordum. Ona bir bakış attım. Fark etmemiş gibi davrandı ama ona bakmayı kesmeyince sonunda pes etti.

"İyi. Ben gidip düzenleyeyim... *çiçekleri.*" Bizi yalnız bırakarak uzaklaştı.

Dikkatimi tekrar Atlas'ın getirdiği yemeğe çevirdim. "Teşekkür ederim. Nedir bu?"

"Hafta sonu spesiyalimiz," dedi Atlas. "Adı *neden benden kaçıyorsun* makarnası."

Güldüm. Sonra korkuyla sindim. "Kaçmıyorum..." Hızla içimi çekerek başımı iki yana salladım, ona yalan söyleyemeyeceğimi biliyordum. "Senden kaçıyorum." Dirseklerimi tezgâha dayayıp ellerimle yüzümü örttüm. "Üzgünüm."

Atlas sessizdi, bu yüzden sonunda ona baktım. "Gitmemi ister misin?" derken samimi görünüyordu.

Başımı iki yana salladım, bunu yapar yapmaz hafifçe gözlerinin kenarları kırıştı. Tam bir gülümseme sayılmazdı ama içimin ısınmasına neden olmuştu.

Dün sabah onunla karşılaştığımda pek çok şey söylemiştim. Oysa şimdi konuşamayacak kadar kafam karışmıştı. Onun yanında nutkum tutulmuşken son yirmi dört saatir aklımdan geçenlerle onunla nasıl konuşacağımı bilemiyordum.

Gençken de üzerimde aynı etkiyi bırakmıştı ama o zamanlar daha saftım. Atlas gibi erkeklerin ne kadar nadir olduğunu bilmiyordum, bu yüzden hayatımda olduğu için ne kadar şanslı olduğumdan habersizdim.

Şimdi biliyordum, bu yüzden bu işi berbat etmek beni korkutuyordu. Ya da *Ryle* berbat edebilirdi.

Getirdiği makarna kâsesini aldım. "Gerçekten çok güzel kokuyor."

"Güzeldir. Ben yaptım."

Buna gülmeli ya da tebessüm etmeliydim ama tepkim konuşmaya uymuyordu. Kâseyi bir kenara bıraktım. Ona tekrar baktığımda, yüz ifademdeki savaşı görebiliyordu. Güven veren bir bakışla karşılık verdi. Aramızda pek bir şey konuşulmuyordu ama değiş tokuş ettiğimiz sözsüz be-

lirtilerin anlattıkları yeterliydi. Gözlerim son yirmi dört saatteki sessizliğim için özür diledi, o da sessizce bana sorun olmadığını söyledi, ikimiz de bundan sonra ne olacağını merak ediyorduk.

Atlas elini tezgâhın üzerinde yavaşça kaydırarak elime yaklaştırdı. İşaret parmağını kaldırıp serçe parmağımda gezdirdi. Çok küçük, çok hassas bir hareketti ama kalbimi hoplatmıştı.

Elini geri çekti, sanki benimle aynı şeyleri hissetmiş gibi yumruğunu sıktı. Boğazını temizledi. "Seni bu gece arayabilir miyim?"

Tam başımı sallamak üzereyken gözleri irileşmiş Allysa aniden kapıdan arka tarafa daldı. Eğilip fısıldadı. "Ryle neredeyse buraya gelmek üzere."

Damarlarımdaki kan donmuş gibi geliyordu. "*Ne?*" Bunu tekrarlaması için söylememiştim. Şok olduğum için söylemiştim ama yine de tekrarladı.

"Ryle arabayı park ediyor. Az önce mesaj attı." Eliyle Atlas'ı işaret etti. "Onu saklamak için on saniyen var."

Atlas'a baktığımda ifademdeki mutlak korkuyu görebildiğine emindim ama son derece sakin, "Nereye gitmemi istersin?" dedi.

Ofisimi işaret edip aceleyle oraya yönlendirdim. Ofise girdiğimizde tahminde bulunmaya çalıştım. "Buraya gelebilir." Titreyen elimle ağzımı kapatarak biraz düşündükten sonra ofis malzemeleri dolabımı işaret ettim. "Buraya saklanabilir misin?"

Atlas önce dolaba, sonra bana baktı. Kapıyı işaret etti. "Dolabın içine mi?"

Ön kapının çınladığını duyunca daha da telaşlandım. "Lütfen?" Dolabın kapısını açtım. Gerçek bir insanı saklamak için en ideal yer değildi ama gömme dolaptı. Gayet rahat sığardı.

Dolaba girmek için yanımdan geçerken gözlerine bile bakamıyordum. O anda ölebilirdim. Bu çok utanç vericiydi. Kapıyı kapatırken tek yapabildiğim, "Çok üzgünüm," diye mırıldanmak oldu.

Kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyordum. Ofisimden çıktığımda Allysa Ryle'la sohbet ediyordu. Bir baş hareketiyle beni selamladı ama dikkatini tekrar Allysa'ya çevirdi. Allysa bir şey için çantasını karıştırıyordu.

"Daha önce buradaydılar," dedi.

Ryle sabırsız sabırsız parmaklarıyla tempo tutuyordu.

"Ne arıyorsun?" diye sordum Allysa'ya.

"Anahtarları. Yanlışlıkla yanımda getirmişim ama Marshall'ın annesiyle babasını havaalanından almak için SUV'a ihtiyacı var."

Ryle sinirli görünüyordu. "Anahtarları almaya geliyorum dediğimde onları bir kenara bırakmadığına emin misin?"

Başımı yan yatırarak Allysa'ya odaklandım. "Geleceğini biliyor muydun?" Atlas geldiğinde Ryle'ın geleceğini bana söylemeyi nasıl unutabilirdi?

Allysa hafifçe kızardı. "Dikkatim dağıldı... beklenmedik olaylar." Zaferle elini kaldırdı. "Buldum anahtarları!" Ryle'ın avucuna koydu. "Tamam, güle güle, artık gidebilirsin."

Ryle gidecekmiş gibi bir hamle yaptı ama sonra dönüp havayı kokladı. "Bu kadar güzel kokan ne?"

Ryle'la Allysa'nın gözleri aynı anda kâseye çevrildi. Allysa kâseyi kucaklayarak kendine çekti. "Lily'yle kendime öğle yemeği hazırladım," diye yalan söyledi.

Ryle kuşkuyla baktı. "Sen mi pişirdin?" Kâseye uzandı. "Bunu görmem lazım. Nedir bu?"

Allysa biraz tereddüt ettikten sonra kâseyi ona verdi.

"Evet, tavuk... baraba doula... et." Bana baktı, gözleri irileşmişti. *Berbat bir yalancıydı.*

"Tavuk *ne?*" Ryle kâseyi açıp inceledi. "Karidesli makarnaya benziyor."

Allysa boğazını temizledi. "Evet, karides pişirdim... tavuk suyunda. Bu yüzden tavuk barabadoulaet deniyor."

Ryle kapağı kapatıp kâseyi tezgâhta tekrar Allysa'ya iterken endişeyle bana baktı. "Sizin yerinizde olsam pizza sipariş ederdim."

Zoraki güldüm ama Allysa da öyle yaptı. İkimizin de komik bile olmayan bir şakaya gülmesi, tepkimizi fazlasıyla zoraki göstermişti.

Ryle'ın ifadesi gerginleşti. Gözlerinde kuşkulu bir bakışla birkaç adım geri gitti. Aramızdaki dahil olamadığı şakalara alışmış olmalıydı çünkü bizi sorgulamadı bile. Döndü, Marshall'ın anahtarlarını götürmek için aceleyle çiçekçiden çıktı. Allysa'yla ikimiz binadan ayrıldığından ve işitme menzilinden çıktığından emin olana kadar heykel gibi durduk. Sonra inanamaz bir ifadeyle ona baktım.

"Tavuk barba *ne*? Demin tamamen yeni bir dil mi uydurdun?"

"*Bir şeyler* söylemem gerekiyordu," dedi savunmaya geçerek. "Orada sersem gibi duruyordun! Bir şey değil, sen de sağ ol."

Ryle'ın gideceği kadar vakit geçtiğinden emin olmak için birkaç dakika bekledim. Ön tarafa yürüyerek Ryle'ın arabasının gittiğinden emin oldum. Sonra üzüntüyle ofisime girip Atlas'a tehlikede olmadığını bildirmek için malzeme dolabına gittim. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtım.

Atlas bir dolaba gizlenmekten hiç rahatsız olmamış gibi bir rafa yaslanarak kollarını kavuşturmuş, sabırla bekliyordu.

"Çok üzgünüm." Atlas'tan yapmasını istediğim şeyi telafi etmek için kaç özür gerektiğini bilmiyordum ama bunu binlerce kez söylemeye hazırdım.

"Gitti mi?"

Başımı salladım ama Atlas dolaptan çıkmak yerine elimden tuttu, beni içeri çekerek kapıyı kapattı.

Artık ikimiz de dolabın içindeydik.

Karanlık dolabın. Ama o kadar karanlık değildi, gülümsemesini tuttuğunu gösteren gözlerindeki pırıltıyı görebiliyordum. *Belki de bu yüzden benden tam olarak nefret etmiyordu.*

Elimi bıraktı ama içerisi ikimiz için o kadar sıkışıktı ki benim bir yanımla onun bir yanı birbirine sürtünüyordu. Midem düğüm düğüm olmuştu, ona baskı yapmamak için sırtımı arkamdaki rafa bastırdım ama sanki üzerime sıcak bir battaniye örtülmüş gibi geliyordu. O kadar yakındı ki şampuanının kokusunu alabiliyordum. Sakin sakin nefes almaya çalıştım.

"Eee? Yapabilir miyim?" diye sordu fısıldayarak.

Bana ne sorduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama emin bir evetle cevap vermek istiyordum. Ne olduğunu bile bilmediğim bir soruya rıza göstermek yerine içimden üçe kadar saydım. Sonra, "Neyi yapabilir misin?"dedim.

"Seni bu gece arayabilir miyim?"

Oh. Sanki Ryle hiç bölmemiş gibi ön tarafta yaptığımız konuşmaya geri dönüvermişti.

Alt dudağımı içeri çekip ısırdım. Atlas'ın aramasını istediğim için tamam demek istiyordum ama aynı zamanda Atlas'ın ilişkimizin muhtemelen bu şekilde, onu Ryle'dan dolaba saklamam gibi gideceğini de bilmesini istiyordum çünkü ortak bir çocuğumuz olduğu düşünüldüğünde Ryle her zaman hayatımızda olacaktı.

"Atlas..." Adını sanki ardından korkunç bir şey gelecekmiş gibi söylemiştim ama sözümü kesti.

"Lily." Adımı gülümseyerek, sanki adına ekleyebileceğim hiçbir şey korkunç olmazmış gibi söylemişti.

"Hayatım karmaşık." Bir uyarı gibi söylemek istememiştim ama öyle olmuştu.

"Karmaşadan kurtulmana yardım etmek istiyorum."

"Senin varlığının, durumu daha da karıştırmasından korkuyorum."

Kuşkuyla baktı. "*Senin* mi yoksa *Ryle'ın* hayatını mı karmaşaya sokacağım?"

"Onun karmaşaları *benim* karmaşalarım hâline geliyor. O benim çocuğumun babası."

Atlas çok hafif başını eğdi. "Kesinlikle. Kızının babası. Senin kocan değil, bu yüzden onun duyguları için duyduğun kaygının, seni başına gelebilecek en iyi ikinci şeyden vazgeçirmesine izin vermemelisin.

Bunu öylesine inançla söylemişti ki tıpkı Plinko* oyun pulu gibi, yüreğim göğüs kafesimde yuvarlanıyormuşçasına geliyordu. *Başıma gelen en iyi ikinci şey mi?* Keşke bize olan güveni bulaşıcı olsaydı. "Başıma gelen en iyi ilk şey ne ki?"

Anlamlı anlamlı bana baktı. "Emerson."

Kızıma başıma gelen en iyi şey dediğini duymak, beni neredeyse eritmişti. Kendime sarılarak gülümsememi tuttum. "Benim için işi zorlaştıracaksın, ha?"

Atlas yavaş yavaş başını iki yana salladı. "Senin için son istediğim şey zorluk, Lily." Atlas kıpırdanınca kapı açılmaya başladı ve içeri ışık yayıldı. Bir eli kapıda, diğer eli duvarda bana bakıyordu. "Bu gece seni aramam için ne zaman uygun olursun?" Bunları söylerken o kadar rahat

* Plinko, dijital ortamlarda oynanan, yaygın bir şans oyununun adıdır. (e.n.)

görünüyordu ki belki de güveninin ve sabrının bir kısmı içime sızar diye onu dolaba geri çekip öpmek istiyordum.

"Ne zaman istersen," derken ağzımı pamuk gibi hissediyordum.

Gözleri bir an dudaklarımda durunca bakışını ayak parmaklarıma kadar hissettim. Ama sonra Atlas kapıyı kapatarak beni dolabın içinde tek başıma bıraktı.

Bunu hak etmiştim.

Utanç, gerginlik ve hatta belki biraz da arzu karışımı yanaklarıma hücum etti. Ön kapı açılırken hafif bir çınlama duyana kadar hareketsiz durdum.

Az sonra Allysa dolabın kapısını açtığında kendimi yelpazeliyordum. Atlas'ın varlığının bana yaptıklarını gizlemek için ellerimi çabucak belime indirdim.

Allysa kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onu dolaba mı sakladın?"

Utancımdan omuzlarım düştü. "Biliyorum."

"*Lily.*" Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu ama ne yapmamı tercih ederdi ki? Onları birbirleriyle yeniden tanıştırmamı mı? "Demek istediğim, bunu yaptığına sevindim çünkü nasıl sonuçlanacağından emin değilim ama... onu *dolaba* saklamışsın. Onu eski bir palto gibi buraya sokuşturmuşsun."

O anları tekrar yaşatması, bundan kurtulmama yardımcı olmuyordu. Peşimde Allysa'yla dükkânın ön tarafına yürüdüm. "Başka seçeneğim yoktu. Atlas bu dünyada Ryle'ın çıkmamı asla onaylamayacağı tek adam."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama Ryle'ın bu dünyada çıkmanı onaylayacağı tek bir erkek var, o da Ryle."

Buna cevap vermedim çünkü haklı olmasından korkuyordum.

"Bir dakika," dedi Allysa. "Atlas'la ikiniz *çıkıyor musunuz*?"

"Hayır."

"Ama demin Ryle'ın çıkmanı asla onaylamayacağı tek erkek olduğunu söyledin."

"Öyle dedim çünkü Ryle onu burada görmüş olsaydı, öyle düşünecekti."

Allysa tezgâhın üzerinde kollarını kavuşturdu, kederli görünüyordu. "Şu anda kendimi çok dışlanmış hissediyorum. Doldurman gereken büyük bir boşluk var."

"Boşluk mu? Ne demek istiyorsun?" Bir vazoyu kendime çekip bir kısım çiçeğin yerlerini değiştirerek meşgul görünmeye çalıştım. Allysa vazoyu benden aldı.

"Öğlen sana yemek getirdi. İkiniz aktif olarak konuşmuyorsanız neden öğle yemeği getirdi? Ve eğer aktif olarak konuşuyorsanız, neden bunu *bana* söylemedin?"

Vazoyu çekip ondan geri aldım. "Dün karşılaştık. Bir şey değildi. Emmy'nin doğumu öncesinden beri onunla hiç konuşmadım bile."

Allysa vazoyu tekrar aldı. "Her gün eski arkadaşlarımla karşılaşıyorum. Bana öğle yemeği getirmiyorlar." Vazoyu bana geri itti. Vazoyu deniz kabuğu gibi kullanıyorduk, sanki konuşmak için izin gerekiyormuş gibi.

"Muhtemelen arkadaşların şef aşçı değildir. Şefler böyle yapıyor: İnsanlara yemek hazırlıyorlar." Vazoyu tekrar ona ittim ama bir şey demedi. O kadar konsantre olmuştu ki sanki attığımı düşündüğü tüm yalanları aşarak aklımı okumaya çalışıyor gibiydi. Vazoyu ondan geri çektim. "Gerçekten hiçbir şey yok. Henüz. Bir şey değişecek olursa öğrenen ilk kişi, sen olacaksın."

Bu yanıttan bir an tatmin olmuş göründü ama bakışlarını başka yöne çevirmeden önce yüzünde bir şeyler titreşmişti. Endişe mi yoksa üzüntü mü olduğunu ayırt ede-

memiştim. Ona sormadım çünkü onun için zor olduğunu biliyordum. Ryle'dan *başka* bir adamın bana öğle yemeği getirmesinin onu biraz üzdüğünü tahmin ediyordum.

Allysa'nın mükemmel dünya anlayışında, erkek kardeşi beni asla incitmeyecek, o da hâlâ benim görümcem olacaktı.

Yedinci Bölüm

Atlas

"Dil balığıyla uğraşırken bıçağını daima böyle tut." Kuyruktaki cansız uçtan nasıl başlayacağını gösteriyordum ama balığı temizlemeye başlar başlamaz Theo bakışlarını çevirdi.

"İğrenç," diye mırıldanarak ağzını örttü. "Yapamam." Theo tezgâhın diğer tarafına geçerek kendisiyle yemek dersi arasına mesafe koydu.

"Sadece pullarını temizliyorum. Daha içini bile açmadım."

Theo bir öğürme sesi çıkardı. "Yemeklerle çalışmakla ilgilenmiyorum. Terapistin olmaya devam edeceğim." Theo kendini yukarı çekip tezgâha çıktı. "Yeri gelmişken hiç Lily'ye mesaj attın mı?"

"Attım."

"Lily sana mesaj attı mı?"

"Sayılır. Kısa bir mesajdı, bu yüzden aklının nerelerde olduğunu anlamak için bugün öğlen, yemek götürmeye karar verdim."

"Cesur bir hamleymiş."

"Lily söz konusu olduğunda hayatımı cesur hamleler yapmamakla geçirdim. Bu sefer nerede durduğumu kesin olarak bilmesini istedim."

"Oh, hayır," dedi Theo. "Ona balıklar, kumsallar ve kıyılar hakkında ne saçmalıklar anlattın?"

Lily'ye nihayet kıyıya ulaşmakla ilgili söylediklerimi ona asla anlatmamalıydım. Bunun sonunu dinlemeyecektim. "Kapa çeneni. Muhtemelen bir kızla hiç konuşmadın bile; on iki yaşındasın."

Theo güldü ama sonra bakmadığımı düşündüğünde, üzerine bir garipliğin çöktüğünü fark ettim. Etrafımızdaki hengameye rağmen sessizleşmişti. Şu anda mutfakta en az beş kişi daha vardı ama herkes işine odaklanmıştı, kimse Theo'yla konuşmalarımıza dikkat etmiyordu.

"Hoşlandığın biri var mı?" diye sordum.

Omuz silkti. "Sayılır."

Theo'yla konuşmalarım genellikle tek taraflı oluyordu. Her ne kadar soru sormayı sevse de pek cevap vermiyordu, bu yüzden dikkatli davranıyordum. "Aa, öyle mi?" Cevap verirken rahat davranmaya çalışıyordum, böylece açılacaktı. "Kim bu kız?"

Theo ellerine bakıyordu. Küçük parmağını çekeledi ama sorumdan sonra sanki yanlış bir şey yapmışım gibi omuzlarının biraz sarktığını görebiliyordum.

Ya da yanlış bir şey *söylemişim* gibi.

"Veya *erkek,*" diye açıkladım. Sadece onun duyması için fısıldayarak söylemiştim.

Theo'nun gözleri bana çevriliverdi.

Hiçbir şeyi onaylamasına veya reddetmesine gerek yoktu. Gözlerinin ardında yatan korkudan, gerçeği görebiliyordum. Dikkatimi tekrar hazırladığım balığa çevirerek olabildiğince kayıtsız bir ifadeyle, "Okula o çocukla birlikte mi gidiyorsun?" dedim.

Theo hemen cevap vermedi. Bu yönünü itiraf ettiği ilk kişi olup olmadığımı bilmiyordum, bu yüzden bunu hak ettiği özenle ele almak istiyordum. Benim müttefiki olduğumu bilmesini istiyordum ama babasında da bir müttefik bulacağını fark etmesini umuyordum.

Theo kimsenin konuştuklarımızı takip edecek kadar dolanmadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Bütün yıl benimle birlikte matematik kulübündeydi." Sözleri bir kez açığa vurup bir daha asla söylememek istiyormuş gibi hızlı ve kısaydı.

"Baban biliyor mu?"

Theo başını iki yana salladı. Gergin düşünceler gibi görünen şeyleri yutmasını izledim.

Balık temizlemeyi bitirince bıçağı bırakıp ellerimi yıkamak için Theo'ya en yakın lavaboya geçtim. "Babanı uzun zamandır tanıyorum. En iyi arkadaşlarımdan biri olmasının bir sebebi var. İyi olmayan insanları çevremde bulundurmam." Bunu söylediğimde içinin rahatladığını görebiliyordum ama rahatsız olduğunu ve muhtemelen konuyu değiştirmek istediğini de anlayabiliyordum. "Hoşlandığın bu kişiye mesaj atmalısın derdim ama muhtemelen dünyada cep telefonu olmayan on iki yaşındaki tek kişisin. Bu gidişle hiç kimseyle çıkmayacaksın. Muhtemelen sonsuza kadar bekâr ve telefonsuz kalacaksın."

Theo ona takıldığım için rahatlamıştı. "Terapist değil de şef olmaya karar vermene çok sevindim."

"Buna alınıyorum. Gayet güzel tavsiyeler veriyorum."

"Tamam Atlas. Dediğin gibi olsun." Rahatlamış görünüyordu. Yerime geri dönerken peşimden geldi. "İşyerine gittiğinde Lily'ye çıkma teklifi ettin mi?"

"Hayır. Bu gece yapacağım. Eve gidince onu arayacağım." Theo'nun yanından geçip buzdolabına giderken saçlarını karıştırdım.

"Hey, Atlas?"

Duraksadım. Gözleri endişe doluydu ama garsonlardan biri kapıları itip aramıza girerek Theo'nun söylemek üzere olduğu şeyi söylemesini engelledi. Ama söylemesine gerek yoktu.

"Tek kelime etmiyorum, Theo. Müşteri gizliliği her iki taraf için de geçerlidir."

Bu onu rahatlatmış görünüyordu. "İyi çünkü babama bir şey söylersen, ben de ona tavlama numaralarında ne kadar sevimsiz olduğunu söylerim." Theo dalga geçerek avuçlarını yanaklarına bastırdı. "Sonunda sahile ulaştık, küçük balinam."

Ona ters ters baktım. "Hiç de öyle olmadı."

Theo mutfağın karşı tarafını işaret etti. "Bak! Kum... karaya ulaştık!"

"Kes."

"Lily, bu da ne, teknemiz mahvoldu!"

Babasının vardiyası bittiğinde hâlâ mutfakta benimle dalga geçerek peşimde dolaşıyordu. Gittiğini gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Sekizinci Bölüm

Lily

Saat neredeyse 21.30'du ama cevapsız aramam yoktu. Emerson uyuyalı bir buçuk saat olmuştu ve genellikle sabahın altısında uyanıyordu. Ben saat on gibi yatıyordum çünkü en az sekiz saat uyumazsam zombi kapasitesiyle çalışıyordum. Ama Atlas ondan önce aramazsa, uyuyabileceğimden emin değildim. Bugün onu dolaba sakladığım için yetmiş kere daha özür dilemem gerekip gerekmediğini merak edecektim.

Gece cilt bakımı rutinime başlamak için banyo lavabosuna giderken telefonumu da yanıma aldım. Bugün öğle yemeğine gelip de beni bu gece arayacağını söylediğinden beri her adımda yanımda taşıyordum. *Bu gecenin* ne anlama geldiğini netleştirmem gerekiyordu.

Atlas'a göre *bu gece*, saat on bir demek olabilirdi.

Benim için sekiz anlamına gelebilirdi.

Muhtemelen sabah ve gecenin ne anlama geldiğine dair tamamen farklı iki tanımımız vardı. Atlas gece yarısından sonra yorgunluğunu gidermek için eve gelen başarılı bir şefti, oysa ben akşam yedide pijamalarımı giyiyordum.

Telefonum ses çıkarıyordu ama zil sesi değildi. Sanki birisi FaceTime yapmaya çalışıyormuş gibi bir ses çıkarıyordu.

Lütfen Atlas olmasın.

Görüntülü sohbete hazır değildim; yüz temizliğini daha yeni yapıyordum. Telefona baktım, gerçekten de oydu.

Aramayı yanıtlayıp beni göremesin diye hızla telefonu çevirdim. Telefonu lavaboya bırakıp temizleme işlemini hızlandırdım. "Bana *arayabilir miyim* diye sormuştun. Bu görüntülü sohbet."

Güldüğünü duydum. "Seni göremiyorum."

"Evet çünkü yüzümü yıkıyorum ve yatmaya hazırlanıyorum. Beni görmene gerek yok."

"Evet, gerek var Lily."

Sesiyle tenim karıncalanmıştı. Kamerayı çevirip *ben sana demiştim* ifadesiyle yukarı kaldırdım. Islak saçlarım hâlâ bir havluyla sarılıydı, üzerimde muhtemelen büyükannemden kalma bir gecelik vardı ve yüzüm hâlâ yeşil köpükle kaplıydı.

Tebessümü pürüzsüz ve seksiydi. Üstünde beyaz bir tişörtle yatakta oturmuş, başını siyah ahşap başlığa dayamıştı. Evine bir kez gitmiş, yatak odasına hiç girmemiştim. Duvarı maviydi; tıpkı kot rengi gibiydi.

"Bu kesinlikle görüntülü sohbet kararına değdi," dedi.

Telefonu bu sefer bana dönük olarak bıraktım ve yüzümü durulamayı bitirdim. "Bugünkü yemek için teşekkürler." Onu fazla övmek istemiyordum ama şimdiye kadar yediğim en iyi makarnaydı. Ve öğle yemeği molası verip yeme şansım olana kadar iki saat geçmişti.

"*Neden benden kaçıyorsun* makarnasını beğendin mi?"

"Harika olduğunu biliyorsun." Banyoda işim bitince odama yürüdüm. Telefonumu bir yastıkla destekleyip yan tarafıma yattım. "Günün nasıl geçti?"

"İyiydi," dedi ama iyi derken sesi alçaldığı için pek inandırıcı değildi.

Ona inanmadığımı belli etmek için yüzümü buruşturdum.

Sanki bir şey düşünüyormuş gibi bir an gözlerini ekrandan ayırdı. "Sadece o haftalardan biri, Lily. Ama şimdi daha iyi." Ağzı bükülerek hafifçe sırıtınca beni de gülümsetti.

Havadan sudan konuşmama bile gerek yoktu. Bir saat boyunca sadece sessizce ona baksam mutlu olurdum.

"Yeni restoranının adı ne?" Atlas'ın soyadı olduğunu çoktan biliyordum ama onu Google'da araştırdığımı bilmesini istemiyordum.

"Corrigan's."

"Bib's'le aynı türden yemekler mi?"

"Öyle sayılır. Güzel yemekler ama İtalyan esintili bir menüyle." Benim duruşumu kopya ederek yan dönüp telefonu bir şeye dayadı. Yatağımda geç saatlere kadar sohbet ettiğimiz eski zamanlardaki gibiydi. "Kendimden bahsetmek istemiyorum. Sen nasılsın? Çiçek işi nasıl gidiyor? Kızın nasıl biri?"

"Çok soru oldu."

"Daha çok var ama bunlarla başlayalım."

"Tamam. Peki. Ben iyiyim. Çoğu zaman yorgunum ama sanırım bir işyeri sahibi ve bekâr bir anne olmamın sonucu."

"Yorgun görünmüyorsun."

Güldüm. "İyi ışıklandırma."

"Emerson ne zaman bir yaşında oluyor?"

"On birinde. Ağlamak üzereyim; bu ilk yıl çok hızlı geçti."

"Sana bu kadar benzemesine inanamıyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını salladı, sonra, "Ama çiçekçi dükkânı iyi mi? Orada mutlu musun?" diye sordu.

Başımı bir o yana bir bu yana çevirip suratımı buruşturdum. "İyi."

"Neden sadece iyi?"

"Bilmiyorum. Sanırım bıktım. Ya da genel olarak yorgunum. Çok fazla iş var ve fazla maddi getirisi olmayan, sıkıcı işler bunlar. Yani iş başarılı olduğu ve başardığım için gurur duyuyorum ama bazen bir fabrika montaj hattında çalışmayı hayal ediyorum."

"Anlayabiliyorum," dedi. "Eve gidip işini düşünmeyebilme fikri çok cazip geliyor."

"Şef olmaktan sıkıldığın oluyor mu?"

"Zaman zaman. Doğruyu söylemek gerekirse Corrigan's'ı bu yüzden açtım. Daha fazla işyeri sahibi, daha az şef rolü üstlenmeye karar verdim. Hâlâ haftada birkaç gece yemek pişiriyorum ama zamanımın çoğu, ikisinin de işlerini sürdürmeye gidiyor."

"Çılgın gibi saatlerce mi çalışıyorsun?"

"Öyle. Ama bir randevu gecesinde hiçbir şey beni çalıştıramaz."

Bu beni gülümsetti. Yorganımla oynayarak göz temasından kaçındım çünkü kızardığımı biliyordum. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Öyle. Evet mi diyorsun?"

"Bir geceyi boş bırakabilirim."

Artık ikimiz de gülümsüyorduk. Ama sonra Atlas sanki bir uyarıya hazırlanıyormuş gibi boğazını temizledi. "Sana zor bir soru sorabilir miyim?"

"Tamam." Soracağı şey yüzünden gerildiğimi belli etmemeye çalıştım.

"Bugün hayatının karmaşık olduğundan bahsetmiştin. Eğer bu... biz... bir şey olursa, bu gerçekten Ryle için bir sorun olur mu?"

Duraksamadım bile. "Evet."

"Neden?"

"Senden hoşlanmıyor."

"Özellikle ben mi yoksa potansiyel olarak çıkabileceğin herhangi biri mi?"

Burnumu kırıştırdım. "Sen. Özellikle sen."

"Restoranımdaki kavga yüzünden mi?"

"Birçok şey yüzünden," diye itiraf ettim. Telefonumu da alıp sırtüstü döndüm. "Çoğu kavgamız için seni suçluyor." Belli ki Atlas'ın kafası karışmıştı, bu yüzden işleri fazla tatsızlaştırmadan açıkladım. "Gençken günlük tuttuğumu hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Hiçbir şey okumama izin vermemene rağmen."

"Pekâlâ, Ryle günlükleri buldu. Ve okudu. Okudukları hiç hoşuna gitmedi."

Atlas içini çekti. "Lily, daha çocuktuk."

"Görünüşe göre kıskançlığın son kullanma tarihi yok."

Atlas, öfkesini bastırmaya çalışıyormuş gibi bir an dudaklarını birbirine bastırıp ince bir çizgi hâline getirdi. "Henüz gerçekleşmemiş bir şeylere vereceği potansiyel tepki yüzünden strese girmen gerçekten hiç hoşuma gitmiyor. Ama anlıyorum. İçinde bulunduğun talihsiz bir durum." Güven veren bir ifadeyle bakıyordu. "Adım adım ilerleyeceğiz, tamam mı?"

"Çok *yavaş* adımlarla," dedim.

"Anlaştık. Yavaş adımlarla." Atlas başının altındaki yastığı düzeltti. "Seni o günlüklere yazarken görürdüm. Benim hakkımda ne yazdığını hep merak etmişimdir. *Tabii eğer* benim hakkımda yazdıysan."

"Neredeyse her şey seninle ilgiliydi."

"Günlükler hâlâ duruyor mu sende?"

"Evet, dolabımdaki bir kutuda."

Atlas doğrulup oturdu. "Bana bir şeyler okusana."

"Olmaz. *Tanrım,* hayır."

"Lily."

Bu ihtimal karşısında çok umutlu ve heyecanlı görünüyordu ama gençlik düşüncelerimi ona FaceTime üzerinden sesli olarak okuyamazdım. Düşündükçe bile kızarıyordum.

"Lütfen?"

Elimle yüzümü örttüm. "Hayır, hiç yalvarma." Bana böyle bakmayı bırakmazsa mavi köpek yavrusu bakışlarına boyun eğecektim.

Gücümü tükettiğini görebiliyordu. "Lily, benim hakkımda düşündüklerini öğrenmeyi gençliğimden beri çok istiyorum. Bir paragraf. Yeter ki bu kadarını ver bana."

Buna nasıl hayır diyebilirdim? Yenilgiyle inleyerek telefonu yatağa attım. "Bana iki dakika ver." Dolabıma gidip kutuyu indirdim. Yatağıma götürüp beni fazla utandırmayacak bir şey bulmak için günlükleri karıştırmaya başladım. "Ne okumamı istersin? İlk öpüşmemizin hikâyesini mi?"

"Hayır, yavaş gidiyorduk, unuttun mu?" Bunu şakayla söylemişti. "En başından bir şeyle başla."

Bu çok daha kolaydı. İlk günlüğü alıp sayfaları kısa ve fazla utandırmayacak gibi görünen bir şey bulana kadar çevirdim. "Annemle babam kavga ettiği için ağlayarak sana geldiğim geceyi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi. Yastığına yerleşip tek kolunu başının arkasına koydu.

Gözlerimi devirdim. "Ben kendimi kepaze ederken sen rahatına bak," diye mırıldandım.

"Benim, Lily. *Biziz.* Utanılacak bir şey yok."

Sesinin her zaman olduğu gibi hâlâ aynı sakinleştirici etkisi vardı. Bir elimde telefon, diğerinde günlükle bağdaş kurup oturdum ve okumaya başladım.

Birkaç saniye sonra, arka kapı açıldı. Önce arkama, sonra da soluma ve sağıma doğru baktı. Yüzüme baktığında da ağladığımı fark etti.

"Sen iyi misin?" diye sordu, dışarı çıkarken. Gömleğimi kullanıp gözyaşlarımı sildim ve onun beni içeri davet etmek yerine dışarı çıktığını fark ettim. Verandanın merdivenine oturduğumda, o da yanıma oturdu.

"İyiyim," dedim. "Sadece sinirlendim. Bazen sinirlendiğimde ağlarım."

Bana doğru uzandı ve saçımı kulağımın arkasına attı. Bunu yapması hoşuma gitti ve birden, artık eskisi kadar sinirli olmadığımı fark ettim. Ardından kolunu omzuma atıp beni başım omzuna yaslanacak şekilde kendisine doğru çekti. Hiç konuşmadan beni nasıl sakinleştirdiğini bilmiyorum ama sakinleştirdi. Bazı insanların varlıkları bile sakinleştirici bir etkiye sahiptir; o da böyle insanlardan. Babamın tam tersi.

Bir süre, odamın ışığının yandığını görene kadar öylece oturduk.

"Gitmelisin," diye fısıldadı.

İkimiz de annemin odamda durmuş, beni aradığını görebiliyorduk. O ana kadar, yatak odamı bu kadar iyi görebildiğini fark etmemiştim.

Eve doğru yürürken Atlas'ın o evde olduğu zamanları düşünmeye çalıştım. Geceleri, karanlık çöktükten sonra etrafta dolanıp dolanmadığımı hatırlamaya çalıştım çünkü odamdayken üzerime giydiğim tek şey bir tişörttü.

İşte delice olan da şu Ellen; sanırım dolanmış olduğumu umuyorum.

Okumayı bitirdiğimde Atlas gülümsemiyordu. Bakışları pek çok duyguyla doluydu ve bakışlarındaki yoğunlukla göğsüm sıkışıyordu.

"Çok gençtik," dedi. Sesinden biraz acı yansıyordu.

"Biliyorum. Uğraştığımız şeylerle başa çıkamayacak kadar gençtik. Özellikle de sen."

Atlas artık telefonuna bakmıyordu ama kafasını oynatarak onayladı. Ruh hâli değişmişti, tamamen başka bir şey düşündüğünü söyleyebilirdim. Bu daha önce, *o haftalardan biri* diyerek başından savmaya çalışmasını aklıma getirdi.

"Seni rahatsız eden ne?"

Gözleri telefona çevrildi. Bunu yine baştan savacakmış gibi görünüyordu ama sonra içini çekti, kendini yeniden ayarlayıp yatak başlığına dayanarak daha dik oturdu. "Birisi restoranlara zarar verdi."

"İkisine de mi?"

Başını salladı. "Evet, birkaç gün önce başladı."

"Tanıdığın biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tanıdığım biri gibi durmuyor ama güvenlik görüntüleri pek net değildi. Henüz polise bildirmedim."

"Neden bildirmedin?"

Kaşları çatıldı. "Her kimse genç görünüyor, belki ergenlik yaşlarında. Sanırım bir zamanlar benim bulunduğum duruma benzer bir durumda olduğundan endişeleniyorum. Yoksul." Gözlerindeki gerginlik biraz hafiflemişti. "Ya onları kurtaracak bir Lily yoksa?"

Söylediklerini anlamak zaman aldı. Anladığımda gülümsemedim. Boğazımdaki yumruyla yutkundum, buna içten içe verdiğim tepkiyi görmemesini umuyordum. O zamanlar onu kurtardığımdan ilk kez söz etmiyordu ama bunu her söylediğinde onunla tartışmak istiyordum. Onu kurtarmamıştım. Tek yaptığım ona âşık olmaktı.

Ona *neden* âşık olduğumu görebiliyordum. Hangi mal sahibi, işini tahrip eden kişinin durumu için verdiği zarardan daha fazla endişe duyardı? "Anlayışlı Atlas," diye fısıldadım.

"O da neydi?" dedi.

Bunu sesli olarak söylemek istememiştim. Boynumda yükselen sıcaklığın üzerinde elimi gezdirdim. "Hiç."

Atlas boğazını temizleyerek öne eğildi. Belli belirsiz bir tebessüm belirdi. "Günlüğüne dönelim," dedi. "O zamanlar yatak odanın penceresinden içeriyi görebildiğimi biliyor muydun diye merak ediyordum çünkü o geceden sonra ışığı çok fazla açık bıraktın."

Güldüm, ortamı yumuşattığı için sevinmiştim. "Televizyonun yoktu. Senin bir şeyler seyretmeni istiyordum."

Homurdandı. "Lily, gerisini okumama izin vermelisin."

"Hayır."

"Bugün beni dolaba kapattın. Günlüklerini okumama izin verirsen bunun için özür dilemiş olursun."

"Kırılmadığını sanıyordum."

"Belki de ertelenmiş bir kırgınlıktır." Yavaşça başını sallamaya başladı. "Evet... şimdi hissetmeye başladım. *Gerçekten* kırgınım."

Tam gülüyordum ki Emmy koridorda bir çığlık kopardı. İçimi çektim, telefonu kapatmak istemiyordum ama çocuğunun ağlamasına izin verebilecek bir anne de değildim. "Emmy uyanıyor. Gitmem gerek. Ama bana bir randevu borçlusun."

"Zamanı söyle," dedi.

"Pazar günleri işe gitmiyorum, bu yüzden bir cumartesi gecesi iyi olabilir."

"Yarın cumartesi," dedi. "Ama yavaş gidiyoruz."

"Yani... tanıştığımız ilk günden itibaren sayarsak oldukça yavaş. Seninle tanışmak ve ilk buluşmaya çıkmak arasında uzun yıllar var."

"Saat altıda?"

Gülümsedim. "Altı mükemmel."

Ben bunu söyler söylemez Atlas gözlerini iki saniye sımsıkı kapattı. "Dur. Yarın yapamam. *Kahretsin.* Bir etkinlik düzenliyoruz; restoranda bana ihtiyaçları var. Pazar olur mu?"

"Pazar günü Emmy bende. Onu senin yanına getirmeden önce beklemeyi tercih ederim."

"Bunu anlıyorum," dedi Atlas. "Gelecek cumartesi?"

"Bu bana ona bakacak birini ayarlamam için zaman verir."

Atlas sırıttı. "Tamam, çıkıyoruz o zaman." Ayağa kalkıp odasında dolaşmaya başladı. "Pazar günleri işe gitmiyorsun, değil mi? Seni bu pazar arayabilir miyim?"

"'Aramak' derken görüntülü sohbeti mi kastediyorsun? Bu sefer hazırlıklı olmak istiyorum."

"İstesen de hazırlıksız olamazsın," dedi. "Ve evet, FaceTime olacak."

Atlas'ın bu flörtöz tarafını seviyordum. Sırıtmamı engellemek için iki saniye kadar alt dudağımı ısırmam gerekti. "İyi geceler, Atlas."

"İyi geceler, Lily."

Veda ederken bu kadar yoğun göz teması kurması bile yüreğimi hoplatmıştı. Telefonu kapatıp yüzümü yastığa bastırdım. Tekrar on altı yaşındaymışım gibi çığlık attım.

Dokuzuncu Bölüm

Atlas

"Bir resmini göreyim," dedi Theo. Arka basamaklarda oturmuş dün gece meydana gelen üçüncü olayda kırılmış camları ve birkaç torba çöpü toplamamı izliyordu. Bu sabah Brad arayarak Bib's'in tekrar saldırıya uğradığını haber vermişti. Gelmek için endişelenmemesini söylememe rağmen, Theo'yla ikisi temizlemek için benimle burada buluşmuşlardı. Çalışanlarımın kapalı olduğumuz haftanın tek gününde, herhangi bir şey için gelmek zorunda kalmasından nefret ediyordum.

"Elimde bir resmi yok," dedim Theo'ya.

"Yani çirkin mi?"

Cam kutusunu çöp variline attım. "Çok güzel ve benim için çok fazla."

"Çirkin de senin için fazla olurdu," dedi ifadesiz bir şekilde. "Sosyal medyası yok mu?"

"Var ama kişiye özel ayarlanmış."

"Hiçbir şeyde onunla arkadaş değil misin? Facebook? Instagram? Snapchat'in bile yok mu?"

"Snapchat hakkında ne biliyorsun ki? Daha telefonun bile yok."

"Kendi yöntemlerim var," dedi.

Babası elinde bir çöp torbasıyla dışarı çıktı. Torbayı açık tuttu, ikimiz etrafa dağılmış bir kısım çöpü içine atmaya

başladık, Theo basamaklarda oturmaya devam ediyordu. "Yardım ederdim ama daha yeni duş aldım," dedi.

"Dün duş almıştın," dedi Brad.

"Evet ama hâlâ temizim." Theo tekrar bana odaklandı. "Senin sosyal medyan var mı?"

"Hayır, bunun için vaktim yok."

"O hâlde kişiye özel ayarlandığını nereden biliyorsun?"

Onu ara sıra internetten araştırmıştım ve bunu itiraf etmek istemesem de dünyada geçmişinden birileri için Google'da arama yapmayan biri olduğundan kuşkum vardı. "Onu daha önce araştırmıştım. Durumunu görmek için bir profil olması ve onu takip etmesi gerekiyor."

"O hâlde bir profil hazırla ve onu takip et," dedi Theo. "Yemin ederim bazen işleri gereğinden fazla zorlaştırıyorsun."

"Bu biraz karmaşık. Benden hoşlanmayan bir eski kocası var ve internetten arkadaş olduğumuzu görürse bu onun için sorun olabilir."

"Senden neden hoşlanmıyor?" diye sordu Theo.

"Bir kavgaya tutuştuk. Aslında burada, restoranda," dedim başımla binayı işaret ederek.

Theo hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Cidden mi? Gerçek bir dövüş gibi mi?"

Brad doğruldu. "Bir dakika. O adam Lily'nin kocası mıydı?"

"Bunu bildiğini sanıyordum," dedim.

"Hiçbirimiz onun kim olduğunu ya da neden kavga ettiğinizi bilmiyorduk. Ama o zamana kadar birini restorandan kovduğunu hiç görmemiştik. Şimdi çok şey ifade ediyor."

Sanırım olaydan beri ilk kez bu konudan bahsediyordum. Gece Ryle'la kavga ettikten hemen sonra oradan ayrıldığımı hatırlıyordum, bu yüzden kimsenin soracak fır-

satı olmamıştı. Ertesi pazartesi işe döndüğümde, insanlar muhtemelen ruh hâlimi anlayabilmiş, hâlâ bunun hakkında konuşmak istemediğimi görmüşlerdi.

"Ne için kavga ettiniz?" diye sordu Theo.

Brad'e baktım çünkü Lily'nin neler yaşadığının farkındaydı. Lily benim evimde ona ve Darin'e anlatmıştı. Ama Brad, Theo'ya karşı dürüst olup olmayacağımı bana bırakıyor gibiydi. Hemen her şeyde öyle davranırdım ama Lily'nin işlerini paylaşmak bana düşmezdi.

"Hatırlamıyorum bile," diye mırıldandım.

Bunun Theo'ya bir eşe asla nasıl davranılmayacağını öğretmek için iyi bir fırsat olabileceğini düşünüyordum ama bu, Lily'nin hayatının bir parçasıydı ve o yokken bundan bahsetmek istemiyordum. Ayrıca fırsat verilse geri almayacak olmama rağmen, Lily'nin hayatının benim karışmamam gereken bir parçasıydı. Her ne kadar o gece Ryle'a vurmam çocukça olsa da kendimi tutmuştum. Onu sadece yumruklamaktan fazlasını yapmak isterdim. Başka birine hiç bu kadar kızmamıştım; anneme ya da üvey babama bile. Hatta Lily'nin babasına da.

Bana davranışları yüzünden birinden nefret etmek kabul edilebilir bir şeydi ama hayatta en takdir ettiğim kişiye kötü davranılmasına duyduğum öfke tamamen farklıydı.

Cebimde telefonum vızırdamaya başladı. Çabucak çıkardım ve Lily'nin bir saat önceki FaceTime'ıma karşılık vermeye çalıştığını gördüm. Araba kullanıyordu, eve gidince beni arayacağını söylemişti.

Cuma günkü sohbetimizden bu yana birkaç kez mesajlaşmıştık ama onunla tekrar yüz yüze konuşmak için can atıyordum.

"Bu, o mu?" diye sordu Theo, canlanarak.

Başımı sallayarak merdivenlerde yanından geçmeye çalıştım ama ayağa kalkıp peşimden restorana girdi.

"Ciddi misin?" diye sordum ona dönerek.

"Neye benzediğini görmek istiyorum."

Aramayı kaçırmadan yanıtlamam gerekiyordu, bu yüzden kapıyı kapatıp Theo'yu dışarıda bırakmaya çalışarak parmağımı ekranda gezdirdim. "Senin için ekran görüntüsü alacağım. Git de babana yardım et." Video bağlandı, Theo hâlâ içeri girmeye çalışıyordu. "Selam," dedim ekrandan Lily'ye gülümseyerek.

"Selam," dedi Lily.

"Bir bakayım," diye fısıldadı Theo, telefonumu kapmak için kolunu kapıdan sokarak.

"Bana bir saniye ver Lily." Bir şey göremesin diye telefonu göğsüme çevirdim ve arka kapıyı avucumu Theo'nun yüzüne bastıracak kadar açtım. Onu tekrar üst basamağa doğru yönlendirdim. "Brad, al çocuğunu."

"Theo, gel buraya," dedi Brad. "Bana şunda yardım et."

Theo'nun omuzları sarktı ama sonunda pes ederek babasına döndü. "Ama temizim," diye mırıldandı.

Kapıyı kapatıp telefonu göğsümden çektim. Lily gülüyordu. "Neydi bu?"

"Hiç." Ofisime girdim, mahremiyet için kapıyı kapatıp kilitledim. "Günün nasıl geçti?" Kanepeye oturdum.

"İyi. Annem ve erkek arkadaşıyla öğle yemeğinden yeni döndük. Borden'da küçük bir sandviççi dükkânına gittik; hoştu."

"Annen nasıl?" Babasının vefatından bahsetmesi dışında ailesi hakkında hiç konuşmamıştık.

"Gerçekten çok iyi," dedi Lily. "Rob adında biriyle çıkıyor. Onu bir erkek yüzünden sersemlemiş görmek biraz garip olsa da annemi mutlu ediyor. Rob'dan hoşlanıyorum."

"Artık Boston'da mı yaşıyor?"

"Evet, babam öldükten sonra bana yakın olmak için buraya taşındı."

"İyi olmuş. Burada ailen olduğuna sevindim."

"Peki ya sen? Dayın hâlâ Boston'da mı yaşıyor?"

Dayım mı?

Oh. Bunu ona ben söylemiştim. Ensemi sıkarak yüzümü ekşittim. "Dayım." Ona o zamanlar söylediğim yalanı tam olarak hatırlayamıyordum, çok uzun zaman olmuştu. "Dayım ben dokuz yaşındayken öldü, Lily."

Şaşkınlıktan alnı kırıştı. "Hayır, on sekiz yaşındayken dayının yanına taşınmıştın. Bu yüzden gitmiştin."

İçimi çektim, keşke geçmişe dönüp birlikte geçirdiğimiz çoğu zamanı ve duygularını korumak için ona söylediğim ya da söyleyemediğim şeyleri yeniden yaşayabilseydim. Ama gençlik yıllarımızı yeniden yaşayabilseydik her şeye geri dönmez miydik? "Sana yalan söylemiştim. O zaman Boston'da bir dayım yoktu."

"Ne?" Hâlâ başını iki yana sallayarak mantıklı bir hâle getirmeye çalışıyordu. Ama kızmış görünmüyordu. Daha ziyade çok şaşırmıştı. "O hâlde kiminle yaşamaya gittin?"

"Hiç kimseyle. Sonsuza kadar gizlice yatak odana giremezdim. Bunun iyi bitmeyeceğini biliyordum ve orada durumumu düzeltmeme yardım edebilecek senin dışında hiçbir şey yoktu. Boston'da barınaklar ve imkânlar vardı. Benim için endişelenme diye sana dayımın hâlâ hayatta olduğunu söyledim."

Lily başını yatak başlığına yaslayıp bir süre gözlerini kapattı. "Atlas." İsmimi sempatiyle söylemişti. Gözlerini tekrar açtığında, ağlamamak için kendini zor tutuyor gibi görünüyordu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ailen olduğunu sanıyordum."

"Yalan söylediğim için özür dilerim. Kötü bir niyetim yoktu, ben sadece..."

"Özür dileme," dedi Lily lafımı keserek. "Sen doğru olanı yaptın. Kış gelmek üzereydi ve o evde hayatta kalamazdın." Bir damla gözyaşını sildi. "Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. O yaşta elinde hiçbir şey olmadan Boston'a taşınmak. Hiç kimsen yokken."

"İşe yaradı," dedim sırıtarak. "Her şey yolunda gitti." Onu az önce içine soktuğum ruh hâlinden çıkarmaya çalışıyordum. "Eskiden nerede olduğumuzu düşünme; sadece şimdi nerede olduğumuzu düşün."

Gülümsedi. "Şu anda neredesin? Orası ofisin mi?"

"Evet." Görebilmesi için telefonu çevirdim. "Küçük bir ofis. Sadece bir kanepeyle bir bilgisayar ama nadiren burada oluyorum. Çoğu zamanımı mutfakta geçiriyorum."

"Bib's'te misin?"

"Evet. Her iki restoran da pazar günleri kapalı, sadece temizlik için geldim."

"Corrigan's'ı ziyaret etmek için sabırsızlanıyorum. Gelecek cumartesi randevumuzda oraya mı gideceğiz?"

Güldüm. "Seni bir randevuda restoranlarımdan birine götürmem mümkün değil. Birlikte çalıştığım insanlar, özel hayatımı fazlasıyla merak ediyorlar."

Lily sırıttı. "Komik çünkü senin özel hayatını ben de merak ediyorum."

"Senden hiçbir gizlim saklım yok. Ne öğrenmek istiyorsun?"

Biraz düşündükten sonra cevap verdi. "Hayatındaki insanların kim olduğunu bilmek istiyorum. Gençliğimizde gerçekten kimsen yoktu ama şimdi bir yetişkinsin; işlerin, arkadaşların ve hakkında çok az şey bildiğim koca bir hayatın var. Etrafında kimler var, Atlas Corrigan?"

Buna gülmekten başka nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Ama karşılığında gülümsemeyince meraktan ziyade be-

nim için duyduğu endişe yüzünden sorduğu aklıma geldi. Bu endişeyi biraz olsun hafifletmeyi umarak ona tatlılıkla baktım. "Arkadaşlarım var," dedim. "Bazılarını benim evde tanımıştın. Ailem yok ama bir boşluk hissetmiyorum. Kariyerimi ve yaşamımı seviyorum." Durdum, sonra tam anlamıyla doğru bir şey söyledim. "Merak ettiğin buysa mutluyum."

Ağzının köşesinin yukarı kıvrıldığını gördüm. "İyi. Sonunun nereye vardığını hep merak etmişimdir. Seni sosyal medyada bulmaya çalıştım ama şansım yaver gitmedi."

Bu beni güldürdü, Theo'yla az önce yaptığım konuşma aklıma gelmişti. "Sosyal medyayı pek kullanmıyorum." Eğer sayfaları gizli olmasaydı her gün kullanacağımı söyleseydim, Theo bu itirafın onu korkutacağını söyleyebilirdi. "Restoranlar için profillerim var ama onları iki çalışanım yönetiyor." Başımı kanepenin arkasına yasladım. "Bunun için fazla meşgulüm. Birkaç ay önce Tiktok'u indirdim ama bu, bir hataydı. Bir gece beni saatlerce oyaladı ve ertesi sabah bir toplantıyı kaçırdım. O gün uygulamayı sildim."

Lily güldü. "Seni TikTok videoları çekerken izlemek için neredeyse her şeyi yapardım."

"Öyle bir şey asla olmayacak."

Lily'nin bir an dikkati dağıldı, sonra yatağında doğrulmaya başladı ama durakladı. "Dur bir dakika. Telefonumu bırakmam gerekiyor." Telefonu bıraktı ama bir şey fark edip açı yapması için telefonu çevirdiğini sanmıyordum. Kamera ona dönüktü, Emerson'ı bir göğüsten diğerine ayarladığını gördüm. Sadece birkaç saniye sürmüştü ama bitmeden ne olduğunu anlayamayacağım kadar çabuk olmuştu. Kameranın kendisine dönük olmasını istediğini sanmıyordum.

Telefonu fark edince bir an gözleri irileşti, sonra eli telefona değdiği anda ekran kararda. Kamera tekrar kendisi-

ne döndüğünde parmaklarını açarak gözlerini kapatmıştı. "Çok üzgünüm."

"Ne için?"

"Galiba demin sana teşhircilik yaptım."

"Yaptın ama bu özür dilemen gereken bir şey değil. Sana teşekkür etmeliyim."

Sözlerim hoşuna gitmiş gibi güldü. "Daha önce görmediğin bir şey değil," dedi sevimli bir utançla omuz silkerek. Emzirirken Emerson'u tutmak için kullandığı kolunun altındaki yastığı ayarladı. "Sütten kesmeye çalışıyorum, bir yaşını bitirmek üzere. Günde bire düşürdük ama pazar günleri bütün gün yanında olduğum için zor oluyor." Burnunu kırıştırdı. "Üzgünüm. Emzirme detaylarını öğrenmek istediğinden kuşkum var."

"Beni sıkacak tek bir konu bile söylediğini düşünemiyorum."

"Ah, bahse girerim randevumuzdan önce bir konu düşünebilirim," dedi sözlerimi meydan okuma gibi ele alarak. Telefon ekranından başka tarafa baktı. Emerson'ı göremiyordum ama Lily'nin ona baktığını anlayabiliyordum çünkü yüzünde sadece kızından bahsederken ya da ona bakarken gördüğüm bir tebessüm vardı. Gururdan doğan bir gülümsemeydi ve Lily'nin yüzünü aydınlatan, en sevdiğim ifadelerden biriydi.

"Uykuya dalıyor," diye fısıldadı Lily. "Gitmem gerek."

"Evet, galiba benim de gitmem gerekiyor." Brad'le Theo'nun dışarıdaki hasarın çoğunu bensiz temizlemesini istemiyordum.

"Senin için de uygunsa seni bu gece daha sonra arayabilirim," dedi Lily.

"Tabii ki uygun." Theo'nun Lily'nin resmini görmek istiyorum dediğini hatırlayınca aramayı bitirmeden önce hız-

lı bir ekran görüntüsü aldım. Belirgin bir ekran görüntüsü sesi çıkınca Lily merakla başını yana eğdi.

"Az önce bir..."

"Senin bir fotoğrafını istedim," dedim çabucak. "Hoşça kal Lily." Bundan fazla utanca kapılmadan konuşmayı sonlandırdım. Bu sesi çıkaracağını ve duyabileceğini hiç bilmiyordum. Theo bunu takdir etse iyi olur.

Ofis kapımı açtığımda Brad'i mutfağı süpürürken buldum. Şaşırmıştım çünkü kapattıktan sonra mutfak temizlenmiş, gece verilen hasar dışarıda kontrol altına alınmıştı. "Dün gece yerleri temizlememişler mi?"

"Mutfakta sorun yok, sadece süpürüyormuş gibi yapıyorum," dedi. Brad yüzümdeki şaşkınlığı görünce detayları açıkladı. "Theo bu işi yapmaktan nefret ettiği için dışarıdaki pisliğin çoğunu temizlemesini istedim. Babalık meselesi."

"Ooo. Anlaşıldı." Hiç mantıklı değildi ama Brad'i sahte süpürmeyle bırakıp dışarı çıktım.

Theo yüzünü buruşturmuş işaret ve başparmaklarıyla zor zor bir parça çöpü kaldırıyordu. "Bu çok iğrenç," diye mırıldanarak torbaya attı. "Özel güvenlik görevlisi falan tutman gerekiyor; bu iş çığrından çıkıyor."

Bu hiç de fena bir fikir değil.

Lily'nin az önce ekran görüntüsünü aldığım fotoğrafını görsün diye telefonumu Theo'nun yüzüne tuttum.

Şaşırarak boynunu geriye çekti. "Bu, Lily mi?"

"Evet, Lily." Telefonumu cebime koyup çöp torbasını Theo'dan aldım.

"Bu her şeyi açıklıyor." Üst basamağa oturdu.

"Neyi açıklıyor?"

"Onun yanında neden nutkunun tutulup aptalca şeyler söylediğini."

Onun aptalca şeyler söylediğim inancına katılmıyor-

dum ama bir konuda haklıydı. Lily o kadar güzeldi ki yanındayken bazen dilim tutulmuş gibi geliyordu. "Senin biriyle çıkmaya başlamanı dört gözle bekliyorum," dedim. "O zaman kafana kakacağım."

Onuncu Bölüm

Lily

"Anne, her şey yolunda. Gerçekten." Telefonu yanağımla boynum arasında tutuyordum. "Zaten Allysa'dayım; hiç de külfet olmadı."

"Emin misin? Rob ona bakabileceğini söyledi."

"Hayır, Rob'un seninle ilgilenmesi gerekiyor."

"Tamam. Emmy'ye ninesinin üzgün olduğunu söyle."

"Nine mi? Artık böyle mi dedirteceksin?"

"Deniyorum," dedi. "Anneanneyi sevmedim."

Emmy doğduğundan beri kendisinden dört farklı şekilde büyükanne olarak bahsetmiş ama hiçbiri henüz tutmamıştı. "Seni seviyorum anne. Umarım kendini daha iyi hissedersin."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıp Emmy'yi araba koltuğundan çıkardım. Ryle'ın arabasının kendisine ayrılan yerde olmadığını görünce rahatlamıştım. Planımda Allysa'yla ikisinin dairelerinin olduğu binaya gelmek yoktu ama annemle Emmy bu hafta aynı hastalığa yakalanmışlardı.

Dün annemin evinden aldığımda Emmy'nin hafif ateşi vardı. Sabaha karşı saat ikide iyice ateşi çıkmış, yaptığım hiçbir şey işe yaramamıştı. Bugün işe gitmek için hazırlandığım sırada ateşi inmişti. Ama bu öğleden sonra şiddetle annemi çarpmış, iş gününün ortasında gidip Emmy'yi almak zorunda kalmıştım. Bu gece Atlas'la çıkacağım için

biraz paniklemiştim. İptal etmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm ama Allysa günü kurtarmıştı.

Ona neden bakıcıya ihtiyacım olduğunu söylememiştim. Mesaj atarak bu öğleden sonra ve akşama kadar birkaç saat Emmy'ye bakıp bakamayacağını sorunca tek kelimeyle cevap vermişti. Tabii ki.

Emmy'nin dün gece ateşi vardı diye onu uyarmıştım ama Emmy'yle Rylee birlikte o kadar fazla zaman geçiriyorlardı ki iki haftada bir olduğu için aylar önce birinin diğerine hastalık bulaştırmasına endişelenmeyi bırakmıştık. Emmy, muhtemelen ateşi Rylee'den kapmıştı.

Allysa'nın kapısını çaldım, kapıyı açar açmaz Emerson'a ellerini uzattı. "Gel buraya," dedi. Emerson'ı alıp kendine çekerek sıktı. "Çok güzel kokuyor. Rylee artık bebek gibi kokmuyor. Bu beni üzüyor." Beni içeri almak için kapıyı itip açtı, elimde bebek bezi torbasıyla içeri girdiğimde Allysa, sonunda kıyafetimi fark etti. "Dur bir dakika," dedi. Parmağıyla baştan aşağı vücudumu işaret etti. "Bu da ne? Neden bebek bakıcılığı yapıyorum?"

Gerçekten ona nereye gittiğimi söylemek istemiyordum ama bu Allysa'ydı. Beni herkesten iyi tanıyordu. Yüzümdeki tereddüdü görünce ne olduğunu tam olarak anladı. "Bu bir randevu kıyafeti mi?" dedi fısıldayarak, sonra sokak kapısını kapattı. "Yunan tanrısı mı?"

"Atlas. Evet. Lütfen kardeşine söyleme."

Tam bunu söylediğim sırada Marshall'ın oturma odasına yakın olduğunu fark ettim. Hemen kulaklarını kapatarak, "Ben bir şey duymadım. Bir şey görmedim. Lalalalalala," dedi. Fuayeden geçip mutfakta gözden kayboldu.

Allysa bir el hareketiyle onun orada olmasını geçiştirdi. "Tarafsız olma konusunda çok iyidir; onun için endişelenme." Bana peşinden oturma odasına gitmemi işaret etti.

Rylee oyun parkındaydı; Allysa, Emmy'yi onun yanına götürdü. "Rylee, bak kim gelmiş!"

Rylee, Emmy'yi görünce gülümsedi. Kızlar birbirlerinin varlığına heyecan göstermeye başlamıştı. Yaşlarının yakın olması çok hoşuma gidiyordu. Emmy büyüdükçe altı aylık ara git gide küçülüyordu.

"Seni nereye götürüyor?"

Ellerimle üstümü başımı düzeltip bir tiftik parçasını silkeledim. "Bir restorana ama oraya hiç gitmedim. Umarım fazla süslü giyinmemişimdir."

"Onunla ilk randevun mu? Gergin görünüyorsun."

"İlk randevumuz ve gerginim. Ama bu farklı bir gerginlik. İyi bir gerginlik. Onu zaten çok iyi tanıyorum, bu yüzden akşamı bir yabancıyla geçirmek zorundaymışım gibi hissetmiyorum."

Allysa yumuşak bakışlarla bir an beni süzdü. "Heyecanlı görünüyorsun. Senin bu yanını özlemişim."

"Evet. Ben de." Eğilip Emmy'yle Rylee'yi öptüm. "Çok geç kalmam. Dükkâna dönüp Lucy için kapatmam lazım, bu yüzden Atlas beni oradan alacak. Dokuz buçukta dönmüş olurum, sakıncası yoksa o zamana kadar onu uyanık tutmaya çalış."

"Neden o kadar erken dönüyorsun? Bu çok az."

"Dün gece hiç uyuyamadım. Çok yorgunum. Ama randevuyu iptal etmek de istemiyorum, bu yüzden dayanmaya çalışacağım."

"Of. Annelik işte," dedi Allysa gözlerini devirerek. "Ben onu uyanık tutarım, sen git eğlen. Kahve veya enerji içeceği falan iç."

Bugün içtiğim kahvenin sayısını unutmuştum. "Seni seviyorum. Günü kurtardığın için teşekkürler," diyerek kapıdan çıktım.

"Benim işim bu," dedi monoton bir sesle.

On Birinci Bölüm

Atlas

Günün daha hızlı geçmesini istiyordum, bu yüzden geceye tam kadro hazırlanmama rağmen Bib's'teki mutfakta yardım etmeye karar vermiştim. Şimdi sarımsak kokuyordum. Bu kokuyu üçüncü kez temizlemeye çalıştım ama boşunaydı. Ama hemen çıkmazsam buluşmaya geç kalacaktım.

Ağırdan alıyorduk, bu yüzden onu evi yerine işyerinden alacaktım. Şu anda nerede yaşadığını ya da neredeyse iki yıl önce yardıma ihtiyacı olduğunda geldiğim apartmanda yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum. Her nedense konuşmalarımızda yaşadığımız yer gündeme gelmemişti. Muhtemelen evimi satıp bu yılın başlarında şehre taşındığımı bile bilmiyordu. Şimdi birbirimizden ne kadar uzakta yaşadığımızı merak ediyordum.

"Kolonya kokusu alıyorum," dedi Darin yanımdan geçtikten sonra. Buzdolabına yürürken durdu, dönüp bana bir kez daha baktı. "Neden kolonya sürüyorsun? Neden giyinip kuşandın?"

Ellerimi kokladım. "Sarımsak kokmuyor muyum?"

"Hayır, gezmeye gidiyor gibi kokuyorsun. Gidiyor musun?"

"*Gidiyorum.* Ama kapanış saatine kadar dönmüş olurum. Sanırım geceyi burada geçireceğim, restoranlara zarar vereni yakalayabilir miyim diye bir bakayım." Olaylar

arasında birkaç günlük sessiz bir süre vardı ama dün gece dördüncü kez saldırıya uğramıştık. Fazla maliyetli değildi. Bu sefer yine çöpler her yere saçılmıştı. Temizlemek, yeniden boyamaktan çok daha kolay olmuştu. Bunun nedeni Brad'in Theo'yu yardıma getirmeye devam etmesi olabilirdi. Muhtemelen Theo'yu, bir angaryadan ne kadar şikâyet ederse, o angaryayı o kadar yapmak zorunda kalacağı konusunda uyarmalıydım.

Bu gece zararı verenle yüzleşmeyi planlıyordum, sebebini öğrenerek polisi dahil etmeden yatıştırıp yatıştıramayacağımı anlamaya çalışacaktım. Çoğu şeyin dramatik bir müdahale yerine basit, dürüst bir konuşmayla halledilebileceğine inanıyordum ama kiminle uğraştığımı bilmiyordum.

Darin eğilip usulca, "Kiminle çıkıyorsun? Lily mi?" dedi.

Havluyla ellerimi kurularken bir kez başımı salladım.

Darin gülümseyerek uzaklaştı. Arkadaşlarımın Lily'yi sevmesi hoşuma gidiyordu. Poker gecelerimizden sonra onu birkaç kez gündeme getirmişler ama sanırım bunun beni rahatsız ettiğini anlamışlardı. Lily hayatımın bir parçası değilken onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordum.

Ama şimdi tekrar resme dönme ihtimali var gibi görünüyordu. Belki. Belki de bu yüzden bu kadar gergindim çünkü Lily'nin bu gece benimle çıkarak ne kadar büyük bir risk aldığını biliyordum. İlişkimiz ilerlerse Lily'nin hayatını olumsuz etkileyebilirdi. İki saat öncesinden büyük bir baskı hissetmeye başlamamın nedeni Lily için bu randevunun buna değmesini düşünmem olabilirdi.

Ama vampirden korkmuş gibi kokuyordum, bu yüzden şimdiden işler istediğim gibi gitmiyordu.

• • •

Altıya beş kala park yerine girdim. Lily beni bekliyor olmalıydı çünkü ben daha arabadan çıkmadan dükkânından çıkıp kapıyı arkasından kilitledi.

Onu gördüğüm anda daha da gerildim. İnanılmaz görünüyordu. Siyah bir tulum ve topuklu ayakkabı giymişti. Ceketini giydi, park yerinin ortasında benimle buluştu.

Eğilip yanağına hızlı bir öpücük kondurarak selamladım. "Göz kamaştırıyorsun." Yemin ederim bunu söyleyince biraz kızarmıştı.

"Öyle mi? Dün gece uyuyamadım. Kendimi doksan yaşında gibi hissediyorum."

"Neden uyuyamadın?"

"Emmy'nin bütün gece ateşi yükseldi. Şimdi daha iyi ama..." Lily esnedi. "Özür dilerim. Sadece kahve içtim. Birazdan etkisini gösterir."

"Sorun değil. Ben yorgun değilim. Ama sarımsak kokuyorum."

"Sarımsak severim."

"İyi bari."

Lily topukları üzerinde geriye kaykılarak kıyafetine baktı. "Bu restorana hiç gitmediğim için ne giyeceğimi bilemedim."

"Oraya ben de hiç gitmedim, bu yüzden hiçbir fikrim yok. Ama kıyafetinin uygun olacağından şüphem yok." Denemek istediğim yeni bir restoran seçmiştim. Yaklaşık kırk beş dakikalık bir araba yolculuğuydu ama bunun bize yolda arayı kapatmak için zaman vereceğini düşünmüştüm.

"Sana bir hediyem var," dedi Lily. "Benim arabamda. Gidip alayım."

Onu arabasına kadar takip ettim ve torpido gözünden bir şey çıkardığını gördüm. Bana verdiğinde gülümsememi tutamadım. "Bu senin günlüğün mü?" Dün gece bana kısa bir pasaj daha okumuştu ama sesli okumaktan o kadar utanıyordu ki daha fazla okumayı reddetmişti.

"Onlardan biri. Başka vermeden bu akşamın nasıl geçeceğine bir bakalım."

"Baskı falan yok." Onu arabama götürüp yolcu kapısını açtım. Kapısını kapatırken tekrar esnemeye başladı.

Kendimi kötü hissediyordum, belki de bu randevu için çok yorgundu. Çocuk yetiştirmenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Yeniden planlamayı teklif etmediğim için kendimi biraz bencil hissediyordum, bu yüzden otoparktan çıkmadan önce, "Eve gidip uyumayı tercih edersen, bunu önümüzdeki hafta sonu yapabiliriz," dedim.

"Bundan başka tercih edeceğim hiçbir şey yok, Atlas. Öldüğüm zaman uyuyacağım zaten." Emniyet kemerini taktı. "Gerçekten sarımsak kokuyorsun."

Galiba şaka yapıyordu. Lily gençliğimizde hep şaka yapardı. Bu onda en sevdiğim şeylerden biriydi; etrafındaki tüm kötü şeylere rağmen her zaman iyi bir ruh hâli içinde görünüyordu. Acil serviste hamile olduğunu öğrendikten sonra onunla birlikte olduğum günlerde de aynı güce hayran kalmıştım. Bunun hayatının en kötü noktalarından biri olduğunu biliyordum ama her şeye rağmen gülümseyebilmiş, hatta bir poker gecesinde bütün bir akşamı esprileriyle arkadaşlarımı etkileyerek geçirmişti.

Herkes stresin farklı şekilde üstesinden gelmeye çalışıyordu, bu yollardan hiçbirinin yanlış olduğu söylenemezdi ama Lily bunu zarafetle ele alıyordu. Ve zarafet, insanlarda en çekici bulduğum nitelikti.

"Cumartesi gecesi sıvışmayı nasıl becerdin?" diye sordu Lily.

Araba kullanmaktan nefret ediyordum çünkü cevap verirken ona bakmak istiyordum. Onu hiç böyle görmemiştim... bu kadar dişi. Bu bir iltifat mıydı? Onu bile bilemiyordum. Öyle olmaması ihtimaliyle, muhtemelen sesli söylememeliydim ama ikimiz de birbirimize âşık olduğumuz zamanlarda artık yetişkin olarak kabul ettiğimiz kişiler değildik. Bu gece farklıydı. Kariyerleri olan yetişkinlerdik, Lily bir anneydi, patrondu ve bağımsızdı. *Müthiş seksiydi.*

Yetişkin olarak onunla geçirdiğim diğer tek zaman, teknik olarak hâlâ Ryle'la olduğu zamandı, bu yüzden onu şimdiki gibi düşünmek yanlış gelmişti. *Yani onu arzulamam gibi.*

Yola odaklanırken konuşmamıza ara vermemeye çalışıyordum ama galiba biraz telaşlanmıştım. Bu beni şaşırtıyordu.

"Sıvışmayı nasıl becerdim?" dedim ona bakma isteğimi saplantı hâline getirmek yerine soruyu düşünüyormuş gibi yaparak. "Güvenilir insanları işe alıyorum."

Lily gülümsedi. "Hafta sonları hep çalışıyor musun?"

Başımı salladım. "Genelde sadece pazar günleri kapalıyken işe gitmiyorum. Bazen pazartesi."

"İşinde en çok neyi seviyorsun?"

Bu gece sorularla doluydu. Ona yan yan bakarak gülümsedim. "Yorumları okumak."

Şok olmuş gibi bir ses çıkardı. "Pardon," dedi. "Yorumlar mı dedin? Restoranının *yorumlarını* mı okuyorsun?"

"Her birini."

"*Ne?* Aman Tanrım, tek bir güvensizliğin bile olmamalı. Yorumlardan kaçınmak istediğim için bizim sosyal medyayı Serena idare ediyor."

"Yorumlarınız harika."

Koltuğunda neredeyse tüm vücuduyla bana döndü. "*Benim* yorumlarımı da mı okuyorsun?"

"Tanıdığım işletme sahibi herkesin yorumlarını okuyorum. Bu garip mi?"

"Garip *değil.*"

Sinyal lambamı yakıyorum. "Yorumları okumayı seviyorum. Yorumların işletme sahibinin bir yansıması olduğunu düşünüyorum ve insanların restoranlarım hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Yapıcı eleştirinin faydası dokunuyor. Pek çok şefteki mutfak deneyimi bende yoktu ve bazı eleştiriler, en iyi öğretmenler oluyor."

"*Başkalarının* işleriyle ilgili yorumları okumaktan ne elde ediyorsun?"

"Aslında hiç. Sadece eğlenceli buluyorum."

"Hiç kötü olan var mı?" Lily benden bakışlarını çevirdi, yarım dönerek ileri bakmaya başladı. "Boş ver, bunu yanıtlama. Hepsi iyiymiş ve herkes çiçeklerimi beğeniyormuş gibi davranacağım."

"Çiçeklerine herkes *bayılıyor.*"

Tebessümünü engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "İşinin *en sevmediğin* yanı ne?"

Bana böyle rasgele sorular sorması hoşuma gidiyordu. Geç vakitlere kadar uyanık kaldığımız, beni soru yağmuruna tuttuğu tüm geceleri hatırlatıyordu. "Geçen hafta sonuna kadar iş güvenliği denetimiydi," diye itiraf ettim. "Son derece stresli oluyor."

"Neden geçen hafta sonuna kadar? Ne değişti?"

"Vandalizm."

"Tekrar mı oldu?"

"Evet, bu hafta iki defa."

"Ve hâlâ kim olduğunu bilmiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir ipucu yok."

"Hiç kızgın eski kız arkadaşın var mı?"

"Hayır, hiç sanmıyorum. Pek öyle tiplere benzemiyorlardı."

Lily topuklu ayakkabılarını çıkardı, bacaklarından birini koltuğuna çekerek daha rahat oturdu. "Kaç ciddi ilişkin oldu?"

Oraya gidiyordu. Pekâlâ. "'Ciddi' sözünü tanımla."

"Bilmiyorum. İki aydan uzun?"

"Bir," dedim.

"Ne kadar birlikte kaldınız?"

"Bir yıldan biraz fazla. Onunla askerdeyken tanıştım."

"Neden ayrıldınız?"

"Birlikte yaşamaya başladık."

"Bu yüzden mi ayrıldınız?"

"Sanırım birlikte yaşamak uyuşmadığımızı daha fazla anlamamıza neden oldu veya belki de hayatımızın farklı noktalarındaydık. Ben kariyerime odaklanmıştım, oysa onun odak noktası, onunla gidemeyecek kadar yorgun olduğum kulüplere hangi kıyafetleri giyeceğiydi. Ben ordudan ayrılıp Boston'a dönerken geride kaldı ve iki arkadaşıyla birlikte bir çatı katına taşındı."

Lily güldü. "Seni bir kulüpte düşünemiyorum."

"Evet. Sanırım bu yüzden bekârım." Ben daha ona kendisiyle alakalı soruyu soramadan Corrigan's'tan gelen bir telefon lafımızı böldü. "Bunu açmam lazım," dedim.

"Elbette."

Aramayı Bluetooth üzerinden yanıtladım. İki telefon görüşmesi daha yapmamı ve oraya bir tamirci yollamamı gerektiren bir dondurucu sorunuydu. Nihayet dikkatimi tekrar Lily'e verip ona baktığımda başı omzuna düşmüş uyurken buldum. Tatlı bir horlama sesi geliyordu.

Galiba kahve hiç işe yaramamıştı.

Restorana kadar uyumasına izin verdim. Saat yediye on kala park ettik. Hava karanlıktı, restoran kalabalık görünüyordu ama rezervasyonumuz için giriş yapmamıza birkaç dakikamız vardı, bu yüzden dinlensin diye bıraktım.

Horlaması da kendisi kadar sevimliydi. Narindi, neredeyse duyulamayacak kadar hafifti. Daha sonra onunla dalga geçmek için kullanabileceğim çabucak bir video çektim, sonra arka koltuğa uzanıp günlüğünü aldım. Benim yanımda okuma dediğini biliyordum ama teknik olarak yanında okumuyordum. Lily uyuyordu.

İlk sayfayı açıp okumaya başladım.

İlk kısmı okurken iyice büyülenmiştim. Okurken bir kuralı çiğniyormuşum gibi geliyordu ama getiren kendisiydi.

İkinci kısmı okudum. Sonra üçüncüyü. Sonra uygulamama girerek rezervasyonumuzu iptal ettim çünkü onu hemen uyandırmazsam geç kalacaktık. Masamızın başkasına gitmesini tercih ederdim çünkü Lily'nin bir süre bu uykuya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Ve başka bir bölümü okumak istiyordum. Uyanınca onu yemeğe başka bir yere götürürdüm.

Yazdığı her kelime beni gençliğimize götürüyordu. Söylediği şeylere ve bunları söyleme şekline pek çok kez gülmek istedim ama onu ürkütmemek için kahkahalarımı bastırıyordum.

Sonunda ilk öpüşmemize yol açtığına neredeyse emin olduğum bir pasajı okudum. Saate baktım, burada oturalı şimdiden yarım saat olmuştu ama Lily hâlâ uyuyordu ve bu bölümü orta yerinde bırakmak istemiyordum. Bu bölümün sonuna kadar uyuyacağını umarak okumaya devam ettim.

"Sana bir şey söylemem gerek," dedi.

Ne söyleyeceğini bilmiyordum, nefesimi tutup bekledim.

"Bugün dayımla konuştum. Eskiden annemle birlikte onun yanında yaşıyorduk. Bana, iş seyahatinden döndüğünde, onunla birlikte yaşayabileceğimi söyledi."

O anda, onun için sevinmem gerekiyordu. Ona gülümsemem ve onu tebrik etmem gerekiyordu. Ama gözlerimi kapattığımda yaşımın tüm toyluğunu hissettim ve kendim için üzüldüm.

"Gidiyor musun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu konuda ilk önce seninle konuşmak istedim."

Yatakta, bana o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Aynı zamanda nane gibi koktuğunu fark etmiştim ve bu, buraya gelmeden önce dişlerini fırçalamak için şişe su kullanıp kullanmadığını merak etmeme neden olmuştu. Her gün onu, o eve, bir sürü suyla gönderiyordum. Elimi yastığın üzerine koydum ve içinden çıkan bir tüyü çekiştirmeye başladım. Tüyü tamamen dışarı çıkardığımda, parmaklarımın arasında büktüm.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum Atlas. Kalacak bir yerin olmasına sevindim. Okul ne olacak?"

"Okulu orada bitirebilirim," dedi.

Başımla onayladım. Zaten kararını vermiş gibiydi.

"Ne zaman gidiyorsun?"

Boston'un ne kadar uzakta olduğunu merak ettim. Muhtemelen birkaç saat uzaklıktaydı ama araban olmadığında başka bir dünya kadar uzaktı.

"Gideceğimden çok emin değilim."

Kuş tüyünü, yastığın üzerine bıraktım ve elimi yanıma indirdim.

"Sana engel olan ne? Dayın sana kalacak bir yer veriyor. Bu iyi bir şey, değil mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başıyla onayladı. Sonra oynadığım kuş tüyünü eline aldı ve parmakları arasında bükmeye başladı. Tüyü, tekrar yastığın üzerine koydu ve sonra beklemediğim bir şey yaptı. Parmaklarını dudaklarının üzerine getirdi ve dudaklarıma dokundu.

Tanrım Ellen. O anda, orada öleceğimi düşündüm. Bedenimde hiç böyle yoğun bir şey hissetmemiştim. Birkaç dakika boyunca parmaklarını orada tuttu ve, "Teşekkür ederim Lily," dedi. "Her şey için."

Parmakları yukarı doğru hareket edip saçlarımın arasına karıştı ve sonra beni alnımdan öptü. O kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki daha fazla havayı içime çekmek için ağzımı açmak zorunda kaldım. Onun göğsünün de benimki kadar hızla inip kalktığını gördüm. Bana doğru baktı ve bakışlarının doğruca dudaklarıma indiğini gördüm.

"Seni hiç öpen oldu mu Lily?"

Hayır dercesine başımı iki yana salladım ve yüzümü ona yaklaşacak şekilde eğdim çünkü bu gerçeği, o anda ve orada değiştirmesini istiyordum, yoksa nefes alamayacaktım.

Sonra –âdeta ben yumurta kabuğundan yapılmışım gibi– eğildi ve dudaklarını, dudaklarımın üzerine yerleştirdi. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum ama umurumda da değildi. Tüm gece o şekilde kalıp, ağızlarımızı hiç hareket ettirmesek de umurumda değildi, bu her şeydi.

Dudakları, benimkilerin üzerinde kapandı ve elinin titrediğini hissedebiliyordum. Ben de onun yaptığını yaptım ve dudaklarımı onunkiler gibi hareket ettirmeye başladım. Dilinin ucunun bir kere dudaklarımın üzerinde gezindiğini hissettim ve gözlerimin geri döneceğini sandım. Bunu bir daha, sonra üçüncüye yaptığında, en sonunda ben de aynı şeyi yaptım. Dillerimiz ilk kez birbirine değdiğinde, hafifçe gülümsedim çünkü ilk öpücüğüm hakkında çok düşünmüştüm. Nerede olacağını, kiminle olacağını. Hayatta böyle hissedeceğimi hayal bile edemezdim.

Beni iterek sırtüstü yatırdı, elini yanağıma koydu ve beni öpmeye devam etti. Kendimi rahat bıraktıkça öpüşmemiz giderek daha da iyi bir hâl aldı. En sevdiğim an ise bir saniye için benden uzaklaşıp bana bakması ve sonra

daha da ateşli öpmesiydi. Ne kadar süre öpüştüğümüzü bilmiyorum. Uzun bir süre. O kadar uzun bir süreydi ki dudaklarım acımaya başladı ve artık gözlerimi açık tutamıyordum. Uykuya daldığımızda, dudaklarının hâlâ benimkilere dokunduğundan oldukça emindim.

Bir daha Boston'dan bahsetmedik.

Hâlâ gidip gitmeyeceğini bilmiyorum.

-Lily

Vay canına.

Vay canına.

Günlüğü kapatıp Lily'ye baktım. İlk öpüşmemizi o kadar detaylı yazmıştı ki kendimi genç hâlimden daha yetersiz hissettirmişti.

Gerçekten böyle mi olmuştu?

O geceyi hatırlıyordum ama Lily'nin anlattığından çok daha gergindim. Ergenlik çağındayken gezegendeki tek deneyimsiz ve gergin insanın kendiniz olduğunu düşünmeniz çok tuhaf. Neredeyse diğer tüm gençlerin hayatı sizden çok daha iyi anladığını düşünürsünüz ama hiç de öyle değildir. İkimiz de korkuyorduk. Aklımız başımızdan gitmişti. Ve âşıktık.

Ama ona ilk öpüşmemizden çok daha önce âşık olmuştum. Onu daha önce hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyordum. Galiba onu o andan *sonra* hiç kimseyi sevmediğim kadar çok sevdim.

Sanırım hâlâ öyleydi.

Lily'nin hayatımın o dönemi hakkında bilmediği çok şey vardı. Şimdi birlikte geçirdiğimiz zamanları onun açısından okuduğum için ona anlatmak istediğim çok şey vardı. O zamanlar hayatımda ne kadar etkili olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı belliydi. Herkesin bana sırtını döndüğü bir zamanda, yaklaşan tek kişi Lily olmuştu.

Hâlâ derin derin uyuyordu, bu yüzden telefonumu çıkarıp boş bir belge açtım. O girmeden önce hayatımın nasıl olduğunu detaylandırarak yazmaya başladım. Bu kadar çok yazmak istememiştim ama sanırım ona söylemek istediğim çok şey vardı.

Yirmi dakika sonra her şeyi yazmayı bitirdim ve Lily uyanmaya başlayana kadar beş dakika daha geçti.

Telefonumu bardak tutucuya koydum, az önce yazdıklarımı okumasına izin verip vermeyeceğimi bilmiyordum. Birkaç gün bekleyebilirdim. Bir kaç hafta. İşleri yavaştan almak istiyordu ve bu mektubun sonuna doğru söylediklerimin Lily'nin "yavaş" fikriyle uyuştuğundan emin değildim.

Elini kaldırıp başını kaşıdı. Yüzü pencereye dönük olduğu için gözlerini açtığında yüzünü görememiştim ama doğrulup dik oturmasından uyandığını anlayabiliyordum. Biraz pencereden dışarı baktıktan sonra başını bana doğru çevirdi. Yanağına birkaç saç teli yapışmıştı.

Kapıma yaslandım, sanki bu tamamen normal bir ilk buluşma davranışıymış gibi dikkatle ona baktım.

"Atlas." Adımı sanki hem özür hem de soruymuş gibi söylemişti.

"Sorun değil. Yorgundun."

Telefonunu alıp saate baktı. "Aman Tanrım." Öne eğildi, dirseklerini uyluklarına bastırarak yüzünü ellerinin arasına aldı. "Buna inanamıyorum."

"Lily, önemli değil. Gerçekten." Elime günlüğü aldım. "Bana arkadaşlık ettin."

Günlüğe bakınca inledi. "Bu çok *utanç verici.*"

Günlüğü arka koltuğa attım. "Ben şahsen çok aydınlatıcı buldum."

Lily şakadan omzuma vurdu. "Kes gülmeyi. Komik gelemeyecek kadar kötü hissediyorum."

"Kendini kötü hissetme, yorgunsun. Ve muhtemelen açsın. Dönüş yolunda hamburger alabiliriz."

Lily dramatik bir şekilde kendini koltuğa bıraktı. "Beğenilen şef, randevu boyunca uyuduğu için kızı fast food yemeye götürüyor. Neden olmasın?" Siperliği aşağı çevirince yanağına yapışmış saçları fark etti. "Vay, tam bir anneyim. Bu son buluşmamız mı? Bunu şimdiden berbat mı ettim? Seni suçlayamam."

Arabayı geri vitese taktım. "Okuduğum onca şeyden sonra yakın bile değil. Bu birlikteliği nihayete erdirecek bir şey olabileceğinden emin değilim."

"Çok düşük standartların var Atlas."

Eksiklerini görüp kendisiyle dalga geçmesini çok çekici buluyordum. "Günlüğünle ilgili bir sorum var."

"Nedir?" Bir rimel lekesini sildi. Şimdi randevumuzu mahvettiğini düşündüğü için çok bozuk görünüyordu. Ama gülümsemeden duramıyordum.

"İlk öpüştüğümüz gece... battaniyeleri çamaşır makinesine bilerek mi koydun? Bu, beni yatağında uyutmak için bir numara mıydı?"

Burnunu kırıştırdı. "Oraya kadar okudun mu?"

"Uzun süre uyudun."

Sorumu düşündükten sonra itiraf etti. "O zamanlar ilk öpüşmemin seninle olmasını istiyordum ve yerde uyumaya devam etseydin bu olmazdı."

Muhtemelen bu konuda haklıydı. Ve işe yaramıştı.

Hâlâ işe yarıyordu çünkü ilk öpüşmemizle ilgili açıklamasını okumak, o gece bende uyandırdığı tüm duyguları geri getirmişti. Eve dönene kadar uyuyabilirdi, yine de bunun şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu olduğunu düşünürdüm.

On İkinci Bölüm

Lily

"Bu kadar uyumama izin verdiğine inanamıyorum." On dakika olmuştu ve utançtan hâlâ karnıma ağrılar giriyordu. "Tüm günlüğü okumayı bitirdin mi?"

"İlk öpüşmemizi okuduktan sonra bıraktım."

Bu iyiydi. Fazla utanç verici değildi. Ama ben yanımdaki koltukta uyurken ilk sevişmemizi okusaydı, kendimi toparlayabileceğimden emin değildim.

"Bu hiç adil değil," diye mırıldandım. "Teraziyi eşitlemek için utanacak bir şey yapmalısın çünkü şu anda gecemizi tamamen mahvetmişim gibi geliyor."

Atlas güldü. "Sence utanacağım bir şey yapmam seni bu gece daha iyi hissettirir mi?"

Başımı salladım. "Evet, evrenin kanunu bu. Göze göz, utanmaya utanma."

Atlas boştaki eliyle çenesini sıvazlarken başparmağını direksiyona vuruyordu. Başıyla bardak tutucudaki telefonunu işaret etti, "Telefonumdaki Notlar uygulamasını aç. İlkini oku."

Vay be. Ben şaka yapıyordum ama büyük bir hızla telefonu kaptım. "Şifren ne?"

"Dokuz beş dokuz beş."

Rakamları girdim, açılınca ana ekrana baktım. Her uygulama düzgün bir şekilde bir klasöre yerleştirilmişti. Tüm mesajlarını okumuştu ve tek bir okunmamış e-postası var-

dı. "Tam bir düzen manyağısın. Kimin *bir tane* okunmamış e-postası olur ki?"

"Dağınıklığı sevmiyorum," dedi. "Ordunun yan etkisi. Senin kaç okunmamış e-postan var?"

"Binlerce." Notlar uygulamasını açıp en sonuncusuna tıkladım. En üstteki iki kelimeyi görür görmez telefonu ters çevirip uyluğuma bastırdım. "*Atlas.*"

"Lily."

İçimi kaplayan sıcak bir beklenti dalgasıyla utancımın geçtiğini hissettim. "Bana *Sevgili Lily* mektubu mu yazdın?"

Hafifçe başını salladı. "Uzun süre uyudun." Bana baktı, yazdıkları için endişeleniyormuş gibi gülümsemesi solmuştu. Tekrar ileriye baktı, boynundaki titreşimi görebiliyordum.

Başımı yolcu penceresine yaslayıp sessizce okumaya başladım.

Sevgili Lily,

Uyanıp da ilk randevumuzda uyuyakaldığını fark edince mahcup olacaksın. Tepkin için biraz fazla heyecanlıyım. Ama seni aldığımda çok yorgun görünüyordun, biraz dinlendiğini görmek beni gerçekten mutlu ediyor.

Geçtiğimiz hafta gerçeküstüydü, değil mi? Hiçbir zaman hayatının önemli bir parçası olamayacağımı düşünmeye başlamıştım ki birdenbire ortaya çıkıverdin.

Bu karşılaşmanın benim için neler ifade ettiğini durmadan anlatabilirdim ama terapistime sana saçma sapan şeyler söylemeyi bırakacağıma söz verdim. Merak etme, bu sözü birçok kez bozmayı planlıyorum ama sen işleri ağırdan alıp alamayacağımızı sordun, o yüzden seninle birkaç kez daha randevulaşacağım.

Bunun yerine, sanırım senin günlüğünden bir sayfa çalarak geçmişimiz hakkında konuşacağım. Bu çok adil. Hayatının böylesine hassas bir noktasında en mahrem düşüncelerinden bazılarını okumama izin verdin, ben de en azından o zamanki hayatımla ilgili sana biraz fikir verebileceğimi düşündüm.

Ama benim versiyonum biraz daha cesur. Seni en kötü ayrıntılardan kurtarmaya çalışacağım ama sen gelmeden önce neler yaşadığımı bilmeden arkadaşlığının benim için ne anlama geldiğini tam olarak anlayabileceğinden emin değilim.

Sana bir kısmını anlatmıştım: içinde bulunduğum duruma nasıl düştüğümü, nasıl o terk edilmiş evde yaşadığımı. Ama bundan çok daha uzun süre kendimi evsiz hissetmiştim. Bir evim, bir annem ve arada bir üvey babam olmasına rağmen, aslında tüm hayatım boyunca.

Küçükken işlerin nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Belki de bir zamanlar iyi bir anneydi diye bir fantezim var. Cape Cod'a yaptığımız, ilk kez hindistancevizli karides denediğimiz günübirlik bir gezi hatırlıyorum ama eğer o bir gün, o tek öğün dışında iyi bir anneyse, o yanı benim için hiçbir zaman temel bir hatıra olmadı.

Temel anılarım, yalnız geçirdiğim ya da sadece annemin yoluna çıkmamaya çalıştığım zamanlardı. Çabuk sinirleniyor, hızlı tepki veriyordu. Hayatımın ilk on yılı benden daha güçlü ve daha hızlıydı, bu yüzden on yılın büyük kısmını elinden, sigaralarından, kırbaç gibi dilinden saklanarak geçirdim.

Stresli olduğunu biliyorum. Beni geçindirmek için geceleri çalışan bekâr bir anneydi ama o zamanlar onun için ne kadar mazeretler bulsam da bildiğim başka bekâr annelerin, hayatlarını annemin yaptıklarına başvurmadan gayet iyi sürdürdüklerini görüyordum.

Yara izlerimi görmüştün. Ayrıntılara girmeyeceğim ama her ne kadar kötü olsa da annemin üçüncü evliliğinde daha da kötüleşti. Tanıştıklarında on iki yaşındaydım.

Hiç bilmiyordum, meğer on iki yaşım tek huzurlu yılım olacakmış. Annem ortalıkta olmuyordu; onunla birlikteydi ve eve geldiğinde keyfi yerindeydi çünkü âşık oluyordu. Bir eşe duyulan sevginin, bazı insanların kendi çocuklarına davranışlarını değiştirebilmesi ya da bozabilmesi ne tuhaf.

Ama on iki, on üçe dönüştüğünde, Tim bize taşındı ve hayatımın sonraki dört yılı yeryüzü cehennemi oldu. Annemi kızdırmazsam Tim'i kızdırıyordum. Evdeyken bana bağırıyorlardı. Ben okuldayken kavgalarından ev harap oluyor, eve geldiğimde ortalığı onlar adına benim temizlemem bekleniyordu.

Onlarla hayat bir kâbustu ve sonunda kendime yetecek kadar güçlendiğimde, Tim artık benimle yaşamak istemediğine karar verdi.

Annem onu seçti. Gitmek zorunda kaldım. İki kez söylemeleri gerekmedi; gitmeye fazlasıyla hazırdım ama bunun nedeni gidecek bir yerim olmasıydı.

Ta ki olmayıncaya kadar. Birlikte kaldığım arkadaşım ailesiyle birlikte Colorado'ya taşınmadan üç ay önce evden ayrılmıştım.

O noktada, gidecek kimsem ve başka hiçbir yerim yoktu, olsaydı bile oraya gidecek param yoktu, bu yüzden anneme eve geri dönüp dönemeyeceğimi sormak zorunda kaldım.

O eve geri gittiğim günü hâlâ hatırlıyorum. Daha gideli ancak üç ay geçmişti ve ev şimdiden altüst olmuştu. Bahçe en son kovulmadan önce yaptığımdan beri biçilmemişti. Tüm pencere telleri kayıptı ve eskiden kapı tokmağının olduğu yerde kocaman bir delik vardı. Evin görünüşüne bakılırsa ben gideli yıllar olduğunu düşünürdünüz.

Annemin arabası garaj yolundaydı ama Tim'inki yoktu. Annemin arabası bir süredir oradaymış gibi görünüyordu. Kaput açıktı, yanına saçılmış aletler ve birisinin garaj kapısı yanında piramit şeklinde dizdiği en az otuz bira kutusu vardı.

Gazeteler bile çatlak beton kaldırıma yığılmıştı. Kapıyı çalmadan önce onları alıp kurumaları için eski demir sandalyelerden birine koyduğumu hatırlıyorum.

Yıllardır yaşadığım bir evin kapısını çalmak garip gelmişti ama Tim'in evde olması ihtimaline karşı kapıyı izinsiz açacak değildim. Hâlâ ev anahtarım vardı ama Tim, kullanmaya kalkarsam izinsiz girdiğim için beni ihbar edeceğini açıkça belirtmişti.

İstesem de kullanamazdım. Kapı tokmağı yoktu.

Birinin oturma odasından geçtiğini duyabiliyordum. Ön kapının üst yarısındaki küçük pencerenin perdesi kıpırdadı ve annemin dışarıya baktığını gördüm. Birkaç saniye kıpırdamadan baktı.

Sonunda kapıyı birkaç santim araladı. Uzaktan görebildiğim kadarıyla, öğleden sonra saat ikide üzerinde eski sevgililerinden birinin geride bıraktığı büyük beden bir Weezer tişörtüyle pijaması vardı. O tişörtten nefret ediyordum çünkü o grubu seviyordum. Her giydiğinde, benim için onları biraz daha mahvediyordu.

Neden geldiğimi sordu ama nedenlerimi hemen söylemek istemedim. Bunun yerine Tim'in evde olup olmadığını sordum.

Kapıyı biraz daha açtı, kollarını o kadar sımsıkı kavuşturdu ki tişörtündeki grup üyelerinden birinin başı kesilmiş gibi görünüyordu. Tim'in işte olduğunu söyleyerek ne istediğimi sordu.

İçeri girebilir miyim diye sordum. Sorumu düşündü, sonra omzumun üzerinden bakarak gözleriyle sokağı ta-

radı. Neyi kontrol ediyordu bilmiyorum. Belki kendi oğlunun ziyaretine izin verdiğine bir komşunun tanık olmasından korkuyordu.

Kapıyı benim için açık bırakarak üzerini değiştirmek için yatak odasına gitti. Hatırladığım kadarıyla ev ürkütücü derecede karanlıktı. Tüm perdeler çekilmişti, günün hangi saati olduğu belli değildi. Ocağın üzerindeki saatin yanıp sönmesi işe yaramıyordu, zaman sekiz saatten fazladır gerideydi. Hâlâ orada yaşıyor olsaydım bunu da düzeltmem gerekecekti.

Hâlâ orada yaşasaydım perdeler açık olurdu. Mutfak tezgâhları kirli bulaşıklarla kaplı olmazdı. Kayıp bir kapı tokmağı ya da bakımsız bir bahçe, günlerce biriktirilmiş vıcık vıcık gazete yığını olmazdı. Büyürken yıllar boyunca o evi bir arada tutanın ben olduğumu o an anladım.

Bu bana umut vermişti. Belki bir külfetten ziyade bir kazanç olduğumu fark ederler de liseyi bitirene kadar eve dönmeme izin verirler diye umuyordum.

Mutfak masasının üzerinde bir kapı tokmağı seti gördüm, alıp inceledim. Makbuzu altındaydı. Makbuzdaki tarihe baktım, iki hafta önce satın alınmıştı.

Kapı tokmağı ön kapı için uygundu. İki haftadır elindeyken Tim'in neden takmadığını bilmiyordum, bu yüzden mutfak çekmecesinde aletleri buldum ve paketi açtım. Annem odasından birkaç dakika sonra çıktı ama çıktığı zaman, ön kapıya yeni kapı tokmağını çoktan yerleştirmiştim.

Ne yaptığımı sordu, ben de işe yaradığını göstermek için tokmağı çevirip kapıyı biraz açtım.

Tepkisini hiçbir zaman unutmayacağım. İçini çekerek, "Neden böyle şeyler yapıyorsun? Sanki senden nefret etmesini istiyor gibisin," dedi. Elimden tornavidayı aldı. "Belki de senin burada olduğunu anlamadan gitmelisin."

O evdeki kimseyle asla anlaşamamamın bir nedeni de tepkilerinin hep yersiz gelmesiydi. İstemeden ev işlerine yardım ettiğimde Tim onu kışkırtmak için olduğunu söylerdi. Bir şeye yardım etmediğim zaman, tembel ve nankör olduğumu söylerdi.

"Tim'i kızdırmaya çalışmıyorum." dedim. "Kapı tokmağını tamir ettim. Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Tim zaman bulur bulmaz yapacaktı."

Tim'in probleminin bir kısmı da her zaman vaktinin olmasıydı. Hiçbir zaman bir işte altı aydan fazla çalışmadı ve annemle geçirdiğinden daha fazla zamanını kumarla geçiriyordu.

"Tim iş buldu mu?" diye sorduğumu hatırlıyorum anneme.

"Arıyor."

"Şu anda bu yüzden mi evde değil?"

Yüzündeki ifadeden Tim'in iş aramaya çıkmadığını görebiliyordum. Her neredeyse, annemi olandan daha fazla borca soktuğundan emindim. Muhtemelen borç, bardağı taşıran son damla ve benim evden atılmamın sebebiydi. Annemin adına, limiti dolmuş, vadesi geçmiş kredi kartı ekstrelerini bulduğumda, Tim'e karşı çıkmıştım.

Karşı çıkılmasından hoşlanmıyordu. Tanıdığı on iki yaşındaki çocuk hâlimi, büyüdüğüm yeni yetişkin hâlime tercih ediyordu. Karşı koyulmadan itip kaktığı hâlimi seviyordu. Ona hesap sormadan manipüle edebildiği hâlimi seviyordu.

Bu versiyonum on beşle on altı yaşlarım arasında kalmıştı. Tim artık beni fiziksel olarak tehdit edemeyeceğini anlayınca hayatımı başka şekillerde mahvetmeye çalıştı. Bu yollardan biri de beni yaşayacak bir yerden yoksun bırakmaktı.

Sonunda gururumu ayaklar altına alarak açıkladım. Anneme gidecek yerim olmadığını söyledim.

Annemin ifadesi sadece empatiden yoksun değildi, aynı zamanda sıkıntı doluydu. "Umarım yaptığın onca şeyden sonra geri taşınmak istemiyorsundur."

"Yaptığım onca şey mi? Kumar bağımlılığı seni borca soktuğu için ona, karşı çıkmamı mı kastediyorsun?"

İşte o zaman bana yavşak dedi. Ya da daha doğrusu yafşak dedi. Bu kelimeyi her zaman yanlış söylerdi.

Ona yalvarmaya çalıştım ama çabucak alışık olduğum kişiliğe başvurdu. Bana tornavidayı fırlattı. Çok ani ve beklenmedik olmuştu çünkü o sırada tartışmıyorduk bile, bu yüzden zamanında eğilemedim. Sol gözümün hemen üstüne, kaşımın ortasına geldi.

Parmaklarımı kesiğe sürdüm, çektiğimde kan bulaşmıştı.

Tek yaptığım eve taşınmak istemekti. Ona saygısızlık etmemiştim. Küfür etmemiştim. Sadece gidip ön kapısını tamir etmiş, onu ikna etmeye çalışmıştım ve kanayan bir yarayla sonuçlanmıştı.

Parmaklarıma baktığımı, "Bunu Tim yapmadı. Annem yaptı," diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Çok uzun zaman evde ters giden her şey için Tim'i suçlamıştım ama evde ters giden her şey annemden başlıyordu. Tim sadece zaten berbat bir ortamı daha da kötüleştiriyordu.

Tekrar annemle birlikte olmaktansa ölmeyi tercih edeceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. O ana kadar içimde hâlâ onun için bir şeyler vardı. Bu, biraz saygı mıydı bilmiyorum ama küçükken beni hayatta tuttuğunu bir şekilde takdir edebiliyordum. Ama bir anne-babanın dünyaya çocuk getirmeye karar verdiğinde yapması gereken en temel şey, bu değil midir?

Bu noktada ona çok fazla prim verdiğimi fark ettim. Aramızdaki bağın eksikliğini her zaman onun bekâr bir anne olmasına bağlamıştım ama etrafta çocuklarıyla bir şekilde bağ kuran çok meşgul bekâr anneler vardı. Kötü muamele gördüklerinde çocuklarına sahip çıkan anneler. On üç yaşındaki çocukları bir cezadan morarmış bir gözle ve patlamış bir dudakla kurtulduğunda başka yöne bakmayan anneler. Kocalarının okul çağındaki çocuklarını evsizliğe zorlamalarına izin vermeyen anneler. Çocuklarının kafasına tornavida atmayan anneler.

Gerçekten ne kadar umursamaz biri olduğunu anlamama rağmen içindeki insanlığı çıkarmak için son bir girişimde bulundum. "Hiç olmazsa gitmeden önce eşyalarımın bir kısmını alabilir miyim?"

"Hiçbir şeyin yok," dedi. "Alana ihtiyacımız vardı."

Bundan sonra ona bakamadım. Sanki beni hayatından silmekten başka bir şey istemiyor gibiydi, o anda ona tam da bunu yapması için yardım edeceğime yemin ettim.

Evden uzaklaşırken gözüme kan damlıyordu.

O günün geri kalanının nasıl geçtiğini sana anlatamam. Kendimi inanılmaz derecede istenmeyen, sevilmemiş, yalnız hissetmek. Hiç himsem yoktu. Hiçbir şey. Ne para, ne eşya, ne aile.

Sadece bir yara.

Gençken etkiye açık oluyoruz ve bir anlam ifade etmen gereken herkes, yıllarca sana bir hiç olduğunu söylerse, buna inanmaya başlarsın. Ve yavaş yavaş bir hiç olmaya başlarsın.

Ama sonra seninle tanıştım, Lily. Ve bir hiç olmama rağmen bana baktığında bir şekilde bir şeyler gördün. Benim göremediğim bir şeyler. Hayatım boyunca insan olarak kim olduğuma ilgi gösteren ilk kişi sendin. Hiç kimse bana senin gibi kendimle ilgili sorular sormamıştı. Seni tanımak-

la geçirdiğim birkaç aydan sonra kendimi bir hiçmişim gibi hissetmeyi bıraktım. Beni ilginç ve eşsiz hissettirdin. Senin arkadaşlığın bana değer kazandırdı.

Bunun için teşekkür ederim. Bu buluşma bir yere varmasa ve bir daha konuşmasak bile, bir şekilde içimde kendi annemin görmediklerini gördüğün için sana daima minnettar olacağım.

En sevdiğim kişi sensin Lily. Ve artık sebebini biliyorsun.

–Atlas

Biriken gözyaşlarıyla boğazım öylesine tıkanmıştı ki sözlü olarak cevap bile veremiyordum. Telefonu bacağıma koyup gözlerimi sildim. O sırada araba kullanmasından nefret ediyordum çünkü park etmiş olsaydık kollarımı ona dolayıp şimdiye kadar kimsenin sarılmadığı kadar sıkı sarılırdım. Muhtemelen onu öpüp arka koltuğa da çekerdim çünkü daha önce hiç kimse bana böylesine yürek burkan şeyleri bu kadar tatlı söylememişti.

Atlas koltuktan uzanıp telefonunu aldı. Tekrar bardak tutucuya bıraktıktan sonra elime uzandı. Dümdüz ileriye bakarak parmaklarını parmaklarıma geçirip elimi sıktı. Bu hareketi içimde bir kargaşaya neden olmuştu. Diğer elimi elinin üstüne koydum, böyle el ele tutuşmak bana birbirimize sımsıkı sarılarak sessizce, üzgün ve soğukta oturduğumuz tüm otobüs yolculuklarını hatırlatmıştı.

Ben pencereden dışarı bakarken Atlas dosdoğru ileri bakıyordu, ikimiz de şehre dönüş yolculuğumuzda tek kelime etmedik.

• • •

Çiçekçi dükkânımdan sadece üç km ötede durup hazır hamburgerler aldık. Atlas, Emerson'ın yatma saatini fazla geciktirmek istemediğimi biliyordu, bu yüzden Lily Bloom's otoparkında yedik. Şehre dönüp hamburger sipariş ettiğimizden beri konuşmalarımız çok daha hafif geçiyordu. Artık utanç duymadığımı fark ettim. Bana karşı korunmasız davranması randevumuzun tekrar rayına oturması için gerek duyduğum sıfırlama düğmesi gibiydi.

Gezdiğimiz tüm yerleri konuşuyorduk. Deniz Kuvvetleri'nde geçirdiği zaman dikkate alındığında beni açık ara geçiyordu. Beş farklı ülkeye gitmişti, oysa benim ülke dışında bulunduğum tek yer Kanada'ydı.

"Meksika'ya hiç gitmedin mi?" diye sordu Atlas.

Peçeteyle ağzımı sildim. "Hiç."

"Ryle'la balayına çıkmadınız mı?"

Off. Bu randevunun ortasında adını duymaktan nefret ediyordum. "Hayır, Vegas'a kaçarak evlendik. Balayı için zaman yoktu."

Atlas içeceğinden bir yudum aldı. Bana baktığında, sanki söylemediğim düşünceleri çözmeyi umuyormuş gibi bakışları delip geçiyordu. "Düğün istiyor muydun?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Ryle'ın evlenmeyi hiç istemediğini biliyordum, bu yüzden Vegas'a gidip evlenelim dediğinde, bunu kapanabilecek bir fırsat penceresi olarak gördüm. Sanırım kaçmanın onunla hiç evlenmemekten daha iyi olduğunu düşündüm."

"Ya tekrar evlenirsen? Sence farklı mı yaparsın?"

Bu soruya gülüp hemen başımı salladım. "Kesinlikle. Hepsini istiyorum. Çiçekler, nedimeler falan." Ağzıma bir kızarmış patates attım. "Romantik yeminler ve daha da romantik bir balayı."

"Nereye giderdin?"

"Paris. Roma. Londra. Bir yerlerde sıcak bir kumsalda oturmak gibi bir arzum yok. Avrupa'nın tüm romantik yerlerini görmek, her şehirde sevişmek ve Eyfel Kulesi'nin önünde öpüşerek fotoğraf çektirmek istiyorum. Kruvasan yemek, trenlerde el ele tutuşmak istiyorum." Boş kızarmış patates kabını torbaya koydum. "Ya sen?"

Atlas boştaki elime uzanıp tuttu. Bana cevap vermedi. Sanki istedikleri erken söylenemeyecek bir sırmış gibi sadece gülümseyerek elimi sıktı.

Elini tutmak çok doğalmış gibi geliyordu. Belki de bunu gençken çok yaptığımız içindi ama bu arabada onunla oturmak ve elini *tutmamak*, el ele tutuşmaktan daha abes geliyordu.

Randevumuzda uyuyarak neden olduğum aksilikle bile, bütün gece kolay ve rahat geçmişti. Onun yanında olmak kökleşmiş bir alışkanlıktı. Parmağımı bileğinde gezdirdim. "Gitmem gerekiyor."

"Biliyorum," dedi başparmağını benimkine sürterek. Atlas'ın telefonu vızırdayınca boştaki eliyle telefonu alıp gelen mesajı okudu. Usulca içini çekti, telefonunu bardak tutucuya geri bırakma şekli bana mesaj atan kişiden rahatsız olduğunu düşündürmüştü.

"Her şey yolunda mı?"

Atlas zoraki gülümsedi ama acınası bir girişimdi. İçinden geçeni tam olarak biliyordum, bunu o da biliyordu. Göz temasını kesip ellerimize baktı. Elimi tamamen ters çevirip avucumdaki çizgileri izlemeye başladı. Parmağı bir paratoner* gibi geliyor, elimden geçen elektriği vücudumun geri kalanına yayıyordu. "Geçen hafta annem aradı."

Bu itiraf beni şaşırtmıştı. "Ne istiyormuş?"

*Yıldırımsavar olarak da adlandırılan, yıldırım düşmelerini engelleyen topraklama sistemleridir. (e.n.)

"Bilmiyorum, bana söyleyemeden telefonu kapattım ama paraya ihtiyacı olduğundan eminim."

Ellerimizi tekrar birleştirdim. Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Neredeyse on beş yıldır haber alamadığı annesinin sonunda bir şeye ihtiyacı olduğunda araması zor olmalıydı. Annemin, hayatımın büyük bir parçası olması içimi minnetle doldurdu.

"Acelen varken sana dert yüklemek istemezdim. Bazı konuşmaları ikinci buluşmamıza saklamalıyız." Bana gülümsedi ve anında havayı değiştirdi. Gülümsemesinin içimdeki duyguları böylesine etkileyip belirlemesi dikkate değerdi. "Hadi, seni arabana kadar geçireyim."

Güldüm çünkü arabam tam anlamıyla bir metre ötedeydi. Ama Atlas çabucak arabanın önünden dolaşıp kapımı açtı, inmeme yardım etti. Sonra birer adım atarak arabama geldik.

"Eğlenceli bir yürüyüş," diye takıldım.

Kısa bir an ışıl ışıl gülümsedi, bilmem baştan çıkarıcı olmasını istemiş miydi ama soğuk havaya rağmen bir anda her tarafım ısınıverdi. Atlas omzumun üzerinden bakıp başıyla arabamı işaret etti. "Arabada başka günlüğün var mı?"

"Sadece yanımdaki var."

"Yazık," dedi Atlas. Omzunu arabama yasladı, ben de karşısında durarak aynı şeyi yaptım.

Öpüşüp öpüşmeyeceğimizi hiç bilmiyordum. İtiraz etmezdim ama bir saatten fazla uyuduktan sonra üstüne bir de soğan yemiştim, bu yüzden ağzımın şu anda cazip olduğundan kuşkum vardı.

"Yeniden mi yapmak gerekiyor?" diye sordum.

"Neyi yeniden yapmak?"

"Bu buluşma. Bir dahaki sefere uyanık olmak isterim."

Atlas güldü ama sonra kahkahası yok oldu. Bir an bana

baktı. "Senin yanında olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum."

Sözleri beni şaşırtmıştı çünkü o zamanlar birlikte geçirdiğimiz zamana *eğlenceli* demezdim. En iyi ihtimalle üzücüydü. "O zamanların eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tek omzunu kaldırarak yarı bir omuz silkti. "Demek istediğim, kuşkusuz hayatımın en dip noktasıydı. Ama o zamanlar seninle olan anılarım hâlâ favorilerim arasında."

İltifatıyla yüzüm kızardı. Havanın karanlık olmasına seviniyordum.

Ama haklıydı. İkimizin de hayatı kötü bir noktadaydı ama onunla birlikte olmak hâlâ bir şekilde gençlik yıllarımın en önemli olayıydı. Sanırım *eğlence*, onunla yaşadıklarımızı tanımlamanın en iyi yoluydu. Ve hayatımızın bu kadar kötü zamanlarında bir şekilde birlikte eğlendiysek, en iyi hâlimizde nasıl olabileceğimizi merak ediyordum.

Geçen hafta Ryle için tam tersini düşünüyordum. Atlas'la diplerin diplerini yaşamıştım ama bana karşı inanılmaz ve saygılı davranmaktan başka bir şey yapmamıştı. Oysa kocam olarak seçtiğim adam, bana kimsenin hak etmediği şekilde saygısızlık etmişti... Hem de hayatlarımızın en iyi zamanlarında.

Atlas'a minnettardım çünkü artık insanları onun standartlarına göre değerlendirdiğimi biliyorum. Ryle'da en başından beri bulmam gereken standart buydu.

Aramıza giren uygun bir soğuk hava rüzgârı vardı. Atlas'ın beni kendisine çekmesi için mükemmel bir bahane olurdu ama çekmiyordu. Bunun yerine, yapacak tek bir şey kalana kadar aramızda sessizlik oluştu. Ya öpüşecektik ya da iyi geceler dileyecektik.

Atlas alnımdan bir tutam saçımı çekti. "Seni henüz öpmeyeceğim."

Hayal kırıklığımın belli olmadığını umuyordum ama belli olduğunu da biliyordum. Karşısında resmen gururum kırılmıştı. "Uyuyakaldığım için cezalandırılıyor muyum?"

"Tabii ki hayır. Sadece ilk öpüşmemizi okuduktan sonra kendimi yetersiz hissediyorum."

Kahkaha attım. "Kime göre yetersiz? Kendine mi?"

Başını salladı. "Senin gözünde ergen Atlas oldukça çekiciydi."

"Yetişkin Atlas da öyle."

Hafifçe inledi, sanki şimdiden öpüşmeyle ilgili fikrini değiştirmek istiyordu. İnilti, durumu biraz daha ciddileştirmiş gibiydi. Arabadan hızla uzaklaşıp tam karşımda durdu. Sırtımı arabamın kapısına dayayıp beni öpeceğini umarak ona baktım.

"Ayrıca benden ağırdan almamı istemiştin, bu yüzden..."

Kahretsin. Bunu yapmıştım. Yanlış hatırlamıyorsam *çok* yavaş demiştim. *Kendimden nefret ediyordum.*

Atlas eğilince gözlerimi kapattım. Nefesinin yanağıma geldiğini hissetmemin hemen sonrasında başımın yan tarafına hızla bir öpücük kondurdu. "İyi geceler Lily."

"Tamam."

Tamam mı? Neden "tamam" demiştim ki? Çok şaşkındım.

Atlas usulca güldü. Gözlerimi açtığımda, benden uzaklaşmış arabasının sürücü tarafına doğru gidiyordu. Gitmeden önce kolunu arabanın çatısına dayayıp, "Umarım bu gece biraz uyursun," dedi.

Başımı salladım ama bunun mümkün olup olmayacağını bilmiyordum. Bugün içtiğim tüm kafein bir anda etkisini göstermeye başlamış gibi geliyordu. Bu randevudan sonra uyuyamayacaktım. Bana okuttuğu mektubu düşünecektim. Ve bunu düşünmediğim zaman, bütün gece kafamda

ilk öpüşmemizi tekrar edecek, ikinci bölümün nasıl olacağını merak edecektim.

• • •

"Yüz, yüz, sadece yüzmeye devam et..."

Evlerinin kapısını açtığımda Allysa'yla Marshall'ın oturma odasından *Kayıp Balık Nemo*'nun tanıdık sesleri geliyordu.

Mutfaktan geçtiğimde Marshall iki kapısı ardına kadar açık buzdolabının önünde duruyordu. Başıyla selamlayınca el salladım ama onunla sohbet etmedim çünkü Emerson'ı kucaklamak için can atıyordum.

Oturma odasına girip de Ryle'ı kanepede bulunca şok oldum. Bu gece çalışmayacağından bahsetmemişti. Emerson göğsünde uyuyordu, Allysa ortalarda yoktu.

"Selam."

Ryle beni selamlamak için başını kaldırmamıştı ama bir şeyin onu rahatsız ettiğini anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu. Çenesinin sertliğini görebiliyordum; kızgın olduğunu ele veren bir görüntüydü bu. Emerson'u almak istiyordum ama huzurlu görünüyordu, bu yüzden Ryle'ın göğsünde bıraktım. "Ne zamandır uyuyor?"

Ryle bir eli koruyucu bir tavırla Emmy'nin sırtında, diğeri başının arkasında hâlâ televizyona bakıyordu. "Bu film başladığından beri."

Sahneyi tanıyordum, bu da bana yaklaşık bir saat olduğunu anlatıyordu.

Allysa sonunda içeri girerek can kattı. "Selam Lily. Uyuduğu için üzgünüm; uyanık tutmak için çok uğraştık." Birbirimize çabucak bakış attık. Ryle burada olduğu için sessizce özür diliyordu. Ona sessizce sorun olmadığını söyledim. İkisi kardeşti; kızına baktığını öğrendiğinde gelmemesini bekleyemezdim.

Ryle eliyle Allysa'ya işaret etti. "Emerson'ı minderine koyabilir misin? Lily'yle konuşmam gerek."

Sesindeki sertlik hem beni hem de Allysa'yı telaşlandırmıştı. Emerson'ı Ryle'ın göğsünden alırken bir kez daha bakıştık. Allysa kızı şilteye koyarken onu kucaklama arzum daha da artmıştı.

Ryle ayağa kalktı ve içeri girdiğimden beri ilk kez benimle göz teması kurdu. Giydiğim kıyafeti ve topuklu ayakkabıları fark edince bana bir kez daha göz attı. Boynundaki yumruyu görebiliyordum. Benimle çatıdaki balkonda konuşmak istediğini belirtmek için başıyla yukarıyı işaret etti.

Bu konuşma her ne ise tam bir mahremiyet istiyordu.

Ryle çatıya çıkmak için evden çıkınca yol göstermesi için Allysa'ya baktım. Ryle işitme menzilinden çıkınca, "Ona bu gece bir etkinliğiniz olduğunu söyledim," dedi.

"Teşekkürler." Allysa, Ryle'a randevumdan bahsetmeyeceğine yemin etmişti ama nerede olduğumu bilmiyorsa neden bu kadar kızgın olduğunu anlayamıyordum. "Neden böyle sinirli?"

Allysa omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Bir saat önce geldiğinde iyi görünüyordu."

Ryle'ın nasıl bir an iyi görünüp bir sonraki anda tam tersi göründüğünü herkesten daha iyi biliyordum. Ama onu genellikle neyin tetiklediğini de biliyordum.

Biriyle çıktığımı öğrenmiş miydi? *Atlas olduğunu öğrenmiş miydi?*

Çatıya çıktığımda, Ryle'ın çıkıntıya yaslanmış aşağı baktığını gördüm. Midem şimdiden düğüm düğüm olmuştu. Ona doğru giderken topuklarım tıkırdıyordu.

Ryle bana kısa bir bakış attı. "Güzel... görünüyorsun." Bunu iltifattan ziyade hakaretmiş gibi söylemişti. Ya da belki sadece kendi suçluluk hissimdi.

"Teşekkür ederim." Çıkıntıya yaslanıp onu rahatsız eden neyse söylemesini bekledim.

"Demin bir randevudan mı döndün?"

"Bir etkinliğim vardı." Allysa'nın yalanına katılıyordum. Ona karşı dürüst olmanın bir anlamı yoktu çünkü Atlas'la ilişkinin bir yere varıp varmayacağını bilmek için çok erkendi ve gerçekler sadece Ryle'ı daha çok kızdıracaktı. Sırtımı çıkıntıya yaslayarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ne oldu Ryle?"

Biraz bekledikten sonra sonunda konuştu. "O çizgi filmi bu geceden önce hiç görmemiştim."

Sadece havadan sudan konuşmaya mı çalışıyordu, yoksa bir şeye mi kızmıştı? Tüm bu konuşmalara şaşırmıştım.

Ta ki şaşkınlığım geçene kadar.

Yemin ederim bazen çok aptal olabiliyordum. *Tabii ki kızgındı.* Bir keresinde bütün günlüklerimi okumuştu. Hakkında yazdıklarımı okuduğundan filmin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ama sanırım şimdi nihayet filmi izlemiş, tüm noktaları birleştirmişti. Ve görünüşe bakılırsa, kendine göre bazı noktalar eklemişti.

Şimdi dönmüş, yüzünde yoğun bir ihanet ifadesiyle karşımda duruyordu. "Kızımızın adını Dory koydun, değil mi?" Bir adım yaklaştı. "Kızımın göbek adını, *o adamla* bağlantın yüzünden mi seçtin?"

Aniden şakaklarımda bir basınç hissettim. O adam. Bunu nasıl doğru dürüst açıklayacağımı düşünürken onunla göz temasını kestim. Emerson'ın göbek adı olarak Dory adını seçtiğimde bunu Atlas için yapmamıştım. Bu film, Atlas'ın ortaya çıkmasından çok önce benim için bir anlam ifade ediyordu ama muhtemelen ona bu ismi vermeden önce iki kez düşünmeliydim.

Boğazımı temizleyerek gerçeğe yer açtım. "Bu ismi seçtim çünkü karakter bana gençken ilham vermişti. Başka hiç kimseyle alakası yoktu."

Ryle sinirli, hayal kırıklığına uğramış bir kahkaha attı. "Gerçekten garipsin, Lily."

Onunla tartışmak, haklılığımı daha da kanıtlamak istiyordum ama asabım bozulmaya başlamıştı. Tavırları ona karşı duyduğum tüm korkuları geri getiriyordu. Durumu kaçarak yatıştırmaya çalıştım.

"Şimdi eve gidiyorum." Merdivenlere yürümeye başladım ama benden daha hızlıydı. Beni geçip merdiven boşluğunun kapısıyla aramda durdu. Sinirli sinirli geriye bir adım attım. Kullanmam gerekebilir diye telefonumu aramak için elimi cebime attım.

"Göbek adını değiştiriyoruz," dedi.

Kararlı ve sakin bir sesle cevap verdim. "Adını, kardeşinin adı Emerson koyduk. Bu isim senin bağlantın. Göbek adı da benim. Bu gayet adil. Çok fazla anlam çıkarmaya çalışıyorsun."

Yanından geçmeye çalıştım ama benimle birlikte hareket etti.

Kendimle çıkıntı arasındaki mesafeyi ölçmek için omzumun üzerinden baktım. Beni oradan aşağı atacağını düşünmüyordum ama beni bir kat merdivenden aşağı itebileceğini de düşünmemiştim.

"O biliyor mu?" diye sordu Ryle.

Tam olarak kimden bahsettiğini anlamam için Atlas'ın adını söylemesi gerekmiyordu. Suçluluk duygusuna kapıldığımı hissediyor, Ryle'ın anlayabileceğinden korkuyordum.

Atlas, Emerson'ın göbek adının Dory olduğunu biliyordu çünkü ona söylemiştim. Ama kızıma adını gerçekten Atlas için vermemiştim. Adını kendim için vermiştim. Dory, Atlas Corrigan'ın varlığından bile haberdar olmadan önce en sevdiğim karakterdi. Gücüne hayran olduğum için bu ismi vermiştim; güç, kızımın her şeyden çok sahip olmasını umduğum tek özellikti.

Ama Ryle'ın tepkisi bende özür dileme isteği uyandırmıştı, *Kayıp Balık Nemo* hem Atlas hem de benim için anlam ifade ediyordu ve kızın göbek adını söylemek için sokakta Atlas'ın peşinden koştuğumda bunu biliyordum.

Belki de Ryle kızmakta haklıydı.

Ama bizim sorunumuz burada yatıyordu. Ryle kızabilirdi ama bu onun öfkesine eşlik eden her şeyi hak ettiğim anlamına gelmiyordu. Yine yapabileceğim hiçbir şeyin onun geçmişteki aşırı tepkilerini haklı çıkaramayacağını unutma tuzağına düşüyordum. Mükemmel olmayabilirdim ama her hata yaptığımda hayatımdan endişe etmeyi hak etmiyordum. Ve bu, daha fazla tartışmayı hak eden bir hata olabilirdi ama Ryle'la bir çatıda tanık olmadan bu konuda konuşurken hiç rahat değildim.

"Beni geriyorsun. Aşağıya inebilir miyiz lütfen?"

Bunu söyler söylemez Ryle'ın tüm tavrı değişmişti. Sanki büyük bir hakaretle karşılaşmış gibiydi. "Lily, *hadi ama.*" Kapıdan uzaklaşıp balkonun diğer tarafına kadar yürüdü. "Tartışıyoruz. İnsanlar tartışır. *Tanrım.*" Benden uzaklaşıp sırtını bana döndü.

İşte kendimden şüphe ettirerek manipüle etme devreye girmişti. Korkum fazlasıyla haklı olmasına rağmen korktuğum için beni deliye çevirmeye çalışıyordu. Tartışmanın bitip bitmediğini veya söyleyeceği başka bir şey olup olmadığını merak ederek bir an ona baktım. Bitmesini istiyordum, bu yüzden merdiven boşluğunun kapısını açtım.

"Lily, bekle."

Sesi çok daha sakin olduğu için durakladım, sakinliği bu gece şiddetli bir kavgadan ziyade sözlü bir anlaşmazlık yaşayabileceğimize inandırmıştı. Acı dolu bir ifadeyle bana doğru yürüdü. "Özür dilerim. Onunla ilgili konularda nasıl hissettiğimi biliyorsun."

Biliyordum, işte tam da bu yüzden Atlas'ın hayatımın bir parçası olabileceği konusunda çelişkili duygular yaşıyordum. Sadece bu bilgiyle Ryle'ın karşısına çıkma fikri bile kusma isteği uyandırıyordu. Özellikle de şimdi.

"Kızımızın göbek adını kasıtlı olarak beni incitmek için seçtiğini öğrenmek beni üzdü. Böyle bir şeyin beni etkilememesini bekleyemezsin."

Duvara yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bunun Atlas'la ya da seninle hiç alakası yok, her şey benimle alakalı. Yemin ederim." Atlas'ın adını sesli anmak bile sanki Ryle'ın uzanıp yumruklayabileceği somut bir şeymiş gibi aramızdaki havada asılı kalmış görünüyordu.

Ryle gergin bir ifadeyle bir kez başını salladı ama bu cevabı kabul etmiş görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse kabul etmeli miydi bilmiyordum. Belki de bilinçaltımda, onu incitmek için yapmıştım. Bu noktada bunu bile bilmiyordum. Öfkesi niyetimi sorgulamama neden olmuştu.

Bütün bunlar çok tanıdık geliyordu.

Bir süre ikimiz de sustuk. Sadece Emerson'a gitmek istiyordum ama Ryle'ın söyleyeceği bir şeyler daha var gibiydi çünkü biraz daha yaklaşıp elini duvara başımın yanına koydu. Artık kızgın görünmediği için rahatlamıştım ama gözlerindeki öfkenin yerini alan bakıştan hoşlandığımdan emin değildim. Ayrıldığımızdan beri bana ilk kez böyle bakmıyordu.

Yavaş yavaş değişen tavırları karşısında tüm vücudumun kaskatı kesildiğini hissettim. Birkaç santim daha yaklaştı, *çok* yaklaştı ve başını eğdi.

"Lily," dedi cızırtılı bir fısıltıyla. "Ne *yapıyoruz* biz?"

Ona cevap vermedim çünkü bunu neden sorduğundan emin değildim. Sohbet ediyorduk. Onun başlattığı bir sohbet.

Elini götürüp ceketimin altından görünen tulumumun

yakasına dokundu. İçini çekince nefesi saçlarıma geldi. "Yapabilseydik her şey çok daha kolay olurdu..." Ryle, belki de söyleyeceği kelimeleri düşünmek için duraksadı. Duymak istemediğim sözleri.

"Dur," diye fısıldadım bitirmesini engelleyerek.

Sözlerini tamamlamadı ama geri adım da atmadı. Aksine daha da yaklaşmış gibi geliyordu. Geçmişte bana bu şekilde yaklaşmasının sorun olmayacağını düşündürecek hiçbir şey yapmamıştım. Medeni bir müşterek ebeveynlik ilişkisi kurmaktan başka, ona bizim için umut veren hiçbir şey yapmıyordum. Her zaman sınırlarımı zorlamaya, sorun etmediğim şeylerin çizgisini aşmaya çalışan oydu ve bundan gerçekten bıkmıştım.

"Ya değiştiysem?" dedi. "*Gerçekten* değiştiysem?" Gözleri samimiyet ve hüzün karışımıyla doluydu. Bu beni hiç etkilemiyordu. *Kesinlikle* hiç. "Değişmiş olman beni hiç ilgilendirmiyor, Ryle. Umarım *değişmişsindir.* Ama bu teoriyi test etmek benim sorumluluğum değil."

Bu sözler onu fena etkilemişti. Bunu şu anda vermemesi gerektiğini bildiği her türlü kaba cevabı yutmak için bir an duraksamasından anlamıştım. Konuşmayı, bana bakmayı, etrafımda dolanmayı kesmişti.

Bozulmuş, kızmıştı, geri çekilip merdivenlere yürüdü, kendi dairesine gittiğini umuyordum. Kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Belli nedenlerke hemen peşinden gitmedim. Araya ihtiyacım vardı. Düşünmem gerekiyordu.

Bana ne yapıyoruz diye sorması ilk kez olmuyordu; sanki boşanmamız benim oynadığım uzun bir oyunmuş gibi. Bazen laf arasında, bazen mesajla söylüyordu. Bazen şakasını yapıyordu. Ama boşanmamızın ne kadar anlamsız olduğunu her söylediğinde, ne anlama geldiğini anlıyordum. Manipülasyon taktiğiydi. Boşanmamıza aptallık ediyor-

muşuz gibi davranırsa eninde sonunda kabulleneceğimi ve onu geri alacağımı düşünüyordu.

Onu geri alsam hayatı daha kolay olurdu. Bu şekilde Allysa'yla Marshall'ın hayatı da kolaylaşabilirdi çünkü boşanmamız ve onunla ilişkileri konusunda lafı dolandırıp kıvırmak zorunda kalmazlardı.

Ama *benim* hayatım kolay olmazdı. Her yanlış adım attığınızda güvenliğiniz için korkmanın kolay bir yanı yoktu.

Emerson'ın hayatı kolaylaşmazdı. Ben öyle bir hayat yaşamıştım. Böyle bir evde yaşamanın kolay bir tarafı yoktu.

Aşağıya inmeden önce öfkemin geçmesini bekledim ama geçmedi. İndiğim her basamakta öfkem gitgide artıyordu. Az önce olanlar için aşırı tepki verdiğimi hissediyordum veya belki de Ryle'ın yanındayken kendimi böyle hissetmeye şartlandırmıştım. Belki de şartlanmanın ve uykusuzluğumun karışımıydı. Belki de Atlas'la neredeyse mahvettiğim randevu yüzündendi. Beni bu kadar yoğun tepkiye sevk eden şey her neyse, Allysa'nın ev kapısının hemen dışında beni yakaladı.

Kızımın yanına gitmeden duygularımı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı, bu yüzden ağlamak için koridorda yere oturdum. Ağlarken bunu gizli yapmayı seviyordum. Ne yazık ki oldukça düzenli oluyordu ama çok fazla bunaldığımı fark ediyordum. Boşanmak çok zordu, bekâr bir anne olmak çok zordu, bir iş yürütmek ve hâlâ korkutan eski bir kocayla uğraşmak çok zordu.

Bir de Ryle boşanmamızın hata olduğunu düşündürecek bir şey söylediğinde vicdanıma sızan şu korku kıpırtısı vardı. Çünkü bazen, çocuk büyütmenin bazı yüklerini paylaşan bir kocam olsaydı, hayatım bu kadar zor olmaz mıydı diye merak ediyordum. Bazen kızımın kendi babasıyla bir gece geçirmesine izin vermeyerek aşırı tepki mi gösteriyo-

rum diye düşünüyordum. Ne yazık ki ilişkiler ve velayet anlaşmaları planla olmuyordu.

Yaptığım her hareketin doğru olup olmadığını bilmiyordum ama elimden geleni yapıyordum. Onun manipülasyonuna, üstüne üstlük kendimden şüphe ettirmesine hiç gerek yoktu.

Keşke evde olsaydım; doğruca mücevher kutuma gidip uyarılar listesini çıkarırdım. Bir fotoğrafını çekmem gerekiyordu, böylece gelecekte her zaman telefonumda olurdu. Ryle'la etkileşimin ne kadar zor ve çetrefilli olabileceğini kesinlikle hafife almıştım.

Benim sahip olduğum kaynaklara veya arkadaşlarının ve ailelerinin desteğine sahip olmayan insanlar bu döngülerden nasıl çıkıyorlardı? Günün her anında nasıl yeterince güçlü kalabiliyorlardı? Yanlış karar verdiğine inanmak için eski kocanın yanında zayıf, güvensiz bir an yeterliymiş gibi geliyordu.

Manipülatif, istismarcı bir eşten ayrılıp da bir şekilde yolunda ilerleyen herkes bir madalyayı hak ediyordu. Bir heykeli. Müthiş bir *süper kahraman* filmini hak ediyordu.

Belli ki toplum bunca zamandır yanlış kahramanlara tapıyordu çünkü bir binayı kaldırmanın bir şiddet durumunu temelli terk etmekten daha az güç gerektirdiğine inanıyordum.

Birkaç dakika sonra Allysa'nın kapısının açıldığını duyduğumda hâlâ ağlıyordum. Başımı kaldırıp baktığımda Marshall'ın elinde iki torba çöple daireden çıktığını gördüm. Yerde oturduğumu görünce duraksadı.

"Ah." Gözlerini etrafta dolaştırdı, sanki bana başka birinin yardım etmesini umuyormuş gibiydi. Yardıma ihtiyaç duymuyordum. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Marshall torbaları yere koyup yanıma geldi. Karşıma

oturup bacaklarını uzattı. Huzursuz huzursuz dizini kaşıdı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu konuda iyi değilim."

Rahatsızlığı beni gözyaşlarımın arasında güldürdü. Sinirli sinirli elimi kaldırdım. "İyiyim ben. Sadece Ryle'la kavga ettiğimde bazen ağlama ihtiyacı duyuyorum."

Marshall ayağa kalkıp Ryle'ın peşinden gidecekmiş gibi bir bacağını kendine çekti. "Sana zarar mı verdi?"

"Yok. Hayır, oldukça sakindi."

Marshall yerde yeniden gevşedi ve nedendir bilmiyordum, belki de şu anda karşımdaki şanssız kişi olduğundandı ama tüm düşüncelerimi ona anlattım.

"Sanırım sorun da bu; aslında bu sefer bana kızmaya hakkı vardı ve bu konuda nispeten sakindi. Bazen tartışabiliyoruz ve bu anlaşmazlıktan başka bir şeye yol açmıyor. Böyle olduğunda, boşanmak isteyerek aşırı tepki verip vermediğimi sorgulamaya başlıyorum. Aşırı tepki vermediğimi biliyorum. Yapmadığımı *biliyorum*. Ama bu şekilde sanki ona kendi üzerinde çalışması için daha fazla zaman versem, her şey daha iyi olabilirmiş gibi içime şüphe tohumları ekiyor." Bütün bunları Marshall'ın üzerine yüklediğim için kendimi kötü hissediyordum. Bu ona haksızlıktı çünkü Ryle en iyi arkadaşıydı. "Üzgünüm. Bu senin sorunun değil."

"Allysa beni aldattı."

Marshall'ın sözleri beni beş saniye boyunca susturdu. "N-ne?"

"Uzun zaman önceydi. Üstesinden geldik ama kahretsin, çok canımı yaktı. Kalbimi kırdı."

Bu bilgiyi kavrayabilme gayretiyle başımı iki yana salladım. Ama konuşmaya devam ediyordu, bu yüzden ben de ayak uydurmaya çalıştım.

"İyi bir noktada değildik. Farklı üniversitelere gidiyorduk, uzun mesafede yürütmeye çalışıyorduk ve gençtik. Ve

önemli bir şey bile değildi. Benim ne kadar harika olduğumu hatırlamadan önce, bir partide, sarhoşken bir adamla sevişmiş. Ama bana söylediğinde... hayatımda hiç bu kadar kızmamıştım. Hiçbir şey beni bu kadar kırmamıştı. Misilleme yapmak istedim. Neler hissettiğini anlasın diye onu aldatmak istedim; arabasının lastiklerini kesmek, kredi kartlarını sonuna kadar kullanmak ve tüm kıyafetlerini yakmak istedim. Ama ne kadar kızgın olursam olayım o tam karşımda dururken, ona fiziksel olarak zarar vermeyi bir an olsun düşünmedim. Aksine, sadece ona sarılıp omzunda ağlamak istiyordum."

Marshall bana içtenlikle baktı. "Ryle'ın sana vurduğunu düşündüğümde... anlamsız ölçüde sinirleniyorum. Çünkü Ryle'ı seviyorum. Gerçekten. Çocukluğumdan beri en iyi arkadaşımdı. Ama aynı zamanda daha iyi olamadığı için ondan nefret de ediyorum. Yaptığın ve yapabileceğin hiçbir şey, bir erkeğin öfkeyle sana el kaldırmasını mazur gösteremez. Bunu unutma Lily. Bu durumu terk ederek doğru seçimi yaptın. Bunun için kendini asla suçlu hissetmemelisin. Hissetmen gereken tek şey gurur."

Bunların üzerimde ne kadar ağırlık yaptığının farkında değildim ama Marshall'ın sözleri üzerimden o kadar yük kaldırmıştı ki uçabilirmişim gibi geliyordu.

Bu sözleri başka biri söyleseydi bu kadar anlamlı olabilir miydi bilmiyordum. Ryle'ı kardeş gibi seven birinden onay almanın doğruluğu yineleyen bir yanı vardı. Pekiştiriyordu.

"Yanılıyorsun Marshall. Bu konuda çok iyisin."

Marshall gülümseyerek ayağa kalkmama yardım etti. Çöp torbalarını aldı, ben de kızımı bulup sımsıkı sarılmak için eve girdim.

On Üçüncü Bölüm

Atlas

Bir gecenin, yıllardır umduğum bir şeyden, yıllardır gerçekleşmesinden korktuğum bir şeye dönüşmesi inanılmazdı.

Eğer o mesajı tam Lily'yi bırakırken almamış olsaydım, onu kesinlikle öperdim. Ama yetişkinler olarak ilk öpüşmemizde dikkatin dağılmamasını istiyordum.

Mesaj Darin'dendi, annemin Bib's'te olduğunu söylüyordu. Lily'ye mesajdan bahsetmedim çünkü ona annemin hayatıma geri dönmeye çalıştığını henüz söylememiştim. Ona annemin beni aradığını söyler söylemez pişman olmuştum. Buluşmamız çok güzel gitmişti ama böylesine kasvetli bir tavırla bitirerek riske atıyordum.

Darin'e mesaj atmamıştım çünkü Lily'yle geçirdiğim zamanı bölmek istemiyordum. Ama randevu sona erip de ayrı arabalarla yola çıktıktan sonra bile Darin'e mesaj atmadım. Ne yapacağımı düşünerek yarım saat etrafta dolandım.

Annemin beni beklemekten yorulduğunu umuyordum. Restorana dönmek için acele etmedim ama işte buradaydım ve sanırım annemle karşılaşmam gerekiyordu. Benimle konuşmaya kararlı görünüyordu.

Restoran lobisinde ya da bir masada bekliyor olabilir diye arka kapıdan geçebilmek için Bib's'in arkasındaki ara sokağa park ettim. Beni gördüğünde tanıyacağından emin

değildim ama ona kendi şartlarımla yaklaşarak avantaj elde etmeyi tercih ediyordum.

Darin arka kapıdan girdiğimi fark edince hemen yanıma geldi.

"Mesajımı aldın mı?"

Başımı sallayarak ceketimi çıkardım. "Aldım. Hâlâ burada mı?"

"Evet, beklemekte ısrar etti. Onu sekiz numaralı masaya oturttum."

"Teşekkürler."

Darin bana ihtiyatla baktı. "Belki haddimi aşıyorum ama... yemin ederim annem öldü demiştin."

Bu neredeyse beni güldürecekti. "Hiçbir zaman öldü demedim. Gittiğini söyledim. Arada fark var."

"Ona bu gece gelmeyeceğini söyleyebilirim." Fırtınanın yaklaştığını hissediyor olmalıydı.

"Sorun değil. İçimde onunla konuşuncaya kadar gitmeyeceğine dair bir his var."

Darin başını salladıktan sonra dönüp mutfaktaki yerine gitti.

Fazla soru sormamasına sevinmiştim çünkü annemin neden burada olduğu ya da şu an kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen para istiyordu. Kahretsin, eğer aramasıyla veya tekrar gelmesiyle uğraşmak zorunda kalmayacağım anlamına gelecekse ona para verirdim.

Bu sonuca hazırlıklı olmalıydım. Ofisime gidip kasadan bir miktar nakit para aldım, sonra mutfak kapılarından geçerek restorana girdim. Biraz tereddütten sonra sekiz numaralı masaya baktım.

Sırtının dönük olduğunu görünce içim rahatlamıştı.

Sakinleşmek için derin bir nefes alarak yanına yürüdüm. Ona sarılmak ya da kibarlık numarası yapmak istemiyordum, bu yüzden göz teması kurmamızla tam karşısına oturmam arasında hiç zaman geçirmedim.

Masanın karşısından bana baktığında yüzünde her zamanki aynı etkilenmemiş ifade vardı. Ağzının köşesinde oynaşan hafif bir somurtma vardı ama hep oradaydı. İstemeden bile olsa kaşları hep çatıktı.

Yıpranmış görünüyordu. Onu son gördüğümden bu yana sadece on üç yıl kadar geçmişti ama gözlerinin ve ağzının etrafında onlarca yıllık gibi görünen yeni çizgiler oluşmuştu.

Bir an beni süzdü. Beni son gördüğünden çok daha farklı göründüğümü biliyordum ama şaşırdığına dair hiçbir belirti göstermiyordu. Sanki ilk konuşması gereken benmişim gibi son derece sabırlı davranıyordu. İlk konuşan ben olmadım.

"Bunların hepsi senin mi?" diye sordu sonunda, eliyle restoranı işaret ederek.

Başımla onayladım.

"Vay be."

Bizi izleyen kim olsa onun etkilendiğini düşünebilirdi. Ama onu benim tanıdığım gibi tanımıyorlardı. Bu sözcükler, *Vay be Atlas. Sen böyle bir şey için yeterince akıllı değilsin,* dermiş gibi küçümseme anlamına geliyordu.

"Ne kadara ihtiyacın var?"

Gözlerini devirdi. "Buraya para için gelmedim."

"O hâlde ne? Böbreğe mi ihtiyacın var? Kalp mi?"

Arkasına yaslanıp ellerini kucağına koydu. "Seninle konuşmanın ne kadar zor olduğunu unutmuşum."

"O zaman neden denemeye devam ediyorsun?"

Annem gözlerini kıstı. Sadece ondan korkan hâlimi biliyordu. Artık korkmuyordum. Sadece kızgın ve kırgındım.

Ofladı, sonra ellerini tekrar masaya koyarak kavuşturdu. Anlamlı anlamlı bana baktı. "Josh'u bulamıyorum. Onunla konuştuğunu umuyordum."

Annemi görmeyeli uzun zaman olduğunu biliyordum ama Josh adında birini bir türlü bir yere koyamıyordum. *Josh da kimdi? Bilmem gerektiğini düşündüğü yeni bir sevgili miydi? Hâlâ uyuşturucu kullanıyor muydu?*

"Bunu hep yapıyor ama hiç bu kadar uzun sürmemişti. Okula dönmeyecek olursa okuldan kaçtığı için suç duyurusunda bulunmakla tehdit ediyorlar."

Çok şaşkındım. "Josh kim?"

Sanki takip etmediğim için sinirlenmiş gibi başını geriye attı. "Josh. Küçük kardeşin. Yine kaçtı."

Benim... *kardeşim mi?*

Erkek kardeş.

"Ebeveynlerin devamsızlık ihlalleri nedeniyle hapse girebileceğini biliyor muydun? *Hapis cezasını* göz önüne alıyorum Atlas."

"Bir *kardeşim* mi var?"

"Kaçtığın zaman hamile olduğumu biliyordun."

Kesinlikle bilmiyordum... "Ben kaçmadım, sen beni kovdun." Bunu neden açıkladığımı bilmiyordum; gayet iyi biliyordu. Sadece suçu saptırmaya çalışıyordu. Ama o zaman beni kovması artık çok daha mantıklı geliyordu. Yolda bir bebekleri vardı ve ben artık bu resme sığmıyordum.

Hüsranla iki kolumu kaldırıp ellerimi başımın arkasında kenetledim. Şok olmuştum. Sonra ellerimi tekrar masaya indirip açıklığa kavuşturmak için öne eğildim.

"Bir kardeşim var, öyle mi? Kaç yaşında? Kimin... Tim'in oğlu mu?"

"On bir yaşında. Ve evet, babası Tim ama yıllar önce çekip gitti. Şimdi nerede yaşadığını bile bilmiyorum."

Bunları sindirmek için bekledim. Bunun *dışında* her şeyi ama her şeyi beklerdim. Bir sürü sorum vardı ama şu anda en önemli şey, çocuğun nerede olduğunu bulmaktı. "Onu en son ne zaman gördün?"

"İki hafta kadar önce," dedi.

"Peki polise bildirdin mi?"

Yüzünü ekşitti. "Hayır. Tabii ki bildirmedim. Kayıp değil, sadece beni kızdırmaya çalışıyor."

Sesimi yükseltmemek için şakaklarıma bastırmak zorunda kaldım. Beni nasıl bulduğunu ya da neden on bir yaşındaki bir çocuğun kendisine ders vermeye çalıştığını düşündüğünü hâlâ anlamıyordum ama şimdi, çocuğu bulmaya odaklanmıştım. "Boston'a geri mi taşındın? Burada mı kayboldu?"

Annemin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Geri taşınmak mı?"

Sanki iki farklı dil konuşuyorduk. "Buraya geri mi taşındın yoksa hâlâ Maine'de mi yaşıyorsun?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı hatırlamaya çalışarak. "Geri taşındım, on yıl önce falan mıydı? Josh daha bebekti."

On yıldır burada mı yaşıyordu?

"Beni tutuklayacaklar Atlas."

Çocuğu iki haftadır kayıptı ama çocuktan ziyade tutuklanmaktan endişeleniyordu. *Bazı insanlar asla değişmiyordu.* "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Sana ulaştığını ve belki de nerede olduğunu bildiğini umuyordum. Ama onun varlığından bile haberdar değilsen..."

"Neden bana ulaşsın ki? Beni biliyor mu? Ne biliyor?"

"İsminden başka mı? Hiçbir şey; hiç ortalıkta yoktun."

Adrenalinim o kadar hızla yükselmişti ki hâlâ karşısında oturduğum için şok içindeydim. Tüm vücudum gerilerek öne eğildim. "Bunu açıklığa kavuşturalım. Hiç bilmediğim bir erkek kardeşim var ve onun *varlığını* umursamadığımı mı sanıyor?"

"Seni aktif olarak düşündüğünü sanmıyorum Atlas. Tüm hayatı boyunca yoktun."

Kinayesini duymazdan geldim çünkü yanılıyordu. O yaşlardaki her çocuk, kendilerini terk ettiğine inandığı ağabeyini düşünürdü. Benden nefret ettiğine emindim. Kahretsin, muhtemelen yapan oydu. *Lanet olsun. Tabii ki.*

Bu çok şey açıklıyordu. Restoranlarıma zarar verenin o olduğuna dair iki restoranım üzerine bahse girerim. Yanlış yazımın bana neden annemi hatırlattığını da anlamıştım. Çocuk on bir yaşındaydı; Google'da bana dair bilgileri araştırabildiğinden emindim.

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordum anneme.

Oturduğu yerde âdeta kıvranıyordu. "Sürekli ev değiştiriyoruz, bu yüzden son birkaç aydır Risemore Inn'de kalıyoruz."

"Bir ihtimal ortaya çıkarsa diye oraya geri dön," dedim.

"Artık orada kalacak maddi gücüm yok. İşlerde sorun yaşıyorum, bu yüzden birkaç gündür bir arkadaşımda kalıyorum."

Ayağa kalkıp cebimden para çıkardım. Masada önüne bıraktım. "Geçen gün beni aradığın numara... senin cep telefonun mu?"

Başını salladı, parayı masadan kaydırarak eline aldı.

"Bir şey öğrenirsem seni ararım. Otele geri dön ve aynı odayı tutmaya çalış. Geri dönerse orada olman gerekiyor."

Annem başını salladı, ilk kez biraz utanmış görünüyordu. Onu bu duyguyla otururken bırakıp hoşça kal demeden uzaklaştım. Yıllardır bana hissettirdiklerinin en azından bir kısmını hissettiğini umuyordum. Muhtemelen küçük kardeşime şu anda hissettirdiklerini de.

Buna inanamıyordum. Gidip koca bir insan meydana getirmiş ve bana söylemeyi düşünmemiş miydi?

Doğruca mutfaktan geçip arka kapıdan çıktım. O sırada sokakta kimse yoktu, bu yüzden kendimi toparlamak

için biraz zaman ayırdım. Daha önce hiç bu kadar şaşırmamıştım.

Çocuğu, Boston sokaklarında tek başına koşturuyordu ama bu konuda bir şey yapmak için iki kahrolası hafta mı bekliyordu? Beni neden şaşırttığını bilmiyorum. Annem buydu. Her zaman bu olmuştu.

Telefonum çalmaya başlamıştı. O kadar gergindim ki telefonu çöp kutusuna atmak istiyordum ama Lily'nin benimle FaceTime yapmaya çalıştığını görünce kendimi toparladım.

Ona bunun için iyi bir zaman olmadığını söylemeye hazırlanarak parmağımı ekranda kaydırdım ama yüzü görününce mükemmel bir zamanmış gibi geldi. Onu son görüşümden bu yana sadece bir saat geçmiş olsa da ondan haber almak beni rahatlatmıştı. Telefondan uzanıp ona sarılmak için her şeyimi verirdim.

"Selam." Sesimi dengede tutmaya çalışıyordum ama araya giren bir keskinlik vardı. Anlayabiliyordu çünkü ifadesi endişeli bir hâl almıştı.

"İyi misin sen?"

Başımı salladım. "İşe geri döndükten sonra işler biraz ters gitti. Ama iyiyim."

Gülümsedi ama biraz hüzünlüydü. "Evet, benim gecem de ters gitti."

İlk başta fark etmemiştim ama ağlıyor gibi görünüyordu. Gözleri camsıydı ve biraz şişmişti. "*Sen* iyi misin?"

Yine zoraki gülümsedi. "Olacağım. Uyumadan önce bu gece için teşekkür etmek istedim."

Şu anda tam karşımda olmamasından nefret ediyordum. Onu üzgün görmekten hoşlanmıyordum; gençliğimizde onu üzgün gördüğüm zamanları hatırlatıyordu. O zamanlar hiç olmazsa ona sarılacak kadar yakındım. *Belki hâlâ yapabilirdim.*

"Sarılmak seni daha iyi hissettirir miydi?"

"Kuşkusuz. Ama biraz uyuduktan sonra daha iyi olurum. Yarın konuşalım mı?"

Randevumuzla bu telefon görüşmesi arasında ne olduğunu hiç bilmiyordum ama iyice yılgın görünüyordu. Benim hissettiklerime çok benziyordu.

"Sarılmak iki saniye sürer ve çok daha iyi uyursun. Onlar gittiğimi bile anlamadan buraya dönerim. Adresin ne?"

Hüznün arasından hafif bir tebessüm belirdi. "Sadece bana sarılmak için 8 km araba mı kullanacaksın?"

"Sana sarılmak için o kadar bile *koşarım.*"

Tebessümü daha da genişledi. "Adresimi mesaj atayım. Ama kapıyı fazla gürültülü çalma; Emmy'yi daha yeni yatırdım."

"Birazdan görüşürüz."

On Dördüncü Bölüm

Lily

Bir süredir biriyle çıkma döngüsünün dışındaydım, bu yüzden sarılmak başka bir şeyin şifresiyse, hiçbir fikrim yoktu.

Elbette sarılmak, hâlâ sadece sarılmak demekti.

Argoya ayak uydurmak şöyle dursun, sosyal medyayı neredeyse hiç takip edemiyordum. Yemin ederim bildiğim en iletişimsiz Y kuşağıydım. Sanki X kuşağını atlayıp Boomer* bölgesine geçmiş gibiydim. Ben bir Boomer milenyaliydim. *Buleniyal.* Kahretsin, annem bir Boomer'dı ve muhtemelen bunlar hakkında benden daha çok şey biliyordu. Yeni bir erkek arkadaşı vardı. Onu arayıp tavsiye istemeliydim.

Sarılmanın *öpüşme* olma ihtimaliyle dişlerimi fırçaladım. Sonra iki kez kıyafet değiştirdim, ta ki onunla FaceTime yaparken üzerimde olan pijamaları tekrar giyene kadar. Çok uğraşmamışım gibi görünmek için çok çabalıyordum. Bazen kadın olmak çok aptalcaydı.

Kapıyı çalması endişesiyle evde volta atıyordum. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Onunla daha yeni üç saat geçirmiştim.

Yani randevumuzun orta yerinde uyumamı saymazsak bir buçuk saatti.

* Boomer: Genellikle İkinci Dünya Savaşı sonrası bebek patlaması sırasında 1946'dan 1964'e kadar doğanlar olarak tanımlanır. (ç.n.)

Onlarca adımdan sonra dairemin kapısına hafifçe vuruldu. Atlas olduğunu biliyordum ama yine de gözetleme deliğinden baktım.

Gözetleme deliğinden bozulmuş hâliyle bile iyi görünüyordu. Onun da kıyafet değiştirdiğini fark edince gülümsedim. Gerçi sadece ceketini değiştirmişti. Daha önce dışarı çıktığımızda kalın siyah bir palto giymişti ama şimdi üstünde sade, gri bir kapüşonlu ceket vardı.

Yüce Tanrım. Bu çok hoşuma gitmişti.

Kapıyı açtığımda Atlas ilk göz temasımızla arada sıfır saniye bırakarak beni kollarının arasına aldı.

Bana o kadar sıkı sarılmıştı ki son bir saatte neyin bu kadar kötü olduğunu sormak istedim ama sormadım. Sadece sessiz sessiz ben de ona sarıldım. Yanağımı omzuna dayayıp onun verdiği huzurun tadını çıkardım.

Atlas daireme adım bile atmamıştı. Kapının eşiğinde duruyorduk, sanki sarılmak hâlâ sarılmak demekmiş gibi. Parfümü güzeldi. Bana yaz mevsimini hatırlatıyordu, sanki soğuğa meydan okuyormuş gibiydi. Daha önce sarımsak kokmaktan çok endişeli görünüyordu ama kokusunu alabildiğim tek şey aynı kolonya olmuştu.

Bir elini başımın arkasına götürüp orada tuttu. "İyi misin?"

"Şimdi iyiyim." Ona yaslanmışken cevabım boğuk çıkmıştı. "Sen?"

İçini çekti ama iyi olduğunu söylemedi. Yavaşça beni bırakana kadar cevabı nefesinde asılı kaldı. Elini götürüp saçlarımın bir kısmında parmaklarını gezdirdi. "Umarım bu gece biraz uyursun."

"Sen de," dedim.

"Bu gece eve gitmiyorum, restoranda kalacağım." Sanki bir şey söylememesi gerekiyormuş gibi cümleyi baştan savma söylemişti. "Uzun hikâye ve geri dönmem gerekiyor. Yarın arayı kapatırız."

Onu içeri davet etmek ve tüm detayları hemen anlattırmak istiyordum ama havasında olsaydı teklif ederdi diye düşündüm. Kesinlikle Ryle'la olanları konuşacak havada değildim, bu yüzden onu gecesine gölge düşüren konu hakkında konuşmaya zorlamayacaktım. Sadece keşke daha iyi hâle getirmenin bir yolu olsaydı diye umdum.

Aklıma işe yarayacak bir şey gelince canlandım. "Biraz daha okuyacak bir şeyler ister misin?"

Gözleri heyecanla ışıldadı. "İsterim aslında."

"Burada bekle." Odama gidip malzeme kutumda bir sonraki günlüğü aradım. Bulunca alıp ona götürdüm. "Bu biraz daha çarpıcı," diye takıldım.

Atlas bir eliyle günlüğü alıp diğer elini belime götürerek beni kendisine çekti. Çabucak kaçamak bir öpücük kondurdu. O kadar yumuşak ve hızlıydı ki bitinceye kadar beni öptüğünü bile tam olarak kavrayamadım.

"İyi geceler Lily."

"İyi geceler Atlas."

İkimiz de kıpırdamıyorduk. Ayrılırsak canımız yanacak gibi geliyordu. Atlas beni biraz daha kendine çekti, dudaklarını köprücük kemiğime yakın, gömleğimin altında dövmemin saklı olduğu noktaya indirdi. Orada dövme olduğundan bile haberi yoktu. Bilmeden oradan öptü ve maalesef gitti.

Kapıyı kapatıp alnımı yasladım. Aşkın tüm tanıdık duygularını hissediyordum ama bu sefer bu duygulara endişe ve tereddüt eşlik ediyor; her ne kadar söz konusu olan Atlas olsa da ve Atlas iyilerden biri olsa da.

Bunun için Ryle'ı suçluyordum. Babam sayesinde erkeklere duyduğum azıcık güveni de almış ve beni bundan mahrum bırakmıştı.

Ama sanırım bu aşk, Atlas'ın, babamla Ryle'ın benden aldıklarını geri verebileceğinin bir işaretiydi. Bu düşünceyle

Atlas'ın içimde bıraktığı pır pır eden heyecan sanki hızla düşüşe geçmişti çünkü Ryle'ın bu konuda neler hissedeceğini biliyordum.

Atlas'la ilişkimden ne kadar mutluluk duyarsam, haberi Ryle'a vermek zorunda olmaktan da o kadar korkuyordum.

On Beşinci Bölüm

Atlas

Ordudayken, Boston'da ailesi olan bir arkadaşımla birlikte buraya atanmıştım. Teyzesiyle eniştesi emekli olmaya hazırlanıyor ve restoranlarını satmak istiyorlardı. Adı Milla's'tı ve bir yıl izinde ziyaret ettiğimde oraya kesinlikle âşık olmuştum. Yemeklerden ya da Boston'da olmasından kaynaklandığını söyleyebilirim ama gerçek şu ki oraya ana yemek odasının ortasında büyüyen, korunmuş ağaç yüzünden âşık olmuştum.

Ağaç bana Lily'yi hatırlatıyordu.

Eğer birine ilk aşkı hatırlatacak bir şey olacaksa muhtemelen bir hatırlatma olarak ağaçlar isteyeceğiniz son şey olurdu. Ağaçlar her yerdeydi. Muhtemelen bu yüzden on sekiz yaşımdan beri her gün Lily'yi düşünmüştüm ama bu, aynı zamanda bugün bile hâlâ hayatımı ona borçluymuşum gibi hissetmemden de olabilirdi.

Ağaçtan mı, yoksa restoranın stoklarının neredeyse tamamen dolu ve çalışanlarının olmasından mı emin değildim ama müsait olduğunda orayı satın almak için bir çekim hissetmiştim. Hedefim ordudan çıkıp hemen restoran sahibi olmak değildi. Tecrübe kazanmak için şef olarak çalışmayı planlamıştım ama bu fırsat ortaya çıkınca, bunu geride bırakamamıştım. Bahriyeli olarak geçirdiğim zamanlarda biriktirdiğim parayı kullandım ve bir işletme

kredisi temin ettim, restoranı satın aldım, adını değiştirerek yepyeni bir menü hazırladım.

Bazen Bib's'in başarısından dolayı -sanki tırnaklarımla kazıyıp hakkıyla yapmamışım gibi- kendimi suçlu hissediyordum. Sadece ne yaptıklarını bilen personeli devralmamıştım, aynı zamanda müşterileri de devralmıştım. Burayı sıfırdan inşa etmemiştim, bu yüzden beni Bib's'in başarısı için tebrik ettiklerinde fazlasıyla sahtekârlık sendromu hissediyordum.

Corrigan's'ı bu yüzden açmıştım. Kendimden başka kimseye bir şey kanıtlamaya çalışmıyordum ama yapabileceğimi bilmek istemiştim. Yoktan bir şey yaratmanın ve onun gelişip büyümesini izlemenin mücadelesini istemiştim. Tıpkı Lily'nin günlüğüne yazdığı gibi; gençliğimizde bahçesinde bir şeyler yetiştirmeyi sevmesine benziyordu.

Belki de bu yüzden Corrigan's'ı Bib's'ten daha fazla sahipleniyordum çünkü orayı yoktan var etmiştim. Orayı korumak için daha fazla çaba göstermemin nedeni de bu olabilirdi. Corrigan's'ın çalışan bir güvenlik sistemi vardı ve içeri girmek Bib's'ten çok daha zordu.

Bu yüzden, bu çocuğun geliştirdiği dönüşümlü programa göre Corrigan's'a girilecek olsa da bu geceyi Bib's'te geçirmeyi seçmiştim. İlk gece Bib's, ikinci gece Corrigan's'tı, birkaç gün ortaya çıkmamıştı, ardından üçüncü ve dördüncü olaylar Bib's'teydi. Yanılıyor olabilirdim ama Corrigan's'a dönmeden önce buraya tekrar geleceğini hissediyordum çünkü ikisinden daha az güvenli olana girmekte daha başarılı olmuştu. Bu gecenin gelmemeye karar verdiği gecelerden biri olmadığını umuyordum.

Açsa kesinlikle buraya gelecekti. Bib's'in yemekleri onun için daha uygun bir seçimdi, bu yüzden beklemek için çöp bidonunun uzak tarafında saklandım. Sigara içenlerin molalarında kullandıkları eski püskü sandalyelerden biri-

ni kenara çektim ve okuyarak zaman geçirmeye başladım. Bana Lily'nin sözleri eşlik ediyordu. Biraz fazla iyiydi çünkü birkaç kez bu günlüğe kendimi o kadar kaptırmıştım ki tetikte olmam gerektiğini unutmuştum.

Restoranlarıma zarar veren çocuğun, aynı anneyi paylaştığımız çocuk olup olmadığından emin değildim ama zamanlama anlamlıydı. Ve spreyle boyadığı hedefli hakaretlerin benden nefret eden bir çocuktan gelmesi akla yakın geliyordu. Bana kızmak için, ağabeyi tarafından terk edildiğini hisseden küçük bir çocuktan daha iyi bir sebebi olabilecek başka birini düşünemiyordum.

Saat neredeyse sabahın ikisi olmuştu. Telefonumdan Corrigan's'ın güvenlik uygulamasını kontrol ettim ama orada da yeni bir şey yoktu.

Son birkaç bölümü okumak acı vermiş olsa da günlüğü okumaya geri döndüm. Gençliğimizde Boston'a gitmemin Lily'yi ne kadar etkilediğini fark etmemiştim. O yaşlarda aklımda Lily'nin hayatında külfet olduğum vardı. Hayatına ne kadar çok şey *getirdiğimi* düşündüğünü hiç bilmiyordum. O zamanlar yazdığı mektupları okumak beklediğimden çok daha zordu. Düşüncelerini okumanın eğlenceli olacağını düşünmüştüm ama okumaya başladığımda çocukluğumuzun bizim için ne kadar acımasız olduğunu hatırlamıştım. Artık pek düşünmüyordum çünkü o zamanlar yaşadığım hayattan çok uzaktaydım ama görünen o ki bu hafta, her açıdan o zamanlara geri dönüyordum. Günlükteki bilgiler, annem, bir kardeşim olduğunu öğrenmek... Kaçmaya çalıştığım her şey, beni batırmakla tehdit eden yavaş bir sızıntı oluşturmuş gibi geliyordu.

Öte yandan Lily ve onun tekrar hayatıma girmesinin kusursuz bir zamanlaması vardı. Daima bir can simidine ihtiyacım olduğunda ortaya çıkıyor gibi görünüyordu.

Günlüğün geri kalanını gözden geçirince yazdığı son

bölümün yarısına geldiğimi gördüm. Korkunç bir şekilde sona erdiği için o geceye dair çok az şey hatırlıyordum. Bir yanımla bunu onun bakış açısından yaşamak istemiyordum ama onca yıl onu nasıl hislerle bıraktığımı bilmiyordum.

Son kısmı açıp kaldığım yerden devam ettim.

Ellerimi, ellerinin arasına aldı ve orduya düşündüğünden daha erken gideceğini ama bana teşekkür etmeden gidemediğini söyledi. Bana, dört sene orduda olacağını ve benim adıma isteyeceği en son şeyin, bir daha görmeyeceği ya da haber almayacağı bir erkek arkadaş yüzünden hayatını yaşamayan on altı yaşında bir kız olmam olduğunu belirtti.

Bundan sonra söylediği şey, gözlerinin berraklaşana kadar yaşarmasına neden oldu. "Lily," dedi. "Hayat komik bir şey. Yaşayacak çok fazla yılımız var ve bu yılların olabildiğince dolu olması için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Bir gün, olabilecek ya da belki de hiçbir zaman olmayacak şeyler için zaman harcamamalıyız."

Ne söylemek istediğini anlıyordum. Orduya gittiğini ve o burada yokken ona tutunmamı istemediğini söylüyordu. Aslında benden gerçekten ayrılmıyordu çünkü zaten gerçekten birlikte değildik. Sadece ihtiyacımız olduğunda birbirimize yardım etmiş iki insandık ve bu sırada kalplerimiz kaynaşmıştı. Zaten hiçbir zaman beni tamamen tutmamış olan biri tarafından bırakılmak zordu. Sanırım birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca, ikimiz de bunun sonsuza kadar sürecek bir şey olmadığını biliyorduk. Bunun nedeninden emin değilim çünkü onu kolaylıkla bu şekilde sevebilirdim. Belki de normal şartlar altında, tipik gençler olarak birlikte olsaydık ve onun da evinin olduğu ortalama bir hayatı olsaydı, böyle bir çift olabileceğimizi düşünüyo-

rum. Çok kolaylıkla bir araya gelebilecek ve zalimliğin bazen yolumuzu kestiği bir hayatı asla yaşamayacak bir çift.

O akşam onun fikrini değiştirmesini sağlamaya çalışmadım bile. Cehennemin alevlerinin bile koparamayacağı türde bir bağımızın olduğunu hissediyordum. O gidip orduda zamanını geçirebilirdi. Ben de yıllarımı bir ergen olarak geçirebilirdim. Sonra, doğru zamanda her şey yerli yerine oturacaktı.

"Sana bir söz vereceğim," dedi. "Hayatım, senin de bir parçası olabileceğin kadar iyi olduğunda gelip seni bulacağım. Ama beni beklemeni istemiyorum çünkü bu hiç olmayabilir."

Bu sözden hoşlanmamıştım çünkü iki anlama geliyordu. Ya ordudan sağ çıkabileceğini düşünmüyordu ya da hayatının hiçbir zaman benim için yeterince iyi olmayacağını düşünüyordu. Hayatı zaten benim için yeterince iyiydi ama ben yine de sözlerini başımla onaylayıp zorla gülümsedim.

"Eğer benim için geri gelmezsen, ben seni bulurum. Bu da pek hoş olmaz Atlas Corrigan."

Tehdidim karşısında güldü.

"Tamam, beni bulmak çok zor olmaz. Tam olarak nerede olacağımı biliyorsun."

Gülümsedim. "Her şeyin daha iyi olduğu yerde."

O da gülümsedi. "Boston'da."

Ve sonra beni öptü.

Ellen, senin bir yetişkin olduğunu ve bundan sonra olacakları bildiğini biliyorum ama hâlâ bundan sonraki birkaç saat içinde olanları sana anlatmak konusunda kendimi rahat hissetmiyorum. Sadece çok fazla öpüştük diyelim. Çok güldük. Çok sevdik. Çok nefes nefese kaldık. Çok. İkimiz de yakalanmamak için elimizden geldiğince sessiz olduk. Ağızlarımızı kapattık ve hareketsiz olmaya çalıştık. İşimiz

bittiğinde, beni bedeninin üzerinde tuttu, teni tenimde, eli kalbimde. Beni öptü ve doğruca gözlerime baktı.

"Seni seviyorum Lily. Olduğun her şeyi. Seni seviyorum."

Bu kelimelerin fazlasıyla söylendiğini biliyorum, özellikle de gençler tarafından. Çoğu zaman zamanından önce ve pek fazla değeri olmadan. Ama bunları bana söylediğinde, bunu bana âşık olduğunu kastederek söylemediğini biliyordum. O tür bir "seni seviyorum" değildi.

Hayatında tanıştığın tüm insanları hayal et. Çok fazlalar. Dalgalar hâlinde geliyorlar, gelgitle içeri girip çıkıyorlar. Bazı dalgalar çok daha büyüktür ve diğerlerinden çok daha fazla etki bırakırlar. Bazen dalgalar denizin dibinden, derinlerden bir şeyler getirirler ve bunları sahile atarlar. Kumların üzerinde, akıntı çekildikten sonra bile dalgaların bir zamanlar orada olduğunu kanıtlayan işaretler.

Atlas, beni sevdiğini söylerken, bana bunu anlatıyordu. Bana hayatında rastladığı en büyük dalga olduğumu söylüyordu. Kendimle birlikte o kadar çok şey getirmiştim ki akıntı çekildikten sonra bile etkilerim her zaman orada olacaktı.

Beni sevdiğini söyledikten sonra, bana bir hediye getirdiğini söyledi. Küçük, kahverengi bir torba çıkardı. "Çok büyük bir şey değil ama gücüm bu kadarına yetti."

Torbayı açtım ve aldığım en iyi hediyeyi içinden çıkardım. Üstünde Boston yazan bir buzdolabı mıknatısıydı. Alt kısmında minik harflerle, "Her şeyin daha iyi olduğu yer," yazıyordu. Ona, bunu sonsuza kadar saklayacağımı ve ona her baktığımda onu düşüneceğimi söyledim.

Bu mektubu yazmaya başladığımda, on altıncı doğum günümün hayatımın en güzel günlerinden biri olduğunu söylemiştim. Çünkü ikincisi olana kadar öyleydi.

Öyle olmayan ise bundan sonraki birkaç dakikaydı.

Atlas o gece gelmeden önce, onu beklemiyordum bu yüzden de yatak odamın kapısını kilitlemeyi düşünmedim. Babam orada biriyle konuştuğumu duydu ve kapıyı hızla açıp Atlas'ı benimle birlikte yatağın içinde gördüğünde, daha önce hiç görmediğim kadar çok öfkelendi. Atlas da bundan sonra olanlar için hazırlıklı olmadığından dezavantajlı durumdaydı.

O anı, yaşadığım süre boyunca unutmayacağım. Babam bir beyzbol sopasıyla ona saldırırken tamamen çaresiz durumda olduğunu. Çığlıklarımı delip geçen tek şey kırılan kemik sesleriydi. Hâlâ polisi kimin aradığını bilmiyorum. Annem olduğuna eminim ama üzerinden altı ay geçti ve hâlâ o gece hakkında konuşmadık. Polis yatak odama gelip babamı onun üzerinden çektiğinde, her yeri o kadar kanla kaplıydı ki Atlas'ı tanıyamıyordum bile.

Histeri krizine girmiştim.

Histeri krizi.

Sadece Atlas için değil, benim için de bir ambulans çağırmak zorunda kaldılar çünkü nefes alamıyordum. Bu, şimdiye kadar geçirdiğim ilk ve tek panik ataktı.

Hiç kimse bana, onun nerede olduğunu ya da iyi olup olmadığını söylemiyordu. Babamı yaptığı şeyden dolayı tutuklamadılar bile. Atlas'ın o eski evde kaldığı ve evsiz olduğu konuşuluyordu. Babam, bu kahramanca davranışı yüzünden saygıdeğer biri hâline geldi. İnsanların gözünde babam, küçük kızını, kendisiyle sevişmesi için onu manipüle eden evsiz bir çocuktan kurtarmıştı.

Babam, kasabaya dedikodusunu yapacağı malzeme vererek tüm ailemizi utandırdığımı söyledi. Sana şunu söyleyeyim, hâlâ bu konuda dedikodu yapıyorlar. Bugün otobüste Katie'nin birine, beni Atlas hakkında uyarmaya çalıştığını söylediğini duydum. Onu ilk gördüğünde, onun bir bela olduğunu anladığını söyledi. Bu bir saçmalık. Eğer

Atlas benimle birlikte otobüste olsaydı, muhtemelen çenemi tutar ve bana öğretmeye çalıştığı gibi olgun davranırdım ama bunun yerine o kadar öfkelendim ki arkamı döndüm ve Katie'ye, cehenneme gitmesini söyledim. Ona, Atlas'ın onun hiçbir zaman olamayacağı kadar iyi bir insan olduğunu ve bir daha onun hakkında kötü bir şey söylediğini duyarsam, buna pişman olacağını söyledim.

Sadece gözlerini devirdi ve, "Tanrım Lily," dedi, "Beynini mi yıkadı? O muhtemelen uyuşturucu kullanan, pis, hırsız bir evsizdi. Seni yiyecek ve seks için kullandı ve şimdi onu mu savunuyorsun?"

O sırada otobüs, evimin durağında durduğu için şanslıydı. Sırt çantamı aldım ve otobüsten indim. Sonra odamda durmadan üç saat boyunca ağladım. Şu anda başım ağrıyor ama daha iyi hissetmemi sağlayacak tek şeyin, en sonunda bunların hepsini kâğıda dökmek olduğunu biliyordum. Bu mektubu yazmaktan altı aydır kaçınıyorum.

Üstüne alınma Ellen ama başım hâlâ ağrıyor. Kalbim de. Belki de bugün, dün olduğundan bile fazla ağrıyor. Bu mektubun zerre kadar faydası olmadı.

Sanırım sana yazmaya bir süre ara vereceğim. Sana yazmak bana onu hatırlatıyor ve canım çok yanıyor. O, benim için geri gelene kadar sadece iyiymişim gibi davranacağım. Tüm yaptığım aslında suyun üzerinde durmakken yüzüyormuş gibi yapacağım. Aslında başımı suyun üzerinde zar zor tutuyorum.

–Lily

Son sayfayı okuduktan sonra günlüğü kapattım.

Ne hissedeceğimi bilmiyordum çünkü çok şey hissediyordum. Öfke, aşk, hüzün, mutluluk.

Aramızda söylenen her kelimeyi ne kadar tekrar düşün-

meye çalışsam da o gecenin çoğunu hatırlayamamaktan hep nefret etmiştim. Lily'nin her şeyi yazması, üzücü de olsa bir armağandı.

Hayatımın o dönemiyle ilgili o kadar çok şey vardı ki Lily'nin duyamayacak kadar kırılgan olmasından korkmuştum. Sadece onu hayatımdaki olumsuzluklardan korumak istemiştim ama sözlerini okumak, bana korunmaya ihtiyacı olmadığını göstermişti. Aksine atlatmama yardımcı olabilirdi.

Bu ona bir mektup daha yazma isteği uyandırmıştı ama daha da ötesinde, onun yanında olmak, bunları yüz yüze konuşmak istiyordum. İşleri ağırdan aldığımızı biliyordum ama ne kadar onunla birlikte olursam, tekrar birlikte olmak için o kadar sabırsızlanıyordum.

Günlüğü içeri götürüp beklerken içecek bir şeyler almak için ayağa kalktım ama kalkar kalkmaz durakladım. Ara sokağın diğer ucunda ışığı binaya vuran bir sokak lambası ve ışığında hareket eden bir gölge vardı. Gölge bina boyunca diğer yönde ilerliyordu, sanki gölgenin sahibi bana doğru geliyor gibiydi. Gizli kalabilmek için bir adım geriledim.

Sonunda birisi görüş alanına girdi. Arka kapıya bir çocuk yaklaştı.

Bu çocuk kardeşim mi bilmiyordum ama kesinlikle Corrigan's'ın güvenlik kayıtlarında gördüğümle aynı kişiydi. Üzerinde aynı kıyafetler, yüzünü sıkıca sarmalayan aynı kapüşon vardı.

Gizli kalarak izlerken, her geçen saniye kesinlikle düşündüğüm kişi olduğuna daha fazla inanıyordum. Yapısı bana benziyordu. Hatta hareketleri bile bana benziyordu. Endişeli bir enerjiyle dolmuştum çünkü onunla tanışmak istiyordum. Kızgın olmadığımı, neler yaşadığını bildiğimi söylemek istiyordum.

Kardeşim olabileceğini bilmeden önce bile bunu yapana

kızdığımdan emin değildim. Bir çocuğa kızmak zordu ama beni büyütmeye çalışan aynı kadın tarafından büyütülen birine kızmak özellikle zordu. Hayatta kalmak için elinden geleni yapmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ayrıca birinin dikkatini çekmek için her şeyi yapmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyordum. Herhangi birinin. Çocukluğumda sadece fark edilmek istediğim zamanlar olmuştu ve içimde burada olanların, tam olarak bu olduğuna dair bir his vardı.

Yakalanmayı umuyordu. Bu her şeyden çok, dikkat çekmek için bir çığlıktı.

Hiç tereddüt etmeden doğruca restoranın arka kapısına yürüdü. Burası artık ona tanıdık geliyordu. Kilitli olup olmadığını anlamak için arka kapıyı yokladı. Kapı açılmayınca kapüşonundan yeni bir kutu sprey boya çıkardı. Kaldırmasını bekledim ve işte o zaman kendimi belli etmeye karar verdim.

"Yanlış tutuyorsun." Sesim onu ürkütmüştü. Arkasını dönüp bana baktığında aslında ne kadar küçük olduğunu görünce kalbim o kadar sızladı ki patlamak üzereymiş gibi geldi. Theo'yu gecenin bir yarısı burada tek başına böyle hayal etmeye çalıştım.

Gözlerindeki korkuda bir gençlik vardı. Ona doğru yürümeye başlayınca, bir adım geri çekilip hızlı bir kaçış için etrafına bakındı. Ama kaçmaya çalışmadı.

Neler olacağını merak ettiğinden emindim. Geceleri buraya gelmesinin nedeni bu değil miydi?

Sprey boya kutusu için elimi uzattım. Tereddüt etti ama sonra verdi. Onu nasıl doğru tutacağını gösterdim. "Böyle tutarsan damlamaz. Çok yakın tutuyorsun."

Beni incelerken yüzünde öfkeden hayranlığa ve ihanete kadar her türlü duygu dolaşıyordu. İkimiz de birbirimize ne kadar benzediğimizi algılarken konuşmadık. İkimiz de

annemize çekmiştik. Aynı çene çizgisi, aynı açık renk gözler, aynı ağızlar, istemsiz kaş çatmaya kadar. Bunu kabullenmek benim için çok zordu. Ailem olmadığı fikrini kabullenmiştim, oysa ete kemiğe bürünmüş hâlde buradaydı. Bana bakarken ne hissettiğini merak ediyordum. Öfke, belli ki. Hayal kırıklığı.

Bir omzumu binaya yaslayarak ona tam bir şeffaflıkla baktım. "Senin var olduğunu bilmiyordum Josh. Birkaç saat önce öğrendim."

Çocuk ellerini kapüşonlu bluzunun ceplerine sokup ayaklarına baktı. "Palavra," diye mırıldandı.

Bu kadar genç yaşta içindeki bu sertlik beni üzmüştü. Yanıtındaki öfkeyi göz ardı ederek anahtarları çıkarıp restoranın arka kapısının kilidini açtım. "Aç mısın?" Kapıyı onun için açık tuttum.

Kaçmak istiyor gibi görünüyordu ama bir anlık kararsızlıktan sonra başını eğip içeri girdi.

Işıkları açıp mutfağa girdim. Ona ızgara peynir yapmak için malzemeleri aldım, Josh yavaş yavaş dolaşıp her şeyi incelerken pişirmeye başladım. Eşyalara dokunuyor, çekmeceleri ve dolapları açıyordu. Belki içeri girmeye karar verdiği bir dahaki sefer için envanter çıkarıyordu. Veya belki de merakı korkusuna üstün gelmişti.

Yemeğini tabağa koyarken nihayet konuştu. "Madem varlığımdan haberin yoktu, kim olduğumu nereden biliyorsun?"

Bu, uzun bir sohbete yol açabilecek gibi gelmişti ve bunu Josh daha rahatladığında yapmayı tercih ediyordum. Arkada oturacak yeri olan bir masa yoktu, bu yüzden yemek salonuna açılan kapılara yürüdüm. Çıkış tabelalarından yemek odası ışıklarını açmama gerek kalmayacak kadar ışık geliyordu.

"Buraya otur." Sekiz numaralı masayı işaret ettim ve

Josh bu gece erken saatlerde tam annemizin oturduğu yere oturdu. Yemeğini masaya koyar koymaz yemeye başladı. "Ne içmek istersin?"

Yutkundu, sonra omuz silkti. "Fark etmez."

Mutfağa dönüp ona bir bardak buzlu su doldurdum, sonra bölmeye girerek karşısına oturdum. Bir dikişte yarısını içti.

"Annen bu gece buraya geldi," dedim. "Seni arıyor."

Umursamadığını gösteren bir surat yaptıktan sonra yemeye devam etti.

"Nerede kalıyorsun?"

"Bir yerlerde," dedi ağzı dolu dolu.

"Okula gidiyor musun?"

"Son zamanlarda değil."

Devam etmeden önce birkaç lokma daha yemesine izin verdim. Yapmak istediğim son şey, onu çok fazla soru sorarak kaçırmaktı. "Neden kaçtın?" diye sordum. "Annem yüzünden mi?"

"Sutton mı?"

Başımı salladım. Ona "anne" bile demiyorsa nasıl bir ilişkileri olduğunu merak etmiştim.

"Evet, kavga ettik. Hep aptalca şeyler için kavga ediyoruz." Son lokmasını yiyerek kalan suyunu içti.

"Peki ya baban? Tim?"

"Ben küçükken terk etti." Gözleri etrafta dolaşıp ağaçta durdu. Bana tekrar baktığında başını yana eğdi. "Zengin misin?"

"Olsaydım da sana söylemezdim. Beni birkaç kez soymaya çalıştın."

Dudaklarında bir sırıtmanın oynaştığını görebiliyordum ama sırıtmadı. Bölmede biraz daha rahatlayarak kapüşonunu yüzünden çekti. Kahverengi yağlı saç telleri önüne düşünce geriye itti. Saçlarının kesim zamanı çoktan gelip

geçmişti, yan tarafları bile isteye olamayacak kadar uzun ve eğri büğrüydü.

"Annem senin benim yüzümden çekip gittiğini söyledi. Kardeş istemediğini söyledi."

Öfkemi tutmam gerekiyordu. Boş tabağıyla bardağını kendime çekip ayağa kalktım. "Bugüne kadar senden haberim yoktu, Josh. Yemin ederim. Haberim olsaydı ortalıkta olurdum."

Oturduğu yerden bana baktı, beni inceliyordu. Bana güvenip güvenemeyeceğini merak ediyordu. "Artık beni biliyorsun." Bunu sanki daha iyisini yapmak için bir meydan okumaymış gibi söylemişti. Dünyadan düşük beklentilerinin yanlış olduğunu kanıtlamak için.

Başımla mutfağın kapısını işaret ettim. "Haklısın. Hadi gidelim."

Bölmeden hemen çıkmadı. "Nereye?"

"Benim evime. Küfür etmeyi bıraktığın sürece senin için bir odam var."

Kuşkuyla baktı. "Nesin sen, bir tür dindar bir kaçık mı?"

Ayağa kalkmasını işaret ettim. "On bir yaşında sürekli küfürler savuran bir çocuk çaresiz gibi görünüyor. En az on dört yaşına kadar bu, hiç havalı değil."

"On bir yaşında değilim, on iki yaşındayım."

"Ya. On bir yaşında olduğunu söyledi. Yine de. Havalı olmak için çok küçük."

Josh ayağa kalktı, mutfakta beni takip etmeye başladı.

Döndüm, kapıdan geçerken ona baktım. "Ve ileride referans için, yavşak kelimesini yanlış yazmışsın. *F* yok."

Şaşırmış görünüyordu. "Yazdıktan sonra komik göründüğünü düşünmüştüm."

Bulaşıkları lavaboya koydum ama saat neredeyse sabahın üçü olmuştu ve yıkayacak havada değildim. Işıkları

söndürerek Josh'la arka kapıdan çıktım. Kapıyı kilitlerken "Sutton'a nerede olduğumu söyleyecek misin?" dedi.

"Henüz ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. Ara sokakta yürümeye başlayınca bana yetişmek için acele etti.

"Zaten Chicago'ya gitmeyi düşünüyorum," dedi. "Muhtemelen senin evinde bir geceden fazla kalmam."

Bu çocuğun artık varlığından haberdarken başka bir şehre kaçmasına izin vereceğimi düşünmesine güldüm. *Neye bulaşıyordum ben?* Günlük sorumluluklarımın iki katına çıktığını hissediyordum. "Bilmediğim başka kardeşlerimiz var mı?" diye sordum Josh'a.

"Sadece ikizler ama daha sekiz yaşındalar."

Yürürken durup ona baktım.

Sırıttı. "Şaka yapıyorum. Sadece ikimiz varız."

Başımı iki yana sallayarak kapüşonunun arkasından tutup başından aşağı çektim. "Çok komiksin."

Arabama vardığımızda gülümsüyordu. Ben de gülümsüyordum; ta ki içimde keskin bir endişe hissedene kadar.

Onu yarım saattir tanıyordum. *Ondan* bir günden az bir süredir haberdardım. Ama birdenbire onu ömür boyu koruyacağımı hissettim.

On Altıncı Bölüm

Lily

Çocuk sahibi olduktan sonra sabahlar kayboluyordu.

Eskiden gözlerimi açar, yatakta birkaç dakika uzandıktan sonra uyurken kaçırmış olabileceğim şeyleri öğrenmek için telefonumu kurcalardım. Bir fincan kahve içer, duş alırken aklımda günümü planlardım.

Ama şimdi Emmy vardı, sabahın erken saatlerinde ağlaması beni yataktan çıkarıyor ve tuvalete girmeye bile vakit bulamadan onun hizmetçisi oluyordum. Aceleyle altını değiştiriyor, aceleyle giydiriyor, aceleyle doyuruyordum. Sabah annelik görevlerini bitirdiğimde işe geç kalıyordum ve bunları kendim için yapacak pek zamanım olmuyordu.

Pazar sabahlarını bu yüzden seviyordum. Biraz sükûnet bulduğum haftanın tek günü gibi geliyordu. Emmy pazar günleri uyandığında, onu hep yatağıma götürüp yanıma alıyordum. Birlikte yatıyorduk, onun agucuklarını dinliyordum, kesinlikle kalkma ya da bir yere gitme telaşı olmuyordu.

Bazen, şimdi olduğu gibi tekrar uykuya dalıyordu, uzun uzun –annelik mucizesine hayret ederek– ona bakıyordum.

Telefonumu alıp Ryle'a mesaj atmak için fotoğrafını çektim ama gönder tuşuna basmadan önce tereddüde kapıldım. Ryle'ı hiç özlemiyordum ama böyle anlarda Ryle'ın bunu bizimle yapamaması ya da *ikisinin* birlikte yaşadıkları sevinçleri paylaşamamak beni üzüyordu. Çocuğa, birlik-

te meydana getirdiğin kişiyle beraber hayranlık beslemek kadar güzel bir şey yoktu, bu yüzden ona her zaman resim ve video göndermeye çalışıyordum. Ama dün gece için hâlâ kızgındım ve henüz onunla temas kurmak istemiyordum. Fotoğrafı daha huzurlu bir gün için sakladım.

Kahrolası Ryle.

Boşanmak zordu. Öyle olacağını biliyordum ama tahmin ettiğimden çok daha zor olmuştu. Ve boşanma işine bir çocukla girmek milyon kez daha zordu. Hayatın geri kalanında o kişiyle temas kurmak zorunda kalınıyordu. Ya doğum günü partilerini birlikte planlamanın ya da ayrı kutlamalar yapmayı sorun etmemenin bir yolunu bulmak gerekiyordu. Her birinizin çocuğunuzla hangi tatilleri, haftanın hangi günlerini, hatta bazen günün hangi saatlerini geçireceğinize kadar planlamak zorundaydınız.

Evlenip boşandığınız kişiyle parmaklarınızı şıklatıp ilişkinizi bitiremiyordunuz. O kişiyle takılıp kalıyordunuz. Sonsuza kadar.

Sonsuz bir şekilde Ryle'ın duygularıyla uğraşmak zorunda kalmıştım ve doğrusu onun için sürekli üzülmekten, onun için endişelenmekten, ondan korkmaktan, hislerini düşünmekten bıkıp usanmıştım. Ryle'ın kıskançlığını haklı çıkarmadan başkasıyla çıkmaya başlamak için ne kadar beklemem gerekiyordu? Atlas'la aramda bir şey olursa, ona Atlas'la çıktığımı söylemek için ne kadar beklemem gerekiyordu? Onun duyguları için endişelenmeden kendi hayatım hakkında kararlar almaya başlamama ne kadar vardı?

Telefonum titreşti. Annem arıyordu. Cevap vermek için usulca yataktan çıkıp oturma odasına gittim.

"Selam."

"Bugün Emerson'ı alabilir miyim?"

Artık bir torunu olduğu için kızını açıkça umursamama-

sına güldüm. "Ben iyiyim, sen nasılsın?" Annem Emmy'yi benim kadar seviyordu, buna ikna olmuştum. Emmy altı haftalık olunca, ben çalışırken annem onu birkaç saatliğine almaya başlamıştı. Aslında geçen ay, bir gece annemin evinde kalmıştı; bu, Emmy'nin doğduğundan beri benden ayrı geçirdiği ilk geceydi. Annemin evinde uyuyakalmış, ikimiz de onu uyandırmak istememiştik, ertesi sabah onun için geri dönmüştüm.

"Rob'la ikimiz çok yakındayız, onu yirmi dakika içinde gelip alabiliriz. Botanik bahçelerine gidiyoruz; onu dışarı çıkarmanın eğlenceli olacağını düşündüm. Eminim bu molayı iyi değerlendirirsin."

"Evet tabii. Onu giydireyim."

• • •

Yarım saat sonra kapım çalındı. Kapıyı açıp annemle Rob'u içeri aldım. Annem oturma odasını geçip doğruca yerdeki şiltede duran Emmy'nin yanına gitti.

"Merhaba anne." Takılarak söylemiştim.

"Şu güzel kıyafete bak," dedi annem onu kucağına alarak. "Ona bunu ben mi almıştım?"

"Hayır, aslında Rylee'den bize geçti." Rylee'nin altı ay büyük olması iyi oluyordu. Emmy'ye fazla kıyafet almak zorunda kalmıyorduk çünkü Allysa bana Rylee'nin giysilerinden fazlasıyla veriyordu. Ve hep çok iyi durumda oluyorlardı çünkü Rylee'nin bir kıyafeti iki kez giydiğini sanmıyordum.

Emmy'nin üstünde Rylee'nin ilk doğum günü partisinde giydiği kıyafet vardı. Eninde sonunda Emmy'ye geçeceğini umuyordum çünkü çok güzeldi. Üzerinde yeşil bütün karpuzlar bulunan pembe bir tayt ve ortasında pembe bir dilim karpuz bulunan yeşil uzun kollu bir üst.

Şu anda giydirdiğim mavi ceket de dahil, Emmy'nin giydiği geri kalan hemen her şeyi annem satın alıyordu.

"Bu ceket kıyafetine uymuyor," dedi annem. "Benim aldığım pembe ceket nerede?"

"Çok küçük geliyor. Ayrıca bu, sadece bir ceket ve Emmy daha bir yaşında. Uyup uymaması önemli değil."

Annem ofladı, yüzündeki ifadeden Emmy'nin bu öğleden sonra eve yepyeni bir ceketle geleceğini anlayabiliyordum. Emmy'yi yanağından öptüm, annem kapıya yöneldi.

Bebek bezi torbasını Rob'a verdim, o da omzuna kaldırdı. "Kızı benim taşımamı ister misin?" diye sordu anneme.

Annem Emmy'yi daha sıkı kucakladı. "Onu ben alıyorum." Omzunun üzerinden bana hitap etti. "Birkaç saate döneriz."

"Saat kaç gibi?" diye sordum. Genelde annemle belli bir saat belirlemiyordum ama şu anda Atlas'a ne yaptığını sormayı düşünüyordum. Bugün ikimiz de izinli olduğumuz ve ben çocuksuz olduğum için öğle yemeği yiyebilirdik.

"Sana mesaj atarım. Neden? Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu. "Uyku açığını giderirsin diye düşünmüştüm."

Ona bir erkekle buluşmak için gizlice sıvışabileceğimi söylemeye cesaret edemedim. Botanik bahçesinin kapanış saatinden sonra bana sorular sorardı. "Evet, muhtemelen uyuyacağım. Ama telefonum açık olacak. İyi eğlenceler."

Annem kapıdan çıkıp koridora geçti ama Rob durup bana baktı. "Arabanı aynı yere park etmeye dikkat et. Başka yere koyarsan annen fark eder ve bir sürü soru sorar." Göz kırpması beni annemden daha iyi okuyabildiğinin açık bir göstergesiydi.

"Uyarı için teşekkürler," diye fısıldadım.

Kapıyı kapatıp telefonumu bulmaya gittim. Emmy'yi giydirip yollamak için acele ediyordum, bu yüzden annemle kapattığımdan beri telefonuma bakmamıştım. Atlas'ın yirmi dakika önceki aramasını kaçırmıştım.

Beklentiyle içim pır pır etti. Bugün işe gitmediğini umuyordum. Telefon kameramı kullanarak görüntümü kontrol ettikten sonra görüntülü sohbet için aradım.

Beni ilk kez görüntülü aradığında hiç hoşuma gitmemişti ama şimdi bunu yapmak çok doğalmış gibi geliyordu. Hep yüzünü görmek istiyordum. Ne giydiğini, nerede olduğunu ve bir şeyler söylerken yüz ifadelerini görmeyi seviyordum.

Telefonu açtığını gösteren sesi duyduğumda çoktan gülümsüyordum. Telefonu açınca sonunda neye baktığımı anladım, tanımadığım bir mutfakta duruyordu. Beyaz ve pırıl pırıldı, iki yıl kadar önce evini ziyaret ettiğimde hatırladığım mutfaktan farklıydı.

"Günaydın," dedi. Gülümsüyor ama yorgun görünüyor, sanki yeni uyanmış ya da uyumak üzereymiş gibiydi.

"Merhaba."

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Uyudum. Nihayet." Gözlerimi kısarak onun ötesini görmeye çalıştım. "Mutfağını mı yeniledin?"

Atlas omzunun üzerinden baktıktan sonra yine bana baktı. "Taşındım."

"Ne? Neden?"

"Bu yılın başlarında. Evimi sattım ve restorana daha yakın bir yer buldum."

"Oh. Bu çok hoş." Restorana yakın demek bana da yakın demekti. Şimdi birbirimizden ne kadar uzakta yaşadığımızı merak ediyordum. "Yemek mi yapıyorsun?"

Atlas telefonunu tezgâha doğrulttu. Bir tavada yumurta, bir yığın pastırma, krepler ve... *iki tabak* vardı. *İki* bardak meyve suyu. Yüreğim hoplamıştı. "Çok fazla yiyecek var," dedim içimde dolaşan muazzam kıskançlığı saklamaya çalışarak.

"Yalnız değilim," dedi ekranı tekrar yüzüne çevirerek.

Hayal kırıklığım her yanımdan açıkça belli olmalıydı çünkü hemen başını iki yana salladı.

"Hayır, Lily. Öyle değil..." Güldü, telaşlı görünüyordu. Tepkisi sevimliydi ama henüz tamamen güven vermiyordu. Arkasında duran birini görene kadar telefonu biraz daha yukarı kaldırdı. Yanındakinin kim olduğunu bilmiyordum ama başka bir kadın değildi.

Bir çocuktu.

Atlas'a benzeyen bir çocuktu ve Atlas'ın gözlerine benzeyen gözlerle bana bakıyordu. *Bilmediğim bir çocuğu mu vardı?*

Neler oluyordu?

"Senin oğlun olduğumu düşünüyor," dedi çocuk. "Onu korkutuyorsun."

Atlas hemen telefonu kendi yüzüne doğrulttu. "Oğlum değil. Kardeşim."

Kardeş mi?

Atlas telefonu çevirince tekrar kardeşini gördüm. "Lily'ye merhaba de."

"Hayır."

Atlas gözlerini devirdi ve bana özür diler gibi bir bakış attı. "Pisliğin teki." Bunu kardeşinin yanında söylüyordu.

"Atlas!" diye fısıldadım, bu konuşmanın her yerinde şok olmuştum.

"Sorun değil, pislik olduğunu biliyor."

Çocuğun arkasında güldüğünü görünce Atlas'ın şaka yaptığını bildiğini anladım. Ama çok şaşırmıştım. "Kardeşin olduğunu hiç bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum. Dün gece buluşmamızdan sonra öğrendim."

Dün geceyi düşününce aldığı mesajla ilgili bir şeyin onu rahatsız ettiğinin ne kadar açık olduğunu hatırladım ama bunun bir aile sorunu olduğu hakkında hiçbir fikrim yok-

tu. Sanırım bu, annesinin neden onunla bağlantı kurmaya çalıştığını açıklıyordu. "Bugün halletmen gereken çok şey var gibi görünüyor."

"Dur, hemen kapatma," dedi Atlas. Mahremiyet için mutfaktan çıkıp başka bir odaya girdi. Kapıyı kapatıp yatağına oturdu. "Bisküvilerin daha on dakikası var, konuşabilirim."

"Vay. Krep *ve* bisküvi. Şanslı çocuk. Ben kahvaltıda sade kahve içtim."

Atlas gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. Kardeşinin yanında keyfi yerinde gibi görünüyordu ama şimdi yalnızken, kendini frenlemesindeki stresi görebiliyordum. "Emmy nerede?" diye sordu.

"Birkaç saatliğine annem aldı."

İkimizin de işten izinli olduğunu ve Emmy'nin olmadığını anlayınca üzülmüş gibi içini çekti. "Yani gerçekten boş bir gününde olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sorun değil, ağırdan alıyoruz, unuttun mu? Ayrıca küçük bir kardeşin olduğunu her gün öğrenmiyorsun."

Elini saçlarının arasından geçirerek içini çekti. "Restoranlara zarar veren kardeşimmiş."

Bu sözlerle afalladım. Bu hikâyeyi daha fazla dinlemem gerekiyordu.

"Annem geçen hafta bu yüzden beni aramaya çalışıyormuş, ondan haber alıp almadığımı anlamak içinmiş. Şimdi numarasını engellediğim için kendimi pislik gibi hissediyorum."

"Bilmiyordun ki." Oturma odamda ayakta duruyordum ama bu konuşma için oturmak istedim. Kanepeye gidip telefonumu PopSocket*'le destekleyerek kanepenin koluna koydum. "Kardeşinin senden haberi var mıymış?"

* Akıllı telefonlarda kolaylıkla kullanılabilen küçük bir aparat ve aksesuardır. Telefonu parmakla tutmayı ve telefonun bir yerde desteklenerek durmasını sağlar. (e.n.)

Atlas başını salladı. "Evet ve ondan haberdar olduğumu sanıyormuş, bu yüzden öfkesini restoranlarımdan çıkarıyormuş. Bana binlerce dolara mal olması dışında iyi bir çocuğa benziyor. Ya da en azından iyi bir çocuk olma potansiyeli var gibi görünüyor. Bilemiyorum, annemle yaşadıklarımın çoğunu o da yaşamış, bu yüzden bunun ona ne yaptığı belli değil."

"Annen de orada mı?"

Atlas başını iki yana salladı. "Onu bulduğumu anneme henüz söylemedim. Avukat bir arkadaşımla konuştum, anneme ne kadar erken söylersem o kadar iyi olacağını, böylece bunu bana karşı kullanamayacağını belirtti."

Ona karşı kullanmak mı? "Onun velayetini mi almak istiyorsun?"

Atlas tereddüt etmeden başını salladı. "Josh bunu ister mi bilmiyorum ama kabullenebileceğim başka seçenek yok. Onun nasıl bir anne olduğunu biliyorum. Babasını bulmak istediğini söyledi ama Tim annemden bile beter."

"Ağabeyi olarak ne gibi hakların var? Hiç var mı?"

Atlas başını iki yana salladı. "Annem benimle yaşamasına izin vermedikçe yok. Bu konuşma için hiç sabırsızlanmıyorum. Sadece bana inat olsun diye hayır diyecektir ama..." Atlas derin bir nefes aldı. "Eğer annemle kalırsa hiç şansı olmayacak. Daha şimdiden o yaşlardaki hâlimden daha sert. Daha öfkeli. Hayatında biraz istikrar kazanmazsa, bu öfkenin neye dönüşebileceğinden korkuyorum. Ama böyle bir şeyi yapabileceğimi kim söyleyebilir? Ya onu annemden daha beter edersem?"

"Öyle olmayacak Atlas. Daha beter etmeyeceğini biliyorsun."

Hızlı bir tebessümle sözlerimi kabullendi. "Senin için söylemesi kolay; tüm bu çocuk yetiştirme işinde çok doğal davranıyorsun."

"Sadece iyi rol yapıyorum," dedim. "Ne yaptığımı hiç bilmiyorum. Hiçbir ebeveyn bilmiyor. Hepimiz sahtekârlık sendromuyla doluyuz, günün her dakikası korkuyla hareket ediyoruz."

"Neden hem mutlu ediyor hem de korkutuyor?" diye sordu Atlas.

"Ebeveynliği bu iki kelimeyle özetledin."

Atlas içini çekti. "Muhtemelen oraya geri dönüp beni soymadığından emin olmalıyım. Seni bugün daha sonra ararım, tamam mı?"

"Tamam. İyi şanslar."

Atlas'ın dudaklarını oynatarak sessizce *hoşça kal* demesi müthiş seksiydi.

Telefonu kapatınca kendimi yatağa bırakıp içimi çektim. Onunla konuştuklarımdan sonra hissettiklerim hoşuma gidiyordu. Konuşma bu kadar şok edici ve kaotik olsa bile beni uçarı, enerjik ve mutlu hissettiriyordu.

Keşke nerede yaşadığını bilseydim. Dün gece bana yaptığı gibi gidip ona sarılırdım. Bununla uğraşması hiç hoşuma gitmiyordu ama aynı zamanda onun adına mutluydum. Onunla tanıştığımdan beri, hayatında tek bir aile üyesi olmadan ne kadar yalnızlık çektiğini hayal bile edemiyordum.

Ve şu zavallı çocuk. Atlas'ın tekrarı gibiydi, sanki anneleri tarafından sevilmediğini hisseden bir çocuk yetmiyormuş gibi.

Telefonum çınladı, mesaj geldiğini gösteriyordu. Atlas'tan olduğunu görünce gülümsedim. Mesajın uzunluğunu görünce tebessümüm genişledi.

Şu anda hayatımın en teselli veren parçası olduğun için teşekkür ederim. Kaybolduğumu her hissettiğimde ihtiyaç duyduğum fener olduğun için teşekkür ederim. Bana ışık

tutmak istesen de istemesen de. Sana minnettarım. Seni özledim. Seni kesinlikle öpmeliydim.

Okumayı bitirince elimle ağzımı kapattım. O kadar duygu yüklüydüm ki nereye koyacağımı bilemiyordum.

Josh, artık hayatında sen olduğun için çok şanslı.

Atlas saniyeler içinde mesajıma kalp attı. Sonra ben ona attım.

Ve haklısın. Beni kesinlikle öpmeliydin.

Atlas bu mesaja da kalp attı.

On Yedinci Bölüm

Atlas

Josh bana güvenmiyordu ama bunu yenecektim. Bahse girerim kimseye güvenmiyordu, bu yüzden kişisel almıyordum. Eğer çocukluğu benimkine benziyorsa eminim on iki yaşında hiçbir çocuğun aşina olmaması gereken bir şekilde sertleşmişti.

Her ne kadar bana güvensiz gözlerle baksa da aynı zamanda beni merak ettiğini hissedebiliyordum. Pek fazla soru sormuyordu ama beni öyle bir izliyordu ki dilinin ucunda milyonlarca soru olduğunu açıkça gösteriyordu. Her nedense sorularını yutmaya devam ediyordu. Muhtemelen dün gece restoranlarıma zarar verenin o olduğunu öğrendikten sonra ona neden bu kadar yumuşak davrandığımı merak ediyordu. Ayrıca muhtemelen ondan neden habersiz olduğumu ve annemle Tim'den nasıl bu kadar farklı olduğumu merak ediyordu.

Merak ettiği her neyse, ifadelerini açığa vurmamaya çalışıyordu. Onu huzursuz hissettirmek istemediğim için Josh kahvaltı ederken çoğu konuşmayı ben yapıyordum. O kadar da zor değildi; onun olduğu gibi benim de ona soracak çok sorum vardı. Dün gece nihayet evime geldiğimizde uyuyamama sebeplerimden biri de buydu. Evden gizlice sıvışmaya çalışacak mı diye sürekli sesleri dinlemiştim. Doğrusu bu sabah hâlâ burada olması beni şaşırtmıştı.

Sorularım muhtemelen onu rahatsız ediyor olsa da on

iki yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum. Tek istediğim, sahte bir ilgi olsa bile, birinin kim olduğumla ilgilenmesiydi. Hayatı benimkine benziyorsa on iki yıl görmezden gelinmişti ve benim çatımın altında böyle hissetmesine izin vermeyecektim. Ama ona sadece güvenli sorular soruyordum. Daha zorlu konulara daha yavaş ve dikkatli girecektim.

Josh her seferinde tek bir şey yiyordu. Önce bisküvi, sonra pastırma. İlk kez krep keserken, "Neye ilgi duyuyorsun? Hobin var mı?" diye sordum.

Bir lokma aldı ve kaşlarından biri hafifçe kalktı ama yemekten mi yoksa benim sorumdan mı bilmiyordum. "Neden ki?"

"Neyle ilgilendiğini mi neden soruyorum?"

Boynu kasılarak başını salladı.

"Hayatının on iki yılını kaçırdım. Senin kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

Josh göz temasını keserek ağzına biraz daha krep attı. "Manga,"* diye mırıldandı.

Bu beni şaşırtmıştı. Ama Theo sayesinde manganın ne olduğunu biliyordum. "En sevdiğin seri hangisi?"

"*One Piece.*" Başını iki yana sallayarak cevabı sildi. "Hayır, sanırım favorim *Chainsaw Man.*"

Bu konuşmada cahil görünmeden bu kadar ileri gidebilmiştim. "İstersen bugün daha sonra bir kitapçıya gidebiliriz."

Başını salladı. "Krepler çok güzel."

"Teşekkürler."

Meyve suyundan içmesini izledim, bardağı yerine koyduğunda, "Sen neyle ilgileniyorsun?" dedi. Başıyla tabağı işaret etti. "Yemek yapmaktan başka."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Zamanımın

*Japon çizgi romanı. (ç.n.)

çoğu restoranlarımda geçiyordu. Geriye kalan zamanım ev tamiratına, çamaşır yıkamaya, uyumaya harcanıyordu. "Cooking Channel* izlemeyi seviyorum."

Josh kıkırdadı. "Üzücü."

"Neden?"

"Yemek yapma dışında demiştim."

Bu düşündüğümden daha zor bir soruydu, şimdi bana yöneltiliyordu. "Müzeleri severim," dedim. "Ve sinemaya gitmek. Seyahat etmek. Sadece bunlardan hiçbirini yapmıyorum."

"Hep çalıştığın için mi?"

"Evet."

"Dediğim gibi. Üzücü." Krepten bir lokma daha almak için tabağına eğildi.

Yakından tanıma soruları geri tepmişti, bu yüzden lafı dolandırmadan konuya girdim. "Niçin kavga ettiniz?"

Omuz silkti. "Çoğu zaman neyi yanlış yaptığımı bile bilmiyorum. Annem sebepsiz yere sinirleniyor."

Bunu bağdaştırabiliyordum. Bir süre yemesine imkân verdikten sonra başka bir soru sordum. "Nerede kalıyordun?"

Josh bana bakmadı. Bir süre tabağında yemekleri gezdirdikten sonra, "Senin restoranda," dedi. Gözlerini yavaş yavaş gözlerime çevirdi. "Ofisindeki kanepe gerçekten rahat."

"Restoranın içinde mi uyuyordun? Ne kadar sürdü?"

"İki hafta."

Şok olmuştum. "İçeri nasıl giriyordun?"

"O restoranda alarmınız yok ve birkaç denemeden sonra kilidi nasıl açacağımı anladım. Ama diğer restorana girmek çok zordu."

* Yemek ile ilgili yayın yapan Amerikan kablo yayın yapan kanaldır. (e.n.)

"Seçmeyi biliyorsun..." Gülmekten kendimi alamadım. Brad'le Darin *ben sana söylemiştim* demeye bayılacaklardı. "Neden orada uyumaktan tahrip etmeye geçtin?"

Josh istemeye istemeye bana baktı. "Bilmiyorum. Sanırım kızmıştım." Tabağını itip arkasına yaslandı. "Şimdi ne olacak? Anneme geri dönmek zorunda mıyım?"

"Ne olmasını istiyorsun?"

"Babamla yaşamak istiyorum." Dirseğini kaşıdı. "Onu bulmama yardım edebilir misin?"

Tim'i bulmayı annemi bulmak istediğim kadar istiyordum, yani hiç istemiyordum. "Baban hakkında bir şey biliyor musun?"

"Sanırım şimdi Vermont'ta yaşıyor. Sadece neresinde olduğunu bilmiyorum."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Birkaç yıl önce. Ama artık beni nerede bulacağını bilmiyor."

Josh şu anda tam yaşında görünüyordu. Babası tarafından terk edilmiş ama umudunu kaybetmeyen kırılgan bir çocuk. Bu umudu ondan alacak kişi olmak istemiyordum, bu yüzden sadece başımı salladım. "Evet, ne yapabileceğime bir bakacağım. Ama şimdilik annene iyi olduğunu söylemem gerekiyor. Onu aramam lazım."

"Neden?"

"Eğer aramazsam çocuk kaçırma sayılabilir."

"İsteyerek buradaysam sayılmaz," dedi.

"İsteyerek burada olsan bile. Nerede yaşamak istediğine karar verecek yaşta değilsin ve şu anda yasal velayetin annende."

Gözle görülür derecede sinirlenmişti. Kaşlarını çatarak kahvaltısını bıçakladı ama bir lokma daha almadı.

Sutton'ı aramak için biraz uzaklaştım. Dün gece restorandan ayrıldıktan sonra, benimle temasa geçmesi gereke-

bilir diye numarasındaki engellemeyi kaldırmıştım. Numarasını çevirip telefonu kulağıma götürdüm. Birkaç kez çaldıktan sonra nihayet mahmur bir aloyla yanıtladı.

"Selam. Onu buldum."

"Kim o?"

Bir an gözlerimi kapatıp uyanmasını ve oğlunun kayıp olduğunu hatırlamasını bekledim. Birkaç saniye sessizlikten sonra, "Atlas?" dedi.

"Evet. Josh'u buldum."

Sanki yataktan fırlıyormuş gibi hışırtılar geldiğini duyabiliyordum. "Neredeymiş?"

Buna gerçekten cevap vermek istemiyordum. Onun annesi olduğunu biliyordum ama alışılmadık bir fikir olsa da Josh'un nerede olduğu onu ilgilendirmezmiş gibi geliyordu. "Nerede olduğundan emin değilim ama şimdi benimle. Dinle... Acaba bir süre burada kalabilir mi? Belki sana bir mola olur?"

"Seninle orada kalmasını mı istiyorsun?" Seninle derken üstüne basması beni korkutmuştu. Bu iş düşündüğümden zor olacaktı. Aslında istediği sonuç ne olursa olsun, kavga etmek için kavga eden türden biriydi.

"Onu okula kaydettirip devam etmesini sağlayabilirim," diye teklifte bulundum. "Okuldan kaçma sıkıntısını üzerinden alır." Onun tarafında sessizlik oldu, sanki bunu düşünüyormuş gibiydi.

"Aman ne *fedakâr*," diye mırıldandı. "Onu geri getir. Hemen." Telefonu kapattı.

Onu üç kez aramaya çalıştım ama aramaları sesli mesaja gönderiyordu.

"Bu, pek umut verici gelmedi," dedi Josh. Mutfağın kapısında duruyordu. Konuştuklarımın ne kadarını duyduğunu bilmiyordum ama hiç olmazsa annesinin son söylediklerini duymamıştı.

Telefonumu cebime soktum. "Seni bugün geri istiyor. Ama yarın bir avukat arayacağım. Kahretsin, istersen Çocuk Esirgeme Kurumu'nu ararım. Pazar günü yapabileceğim fazla bir şey yok."

Bunu söylediğimde Josh'un omuzları düştü. "En azından bana telefon numaranı verir misin?" Hayır diyeceğimden korkarmış gibi söylemişti.

"Tabii ki. Artık var olduğunu bildiğime göre seni terk etmeyeceğim."

Bluzunun kolundaki bir deliği çekeledi, benimle göz temasından kaçınarak, "Bana kızgın olduğun için seni suçlamam. Sana çok pahalıya mal oldum," dedi.

"Öyle yaptın," dedim. "Şu krutonlar çok pahalıydı."

Josh bu sabah ilk kez güldü. "Ahbap, o krutonlar çok *lezzetliydi.*"

İnledim. "Şu kelimeyi kullanma."

• • •

Risemore Inn, Boston'un diğer tarafındaydı. Oraya varmamız trafikle kırk beş dakikamızı almıştı ve hafta içi bile değildi. Otoparka girdiğimizde Josh arabadan hemen inmedi. Yolcu koltuğunda sessizce oturmuş, olmak istediği son yermiş gibi binaya bakıyordu.

Keşke onu annesine geri vermek zorunda kalmasaydım ama bu sabah Sutton'la konuştuktan sonra avukat arkadaşımı tekrar aramıştım. Aleyhime koz vermeden bunu doğru yoldan yapmak istiyorsam yapabileceğim tek şeyin, çocuğu iade etmek olduğunu söylemişti. Sonra onu mahkemeye vermek istersem bir avukat tutmam ve süreci takip etmem gerektiğini söylemişti.

Sürecin *dışında* yapılacak her şey aleyhime bir koz olabilirdi.

Görünüşe göre tehlikede olduğunu bilsen bile kardeşini öylece kaçıramıyordun.

Tüm bunları Josh'a -onu annesiyle yalnız bırakmayacağımı bildirmek için- daha detaylı anlatmak istiyordum ama babasıyla yaşamaya o kadar kararlıydı ki benimle yaşamak isteyeceğinden bile emin değildim. Ve küçük bir erkek kardeş yetiştirmeye hazır olduğumdan da emin değildi ama yaşadığım sürece, en azından denemeden onu bu kadının daimi velayetinde bile isteye bırakmam mümkün değildi.

Bundan sonra ne yapacağıma karar verene kadar, Josh'un kendini yemeğinin veya otelde kalış süresini uzatacak parasının olmadığı bir durumda bulmasını istemiyordum. Cüzdanımı çıkarıp ona bir kredi kartı verdim.

"Sana bu konuda güvenebilir miyim?"

Josh elimdeki kredi kartına baktı ve gözleri biraz irileşti. "Neden güvenesin ki? Son iki haftamı işlerini mahvetmekle geçirdim."

Kredi kartını ona doğru ittirdim. "Bunu temel ihtiyaçların için kullan. Yiyecek, telefonun için dakikalar." Yolda durup ön ödemeli bir telefon almıştık, böylece benimle bağlantıda kalabilirdi. "Belki üstüne uyan birkaç yeni giysi."

Josh istemeye istemeye kredi kartını elimden aldı. "Bunları nasıl kullanacağımı bile bilmiyorum."

"Kartı sadece kaydır. Ama kartın olduğunu Sutton'a söyleme." Telefonunu işaret ettim. "Kılıfınla telefonun arasına sakla."

Telefonunun kılıfını çıkarıp kredi kartını içine koydu. Ardından, "Teşekkür ederim," dedi. Elini arabanın kapısına koydu. "Onunla konuşmaya gelecek misin?"

Başımı iki yana salladım. "Sanırım gelmesem daha iyi olur. Muhtemelen onu daha da kızdıracaktır."

Josh içini çekerek arabadan indi. Birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra sonunda arabanın kapısını kapattı.

Onu buraya geri getirdiğim için kendimi pislik gibi hissediyordum. Ama bunu doğru şekilde yapmak zorundaydım. Eğer onu iade etmezsem hakkımda suç duyurusunda bulunabilirdi. Ve onu tanıyorsam muhtemelen bunu yapardı. En iyisi onu bugünlük bırakıp yarın hafta başlar başlamaz telefon görüşmeleri yapmak ve yanıma almak için ne yapabileceğimi bulmaktı.

Josh burada onunla kalırsa hiç şansı olmayacağını biliyordum. Benim Lily'yi bulma şansım olmuştu. Lily hayatımı kurtarmıştı. Ama dünyada ikimizin de rasgele bir yabancı tarafından kurtarılmasına yeterli şans olduğundan emin değildim.

Josh'un sahip olduğu tek şey bendim.

Josh otoparktan geçerken arabamda kaldım. Merdivenleri çıkıp sondan ikinci kapıyı çaldı. Omzunun üzerinden bana baktı, tam ona el sallarken kapı açıldı.

Otoparkta bulunduğum yerden Sutton'ın gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Hemen Josh'a bağırmaya başladı. *Ve sonra ona tokat attı.*

Josh daha tokata tepki vermeye fırsat bulamadan elim kapı kolundaydı. Sutton'ın eli şimdi Josh'un kolundaydı, onu otel odasına çekiyordu. Arabamdan birkaç metre uzaklaşmıştım ki Josh'un eşiğe takılıp düştüğünü ve otel odasında gözden kaybolduğunu gördüm.

Kalbim küt küt atarak merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Sutton daha kapatamadan kapıya ulaştım. Josh hâlâ ayağa kalkmaya çalışıyor ama Sutton tepesinde durmuş onu azarlıyordu.

"*Hapse* girebilirdim seni küçük pislik!"

Arkasında olduğumu bilmiyordu. Kolumu beline doladım, onu kaldırıp arkamdaki şilteye bırakarak Josh'tan

uzaklaştırdım. O kadar hızlı olmuştu ki tepki veremeyecek kadar şaşırmıştı.

Josh'un ayağa kalkmasına yardım ettim. Telefonu yerde birkaç metre uzaktaydı, telefonu alıp ona verdikten sonra Josh'u kapıya doğru ittirdim.

Sutton neler olduğunu anlayınca yataktan kalktı. Kapının dışına kadar peşimizden geldi. "Geri getir onu!" Şimdi ellerini üzerimde hissediyordum. Gömleğimi çekiştiriyor, Josh'a ulaşabilmek için beni durdurmaya ya da kenara çekmeye çalışıyordu.

Josh'u ileri doğru itekledim. "Arabaya git." Josh merdivenlere doğru devam ederken yürümeyi bıraktım ve dönerek Sutton'a baktım. Gözlerimdeki mutlak öfkeyi görünce hızla nefesini tuttu. Avuçlarıyla göğsüme vurarak beni itti.

"O *benim* oğlum!" diye bağırdı. "Polis çağıracağım!"

Bıkkın bir kahkaha attım. Ona polisi aramasını söylemek istiyordum. Ona bağırmak istiyordum. Ama en çok Josh'u ondan uzaklaştırmak istiyordum. Benim gözetimimdeyken onun hayatını mahvetmeyecekti.

Ona bir şey söyleyecek enerjim bile yoktu. Bu kadın benim sözlerime değmezdi. Sadece onu eski zamanlardaki gibi bana bağırırken bırakıp uzaklaştım.

Geri döndüğümde Josh çoktan arabamın ön koltuğuna oturmuştu. Kapıyı çarparak kapattım, iki elimle direksiyonu kavrayarak arabayı çalıştırdım. Yola koyulmadan önce sakinleşmem gerekiyordu.

Josh az önce olanlar için alışılmadık derecede sakin görünüyordu. Bu, aralarındaki ortalama bir etkileşim olup olmadığını merak etmeme yol açmıştı çünkü derin nefesler bile almıyordu. Ağlamıyordu. Küfür etmiyordu. Sadece beni izliyordu, şu anda vereceğim tepkinin büyük ihtimalle ömür boyu özümseyebileceği bir şey olduğunu fark etmiştim.

Ellerimi direksiyonun alt tarafına kaydırıp sakin sakin nefes aldım.

Josh'un yanağı kızarmıştı, alnında kanayan küçük bir yara vardı. Torpido gözünden bir peçete alıp ona verdim, sonra nereyi sileceğini görebilsin diye siperliği aşağı çevirdim.

"Sana tokat attığını gördüm ama kesik nereden çıktı?"

"Sanırım televizyon sehpasına çarptım."

Yavaş ve sakin, Atlas. Arabamı geri vitese takıp otoparktan çıktım. "Belki de acil servise uğrayıp kesiği kontrol ettirmeliyiz. Beyin sarsıntısı olmadığından emin olalım."

"Sorun yok. Genelde beyin sarsıntısı olduğunda anlarım."

Genelde anlar mı? Bu sözleri duyar duymaz çenem kasıldı. Bu çocuğun ne tür bir cehennemde yaşadığını kesinlikle bilmediğimi ve onu ateşe geri göndermek üzere olduğumu fark ettim. "Güvende olmak iyidir," dedim ama aslında, *İlerideki bir tarihte şiddet gördüğüne dair kanıta ihtiyaç duymamız ihtimaline karşı bunu belgelemek iyi olur,* demek istemiştim.

On Sekizinci Bölüm

Lily

Atlas'ı görmeyeli beş gün olmuştu. Bu kadar meşgul olmamızı stres yapmamaya çalışıyordum çünkü Emmy'yle vakit geçirmesine izin verecek kadar rahatladığımda durumun daha iyi olacağını biliyordum. Ama en önemli sorumluluk, Emmy'nin yanına birini getirmeden önce babasına başkasıyla görüşmeye başladığımı haber vermekti.

Bu sorumluluğu yerine getirmenin aynı zamanda korkunç bir şey olması sinir bozuyordu. Bunu mümkün olduğunca ertelemeyi planlıyordum. Sabırlı olmak ayıp değildi.

Lucy'nin yaklaşan düğünü nedeniyle çiçekçide bu hafta personel eksikliği vardı ve Atlas da velayetle ilgili yasal işlerle uğraşıyor, iki işyeri işletiyor, bir çocuğa bakıyordu. Tüm bunların üzerine, annemin geçen hafta geçirdiği ateş tam bir gribe dönüşmüş, bu yüzden Emmy'ye hiç bakamamıştı. Bu hafta çalıştığım üç günden ikisinde kızımı yanımda götürmüştüm.

Cehennem gibi bir hafta geçmişti. Arabayla uğrayıp sarılamayacak kadar yoğun bir hafta olmuştu.

Bugün Ryle'la Marshall kızları hayvanat bahçesine götürmüşlerdi. Emmy bundan zevk alamayacak kadar küçüktü, bu yüzden Ryle için ilginç bir gün olmalıydı.

Geçen hafta çatıda göbek adı hakkında yaptığımız konuşmadan beri konuşmamış olsak da bu sabahki velayet değişimi iyi geçmişti. Ryle biraz tersti ama bana ara sıra

belli belirsiz kur yapmasındansa tersliğini tercih ediyordum.

Allysa, Rylee olmadığı için bugün benimle birlikte çalışıyordu. Bitirilmemiş işleri tamamladığımız için az önce kahveyle gelmişti. Bir saat önce tüm siparişlerimizi teslimat kamyonuna vermiştik, böylece geçen hafta Atlas'la çıktığımdan beri ilk defa özel olarak konuşacak vaktimiz olmuştu.

Allysa bana kahvemi verdikten sonra internette yeni siparişleri kontrol etmek için bilgisayar faresine dokundu.

"Lucy'nin düğününde ne giyeceksin?" diye sordum.

"Gitmeyeceğiz."

"Ne?"

"Gidemeyiz. Annemle babamın kırkıncı evlilik yıldönümü. Ryle'la sürpriz yemek yapıyoruz."

Bana bundan bahsetmişti ama Lucy'nin düğünüyle aynı gün olduğunu bilmiyordum.

"Ryle'ın kaçabileceği tek akşam bu," dedi.

Bunun Ryle'ın suçu olmadığını biliyordum ama keyfim kaçmıştı. Ryle'ın programlarından nefret ediyordum. Zamanla, artık kadrodaki en yeni cerrahlardan biri olmadığında daha iyi olacağını biliyorum, ancak çalışma saatleri velayeti zorlaştırmasa bile en iyi arkadaşımı, düğünle ailesi arasında seçim yapmak zorunda bırakıyordu.

Kontrol edemediği şeyler için içten içe onu suçlamayı seviyordum. İyi geliyordu.

"Lucy gitmeyeceğinizi biliyor mu?"

Allysa başını salladı. "Sorun etmedi. Doyurulacak iki boğaz eksik." Kahvesini yudumladı. "Atlas'ı götürecek misin?"

"Onu davet etmedim. Marshall'la ikinizin gideceğinizi sanıyordum ve sizin bir daha benim için yalan söylemenizi istemedim." Allysa'dan geçen hafta çıktığım zaman

Emmy'ye bakmasını istediğim için kendimi kötü hissediyordum çünkü ortaya çıkarsa Ryle'a yalan söylemek zorunda kalacağını biliyordum. Ve sonunda ona yalan söylemek *zorunda kalmıştı.*

"Ryle'a flört sahnesine geri döndüğünü ne zaman söylemeyi planlıyorsun?"

İnledim. "Mecbur muyum?"

"Eninde sonunda öğrenecek."

"Keşke Greg adında biriyle çıkıyormuşum gibi davranabilseydim. Greg'in onu bu kadar tehdit edeceğini sanmıyorum. Belki kiminle çıktığım konusunda net olmam gerekmiyordur, o zaman o kadar kızmayacaktır. On ya da yirmi yıl sonra Atlas olduğuna yavaş yavaş alıştırırım."

Allysa güldü ama sonra merakla bana baktı. "Ryle neden Atlas'tan bu kadar nefret ediyor ki?"

"Atlas'la çıktığımız zamanlardaki hatıraları saklamam hoşuna gitmedi."

Allysa dikkatle bana baktı. Bekliyordu. "Başka ne var?"

Başımı iki yana salladım. Başka bir şey yoktu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ryle'ı Atlas'la aldattın mı?"

"*Ne?* Hayır. *Tanrım*, hayır. Bunu Ryle'a asla yapmazdım." Sorusuna biraz gücenmiştim ama sorun etmedim. Ryle'ın tepkisi doğal olarak herkesin bu tür bir tepkiye neyin yol açtığını sorgulamasına neden olurdu.

Allysa'nın gözleri şaşkınlıkla doluydu. "Hâlâ anlamıyorum. Madem fiilen o adamla aldatmıyorsun, Ryle ondan neden nefret ediyor?"

Abartılı bir iç geçirdim. "Bunu kendime milyonlarca kez sordum, Allysa."

Sadece kardeşlerin birbirleri için yapabileceği canı sıkkın bir ifade takınmıştı. "Hiç sormak istemedim çünkü

kardeşimi aldattığın için utandığını ve bana söylemek istemediğini düşünüyordum."

"On altı yaşımdan beri Atlas'la öpüşmedim bile. Ryle, geçmişimin bazen tamamen platonik bir şekilde bugünüme sızmasını kaldıramadı."

"Dur. On altı yaşından beri Atlas'la öpüşmedin mi?" Bu konuşmanın kesinlikle yanlış noktasına kilitlenmişti. "Geçen haftaki randevunuzda bile mi?"

"Ağırdan alıyoruz. Ve benim için böylesi iyi. İşleri ne kadar yavaştan alırsak ağabeyine söylemek için o kadar zaman verir."

"Bence bunu bir an önce yapıp bitirmelisin." Tezgâhta duran telefonumu işaret etti. "Hemen Ryle'a mesaj at ve ona Atlas'la çıktığını söyle. Üstesinden gelecektir, başka seçeneği yok."

"Bu ona şahsen söylemem gereken bir şey."

"Fazla düşüncelisin."

"Fazla safsın. *Ryle'ın üstesinden geleceğini* düşünüyorsan, kardeşini pek iyi tanımıyorsun demektir."

"Böyle bir iddiam hiç olmadı." Alyssa içini çekerek çenesini eline dayadı. "Marshall onu aldattığımı sana anlattığını söyledi."

Konuyu değiştirdiğine çok sevinmiştim. "Evet, şok oldum."

"Sarhoşluk hatası. On dokuz yaşındaydım; yirmi bir yaşına gelmeden hiçbir şey ifade etmez."

Güldüm. "Bu doğru mu?"

"Evet." Tezgâha hoplayıp bacaklarını sallamaya başladı. "Bana biraz daha Atlas'tan bahset. Bana eski kocanın kız kardeşi değil de en iyi arkadaşınmışım gibi anlat."

Ve bu konuşmaya geri dönmüştük. Kısa bir ara olmuştu. "Bunun senin için garip olmadığına emin misin?"

"Neden, Ryle kardeşim olduğu için mi? Hayır, hiç garip değil. Sana daha iyi davranmalıydı, o zaman Yunan tanrılarıyla çıkmak zorunda kalmazdın." Sırıtarak kaşlarını oynattı. "Peki nasıl biri? Gizemli görünüyor."

"Aslında değil. Bana karşı değil." Yüzüme tebessüm yayılmak üzereydi, bu yüzden izin verdim. "Onunla konuşmak çok kolay. Ve nazik biri. *Marshall* gibi ama o kadar dışa dönük değil. Daha içine kapalı. Atlas çok çalışıyor ve bende hep Emmy var, bu yüzden birlikte bir şeyler yapmaya zaman ayırmak zor oluyor. Ayrıca bu hafta küçük bir kardeşi olduğunu öğrendi, bu yüzden şu anda hayatı biraz karışık. Mesajlar ve telefon görüşmeleri temel iletişim kaynağımız, bu yüzden berbat bir durum."

"Bu yüzden mi sürekli telefonunu kontrol ediyorsun?"

Bunu söylediğinde yanaklarıma sıcak bastığını hissettim. Bunu fark etmesi hiç hoşuma gitmemişti. Göze çarpmamak için elimden geleni yapmıştım. Atlas'la ne sıklıkta mesajlaştığımızı, ona mesaj atmayı ya da onu ne sıklıkta düşündüğümü kimsenin bilmesini istemiyordum.

Belki de bunu Allysa'yla konuşmaktan korkuyordum çünkü Ryle'ın Atlas yüzünden öfkelenmeyeceğini bilene kadar Atlas konusunda mutlu olmak istemiyordum.

Bu düşüncenin tam ortasında bir mesaj aldım, telefonuma bakıp okuduğumda gülümsememle savaşmak tüm gücümü almıştı.

"Ondan mı geldi?" diye sordu Allysa.

Başımı salladım.

"Ne diyor?"

"Bana öğle yemeği getirmesini isteyip istemediğimi soruyor."

"*Evet*," dedi Allysa üstüne basa basa. "Ona açlıktan öldüğünü ve arkadaşının da öyle olduğunu söyle."

Güldüm ve Atlas'a cevap verdim: **Bugün iki kişilik yemek getirir misin? Bana yemek getirdiğinde iş arkadaşım kıskanıyor.**

Hemen yanıtladı: **Bir saate oradayım.**

• • •

Atlas sonunda geldiğinde, hem Allysa hem de ben müşterilerle meşguldük. Elinde kahverengi bir kesekâğıdı vardı. Tezgâhın yanında beklemesini işaret ettim, bu yüzden işimiz bitene kadar sabırla bekledi. Önce Allysa işini bitirdi ve Atlas'la ikisi en az beş dakika dükkânın bu tarafından duyamadığım bir sohbete daldılar. Dikkatimi karşımdaki müşteriye vermeye çalışıyordum ama Allysa'nın Atlas'la özgürce konuştuğunu bilmek beni fazlasıyla tedirgin ediyordu. Allysa'nın ağzından ne çıkacağını hiç bilemiyordum.

Ama Atlas memnun görünüyordu. Ona her ne söylüyorsa, Atlas bundan keyif alıyordu.

Nihayet serbest kalıp onlara katıldığımda on yıl geçmiş gibi geliyordu. Yanına gittiğimde Atlas beni eğilip yanağıma bir öpücük kondurarak selamladı. Selamlaşmamızın ardından parmakları birkaç saniye dirseğimi sürtündükten sonra elini çekti. Bu basit fiziksel hareketin, içimde uyandırdığı cereyan, onun yanındayken sersemlediğimi fazla belli etmeden odaklanmayı zorlaştırıyordu.

Allysa bilgiç bilgiç gülümsedi. "Adam Brody, ha?"

Atlas'a bakıp sırıttığını görene kadar neyi kastettiğini anlamamıştım. Atlas evime ilk geldiğinde yatak odamın duvarında Adam Brody'nin bir posteri vardı.

Atlas'ın kolunu dürttüm. "On beş yaşındaydım!"

Atlas güldü, Allysa'nın ona iyi davranması hoşuma gitmişti. Kardeşine sadakat göstermeye hakkı olduğunu bili-

yordum ama sırf başkaları sevmediği için insanlara kaba davranmak ona göre değildi.

Ölesiye arkadaş olmadığı gibi ölesiye kız kardeş de değildi. En sevdiğim yanı buydu çünkü ben de gözü başka bir şey görmeyen ölesiye biri değildim. Aptalca bir şey yapıldığında, aptalca bir şey yaptığını söyleyen arkadaş olurdum. Yapılan aptallığa katılmazdım.

Arkadaşlarımın da bana böyle davranmasını istiyordum. Her zaman dürüstlüğü sadakate tercih ederdim çünkü dürüstlük sadakati beraberinde *getirirdi.*

"Yemek için teşekkür ederim," dedim. "Josh'un okul durumunu hallettin mi?"

Atlas, Josh'u şehrin diğer ucundaki okulu yerine, yaşadığı yere daha yakın bir okula kaydettirmeye çalışıyordu.

"Hallettim. Umarım doldurmak zorunda olduğum kayıt formlarına fazla dikkatli bakmazlar. Biraz yalan söyledim."

"İyi gideceğine eminim," dedim. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Kaç yaşında?" diye sordu Allysa.

"Daha yeni on iki oldu," dedi Atlas.

"Vay," dedi Allysa. "En kötü yaş. Ama en azından çocuk bakıcısına para ödemek zorunda değilsin. Bu da tesellisi." Allysa parmaklarını şıklattı. "Çocuklardan bahsetmişken, Lily gelecek cumartesi Emerson'la olmayacak çünkü bir düğüne gidiyor. Bekâr bir yetişkin olarak tek başına bir gece."

Başımı çevirip Allysa'ya baktım. "Atlas'ı davet etmek üzereydim. Yardımına ihtiyacım yoktu."

Atlas canlanmıştı. "Düğün ha?" Dudaklarında muzip bir tebessüm oynaştı. "Düğün boyunca uyumayı mı planlıyorsun?"

Anında kızarmam Allysa'yı meraklandırmıştı. Atlas ona

dönerek, "Sana ilk buluşmamızda uyuduğunu söylemedi mi?" dedi.

Allysa'ya bakamıyordum bile ama onun dikkatle bana baktığını hissediyordum. "Yorgundum," dedim, affedilmez olanı mazur göstererek. "Kazaydı."

"Oh, bana kesinlikle bu hikâyenin daha fazlası gerekiyor," dedi Allysa.

"Oraya giderken uyuyakaldı. Otoparkta bir saatten fazla uyudu. Restorana hiç girmedik bile."

Allysa gülmeye başladı, sürünerek tezgâhın altına girip saklanmak istiyordum.

"Kim evleniyor?" diye sordu bana Atlas.

"Arkadaşım Lucy. Burada çalışıyor."

"Saat kaçta?"

"Yedide. Uğrayabilirsen gece düğünü."

"Gelebilirim." Atlas bunu söylerken bir an yalnız kalmamızı istermiş gibi bakmıştı. Bu vücudumda sıcacık ürpertiler dolaşmasına neden oldu. "Geri dönmem gerekiyor. Size afiyet olsun." Allysa'yı başıyla selamladı. "Seninle resmen tanışmak güzeldi."

"Seninle de," dedi Allysa.

Çıkarken yarı yolda ıslık çalmaya başladı. Keyifli bir ruh hâliyle uzaklaşırken onu bu kadar mutlu görmek yüreğimi kabartmıştı. İyi ruh hâlinin benimle bir ilgisi olup olmadığını bilmiyordum ama onca yıl önce onun için endişelenen içimdeki genç kız, hayatının bu kadar iyi olduğunu görmekten son derece memnundu.

"Onun nesi var?"

Allysa'ya baktığımda, merakla Atlas'ın gözden kaybolduğu kapıya bakıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden evli değil? Neden sevgilisi yok?"

"Umarım yakında bir kız arkadaşı olur." Bunu gülümsemeden söyleyememiştim.

"Muhtemelen yatakta kötüdür. Belki de bu yüzden bekâr."

"Yatakta kesinlikle kötü değil."

Ağzı açık kalmıştı. "Onunla henüz öpüşmediğini söylemiştin; nereden biliyorsun?"

"*Yetişkinler* olarak," dedim. "Onunla bir geçmişim olduğunu unutuyorsun. O benim ilk sevgilimdi ve çok ama çok iyiydi. Eminim daha da iyi olmuştur."

Allysa bana kısa bir bakış attıktan sonra, "Senin adına seviniyorum, Lily," dedi. Ama kaşlarını çatmıştı. "Marshall da ondan hoşlanacak. Çok *sevimli* biri." Bunu mümkün olan en kötü sonuçmuş gibi söylemişti.

"Peki bu kötü bir şey mi?"

"*İyi* bir şey olup olmadığını bilmiyorum," dedi. "Bütün bunlar çok karışık; bunu biliyorsun. Sana açıklamama gerek yok. Ama Ryle'a söylemekte tereddüt etmenin sebebini kesinlikle anlayabiliyorum. Eski karısının bu mükemmellik abidesiyle aynı yatağı paylaştığını bilmek erkekliğine zarar veriyor olmalı."

Kaşımı kaldırdım. "Karısını dövmek kadar erkeklikten yoksunluk değil." Sözler ağzımdan çıkınca biraz şok oldum ama geri alamazdım. Gerçi buna gerek olduğunu da sanmıyorum çünkü en yakın arkadaşım ölümüne bir kardeş değildi.

Allysa gücenmek yerine başıyla onayladı. "Pes, Lily. Pes."

On Dokuzuncu Bölüm

Atlas

On iki yaşın Uber'e binmek için çok genç olup olmadığını bilmiyordum ama okuldan sonra Josh'u evimde yalnız bırakmak istemiyordum, bu yüzden onu buraya restorana bırakması için bir Uber ayarlamıştım. Bu hafta başında, uğradığımız zararları karşılamak için muhtemelen burada yardım etmesi gerektiğini konuşmuştuk.

Onu ön tarafta karşılamak için haritada Uber'i izliyordum. Arabadan indiğinde, birkaç gün önce tanıştığımdan tamamen farklı bir çocuğa benziyordu. Üstüne uyan giysiler giyiyordu, dün saçını kestirmeye götürmüştüm ve sprey boya kutuları yerine kitap dolu bir sırt çantası taşıyordu.

Sutton'ın onu görse tanıyacağından şüphem vardı.

"Okul nasıldı?" Bugün yeni okulunda ikinci günüydü. Dün her şeyin yolunda olduğunu söylemişti ama fazla açılmamıştı.

"İyiydi."

Sanırım on iki yaşındaki bir çocuktan alabileceğim bu kadardı. Restoranımın kapısını açtım, Josh içeri girmeden duraksadı. Binaya bakarak değerlendirdi. "İki haftadır burada uyuyorum ama ilk defa girişten içeri girmem ne tuhaf."

Gülerek peşinden restorana girdim. Henüz Theo'ya Josh'tan bahsetme fırsatı bulamamış olsam da Theo'yla tanışacağı için heyecanlıydım. Theo birkaç dakika önce

gelmiş ve ben tam Josh'u almak için ön tarafa giderken arkadan girmişti.

Theo geçen haftadan beri restorana gelmemişti, Josh'u da getirmemiştim çünkü hayatını düzene sokmak için biraz ara vermem gerekmişti. Kalabalık mutfağa açılan çift kapılardan geçtiğimizde Josh şaşkınlıkla durakladı. İrileşmiş gözlerle karmaşaya bakıyordu. Eminim burası gündüzleri, gece burada yattığı zamandan çok daha farklıydı.

Ofisimin kapısı açıktı, bu Theo'nun orada ödevini yapıyor olması demekti. Josh'u o tarafa yönlendirdim, ofise girerken beni takip etti. Theo masama oturmuş, kitap okuyordu. Başını kaldırıp bana, sonra Josh'a baktı. Masanın koltuğunda arkasına yaslanıp çenesini içeri çekti. "Burada ne arıyorsun?"

"*Sen* burada ne arıyorsun?" diye sordu Josh, Theo'ya.

Bunu sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi soruyorlardı. Bu hiç aklıma gelmemişti çünkü buradaki okullar çok büyüktü ve çok fazla okul vardı. Theo'nun hangi okula gittiğinden bile emin değildim. "Siz ikiniz tanışıyor musunuz?"

Theo bana, "Evet, okuluma yeni gelen çocuk," dedi. Sonra Josh'a, "Ama Atlas'ı nereden tanıyorsun?" diye sordu.

Josh sırt çantasını yere bırakıp kanepeye uzanırken başıyla beni işaret etti. "O benim ağabeyim."

Theo önce bana, sonra Josh'a baktı. Sonra tekrar bana baktı. "Neden bir kardeşin olduğunu bilmiyordum?"

"Uzun hikâye," dedim.

"Sence bu terapistinin bilmesi gereken bir şey değil mi?"

"Bütün hafta burada değildin," dedim.

"Her gün okuldan sonra matematik alıştırmam vardı," dedi.

"Matematik alıştırman mı? Bu nasıl yapılıyor ki?"

Josh araya girdi. "Bir dakika. Theo senin *terapistin mi?*"

Theo yanıtladı. "Evet ama bana para ödemiyor. Hey, matematik için Trent'i mi aldın?"

"Hayır, Sully'yi aldım," dedi Josh.

"Yazık." Theo bana, sonra Josh'a baktı. Ardından tekrar bana döndü. "Nasıl olur da bir kardeşin olduğundan hiç bahsetmezsin?" Theo bu konuyu aşamamış gibi görünüyordu ama şu anda ona açıklayacak zamanım yoktu. Mutfak işleri geç kalıyordu.

"Josh sana anlatır. Benim mutfak işlerini yürütmem gerekiyor." Onları ofiste bırakarak geri kaldığımız tüm işlere yardım etmek için geri döndüm.

Birbirlerini tanımalarına sevinmiştim ama Theo'nun onun yanında rahat görünmesi daha da hoşuma gitmişti. Theo'yu küçük kardeşimi tanıdığımdan çok daha iyi tanıyordum ve Josh'u görmekten hoşlanmasa Theo'nun bir çeşit tepki vereceğini düşünüyordum.

• • •

Bir saat kadar sonra mutfak, personelle tamamen dolmuştu ve serbest birkaç dakikam vardı. Ofise girdiğimde Josh'la Theo, Theo'nun elindeki manga hakkında yoğun bir tartışmaya girmişe benziyordu. "Böldüğüm için üzgünüm." Josh'a beni takip etmesini işaret ettim. "Ödevini bitirdin mi?"

"Tabii," dedi.

"'Tabii?'" Onu nasıl bir cevabın *tabii* olduğunu bilecek kadar iyi tanımıyordum. "Bu bir evet mi? Hayır mı? Çoğunu mu?"

"Evet." İçini çekti, peşimden mutfaktan çıktı. "Çoğunu. Bu gece bitireceğim; beynim sulandı."

Onu mutfakta birkaç kişiyle tanıştırıp Brad'le bitirdim. "Josh, bu Brad. Theo'nun babası." Josh'u gösterdim. "Bu

da Josh, küçük kardeşim." Brad'in şaşkınlıkla alnı kırıştı ama bir şey söylemedi. "Josh'un ödemesi gereken bir borcu var. Ona verecek bir işin var mı?"

"Borcum mu var?" diye sordu Josh, afallamıştı.

"Kruton borcu."

"Ha. Şu."

Brad hemen durumu anlamıştı. Yavaşça başını salladı, sonra Josh'a, "Hiç bulaşık yıkadın mı?" diye sordu.

Josh gözlerini devirerek Brad'in peşinden lavaboya gitti.

Onu çalıştırdığım için kendimi kötü hissediyordum ama bana mal olduğu binlerce doların bir sonucu olmasaydı daha da kötü hissederdim. Bir saat bulaşık yıkayacak, sonra ödeşecektik.

Daha ziyade Theo'yla onun hakkında konuşabilmek için ofisimden uzaklaştırmak istiyordum. Onunla odada Josh olmadan konuşma şansım olmamıştı.

Theo masamda, sırt çantasına kâğıt tıkıştırıyordu. Kanepeye oturup ona Josh'u sormaya hazırlandım ama önce Theo konuştu. "Lily'yi daha öpmedin mi?"

Hep benim hakkımdaydı, onun hakkında hiç olmuyordu.

"Henüz hayır."

"Ne oluyor Atlas? Yemin ederim bazen çok uyuşuk oluyorsun."

"Josh'u ne kadar tanıyorsun?" diye sordum konuyu değiştirerek.

"Sadece iki gündür okulda, bu yüzden çok iyi tanımıyorum. Birlikte birkaç dersimiz var."

"Okuldaki durumu nasıl gidiyor?"

"Bilmiyorum. Ben onun öğretmeni değilim."

"Notlarını kastetmiyorum. Etkileşimleri demek istedim. Arkadaş ediniyor mu? İyi biri mi?"

Theo başını yana yatırdı. "Bana kardeşinin iyi biri olup olmadığını mı soruyorsun? Bilmen gerekmiyor mu?"

"Onunla daha yeni tanıştım."

"Evet, ben de," dedi Theo. "Ve bana ciddi bir soru soruyorsun. Çocuklar bazen kaba olur. Bunu biliyorsun."

"Josh'un kaba olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kaba olmanın farklı türleri vardır. Josh daha iyi türden bir kaba."

Hiç takip edemiyordum. Theo bunu anlayıp biraz daha açıkladı. "Zorbalara karşı bir zorba gibi, eğer bu mantıklı geliyorsa."

Bu konuşma beni rahatsız ediyordu. "Yani Josh... zorbaların *kralı mı*? Bu kulağa kötü geliyor."

Theo gözlerini devirdi. "Açıklaması zor. Ama eminim o okuldaki en popüler çocuk olmamam hiç şaşırtıcı değil. Matematik takımındayım ve benim..." Son kelimeden sonra omuz silkti. "Ama Josh gibi çocuklar için endişelenmem gerekmiyor. Bana iyi olup olmadığını sorduğunda nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum çünkü iyi değil. Ama kötü de değil. Ya da en azından iyi insanlara kötü davranmıyor."

Hemen konuşmadım çünkü tüm bu bilgileri özümsemeye çalışıyordum. Kafam bu konuşma öncesinden daha karışmış olabilirdi. Ama Theo'nun Josh'tan korkmadığını öğrenmek beni rahatlatmıştı.

"Her neyse," dedi Theo sırt çantasının fermuarını çekerek. "Sen ve Lily. Şimdiden fos mu çıktı?"

"Hayır, sadece meşgulüz. Ama yarın onunla bir düğüne gideceğim."

"Nihayet onu öpecek misin?"

"Eğer o isterse."

Theo başını salladı. "*Gemileri izleyelim, dudaklarımızı kenetleyelim,* gibi sevimsiz bir şey söylemediğin sürece muhtemelen isteyecektir."

Kanepenin yastıklarından birini alıp ona fırlattım. "Bana zulmetmeyen yeni bir terapist bulacağım."

Yirminci Bölüm

Lily

Bir düğün için hem çiçekçi hem misafir olmak zordu. Mekândaki çiçeklerin Lucy'nin istediği şekilde düzenlenmesini sağlamak için bütün gün koşturmuştum. Üstüne üstlük, düğün için erken kapatıyorduk, bu yüzden Serena'nın tüm teslimatları tamamlayıp kamyona yüklemek için yardıma ihtiyacı vardı.

Atlas beni almak için evime geldiğinde, hazır olmaya yakın bile değildim. Az önce ondan geleyim mi diye soran bir mesaj almıştım. Bizim için her şey çok yeniydi, kapıyı çaldığında evde kimin olacağını, düğüne Atlas'la gideceğimi bilmelerini isteyip istemediğimi bilmediği için tedbirli davrandığından emindim.

Tam da bu nedenle onu düğüne davet etmekte tereddütlüydüm ama Lucy'nin düğününde kimsenin Ryle'ı tanımayacağından emindim. Farklı çevrelerde dolaşıyorduk. Bir ihtimal Ryle'ı tanıyan varsa ve ona benim biriyle olduğumu haber verirse bile, bu risk ödüle değerdi. Atlas benimle gelmeyi kabul ettiğinden beri bu geceyi iple çekiyordum.

Yukarı gel, hâlâ hazırlanıyorum.

Atlas az sonra kapımı çaldı. Onu içeri almak için kapıyı açtığımda gözlerim çizgi filmlerdeki gibi iki misli büyümüş gibi hissettim. "Vay canına." Üstünde siyah tasarımcı takımıyla ona bakıyordum. Koridorda normalde birini içeri davet etmeden önce beklettiğimden daha uzun süre durdu

çünkü yanındayken misafirperverlik gibi temel konuları unutuyordum.

Elinde bir buket vardı ama çiçek değildi. *Kurabiyeydi.*

Kurabiye buketini bana verdi. "Yeterince çiçeğin olduğunu düşündüm," dedi. Eğilip yanağımdan öperken yüzümü dudakları dudaklarıma değecek kadar kaldırmak istedim ama daha fazla sabretmemin gerekmeyeceğini umuyordum.

"Bunlar harika," dedim girmesini işaret ederek. "İçeri gel. Giyinmek için on beş dakikaya ihtiyacım var."

Bugün o kadar meşguldüm ki yemek yeme fırsatım bile olmamıştı. Kurabiyelerden birini açıp ısırdım. Sonra ağzım dolu dolu, "Bu uygunsuz olduysa üzgünüm. Açlıktan ölüyorum." Odamı işaret ettim. "Ben hazırlanırken odamda yanımda bekleyebilirsin; uzun sürmez."

Atlas peşimden odama gelirken etrafına bakınarak her şeyi inceliyordu.

Elbisem yatağa seriliydi, alıp banyoma yürüdüm. Üstümü değiştirirken onunla konuşabilmek için kapıyı biraz aralık bıraktım. "Josh nerede?"

"Şu poker gecesinden Brad'i hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum aslında."

"Onun oğlu Theo, Josh'la benim evimde. Okula birlikte gidiyorlar."

"Okulla arası iyi mi?"

Atlas'ı göremiyordum ama "İyi, sanırım," dediğinde banyoya daha yakındı. Sesi kapının hemen yanındaymış gibi geliyordu. Elbiseyi başımdan geçirip kapıyı biraz daha açtım. Şarap renginde, spagetti askılı, üstüme oturan bir elbise seçmiştim. Eşleşen bir şalı vardı ama hâlâ dolapta asılıydı.

Kapıda göründüğümde Atlas bana baktı. Gözlerini te-

peden tırnağa üzerimde gezdirdi ama ona iltifat edecek zaman bırakmadım.

"Fermuarımı çekebilir misin?" Ona sırtımı dönüp saçlarımı kaldırdım ama tereddüt ettiğini hissedebiliyordum. Ya da belki anın tadını çıkarıyordu.

Birkaç saniye sonra fermuarı çekerken parmaklarının sırtıma baskı yaptığını hissettim. Tüm vücudumda ürpertiler dolaşıyordu. İşi bitince saçlarımı bırakarak dönüp ona baktım. "Makyaj yapmam gerekiyor." Banyoya geri dönmek için davrandım ama Atlas belimden tuttu.

"Gel buraya," dedi ona değene kadar kendine çekerek. Birkaç saniye yüzüme hayran hayran baktı, beğeniyle gülümsüyordu. Baştan çıkaran bir ifadeyle. Sanki beni öpmek üzereymiş gibiydi. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

Gülümsemeyle karşılık verdim. "Geldiğin için teşekkür ederim. Yoğun bir hafta geçirdiğini biliyorum."

Atlas'ın gözleri yorgun görünüyordu. Her zamanki ışıltısı biraz donuklaşmıştı, sanki stres altındaymış ve bir gece rahatlamaya ihtiyacı varmış gibiydi. Kendimi tutamayıp yanağına dokunarak, "İstersen oraya Uber'le gidebiliriz," dedim. "Bir içkiye ihtiyacın var gibi görünüyor."

Atlas yanağındaki elime dokundu. Avucumu öpmek için yüzünü eğdi. Sonra elimi çekip parmaklarını parmaklarıma geçirdi. Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama gözlerinin dövmeme iliştiğini fark ettim.

Atlas omzumdaki kalp dövmesini hiç görmemişti; beni hep oradan öptüğü için yaptırmıştım. Hafifçe dokunarak parmaklarıyla şeklini izledi. Gözleri gözlerime çevrildi. "Bunu ne zaman yaptırdın?"

Sesim çıkmayınca boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Üniversitede." Bu anı çok düşünmüştüm: Bir gün görse ne söylerdi, nasıl hissederdi?

Sessiz sessiz bana bakıyordu, sonra tekrar dövmeye baktı. O kadar yakındı ki nefesinin köprücük kemiğimde dolaştığını hissedebiliyordum. "Dövmeyi neden yaptırdın?"

Pek çok nedenle yaptırmıştım ama en bariz olanı söylemeyi seçtim. "Çünkü. Seni özlemiştim."

Başını eğip daha önce defalarca yaptığı gibi oraya bir öpücük kondurmasını bekledim. Beni öpmesini bekliyordum. Sessiz bir teşekkürle dudaklarını dudaklarıma bastırmasını bekliyordum.

Atlas bunlardan hiçbirini yapmadı. Biraz daha dövmeye bakmaya devam etti ama sonra beni bırakıp arkasını döndü. Tarafsız bir sesle, "Galiba hazırlanmayı bitirmelisin yoksa geç kalacağız," dedi. Yatak odamın kapısına doğru birkaç adım attıktan sonra arkasına bakmadan, "Ben oturma odasında bekleyeceğim," dedi.

Sanki nefesim kesilmiş gibi geldi.

Bütün tavrı değişmişti. Ondan bunu hiç beklemiyordum. İç karartıcı birkaç saniye olduğum yerde donup kaldım ama sonra hazırlanmayı bitirmek için kendimi zorladım. Belki de tepkisini yanlış anlıyordum ve olumsuz değildi. Belki o kadar çok beğenmişti ki düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Beklenmedik tepkisinin sebebi ne olursa olsun, makyajımı yapmaya çalışırken gözyaşlarımı bastırmaya uğraşıyordum. Kendimi tutamıyordum. Sanırım duygularım incinmişti ve bu gece böyle bir şeyin olmasını hiç beklemiyordum.

Dolabıma gidip ayakkabılarımı buldum, şalımı aldım, yatak odamdan çıktığımda yarı yarıya Atlas'ın gitmiş olmasını bekliyordum ama hâlâ buradaydı. Koridorda duvarın yanında durmuş Emmy'nin resimlerine bakıyordu. Yatak odasından çıktığımı duyunca benden tarafa baktı, sonra tamamen bana döndü.

"Vay." Yanına döndüğüm için gerçekten memnun görünüyordu, bu yüzden sarsıcı davranışı gerçekten kafa karıştırıcıydı. "Çok güzelsin Lily."

İltifatına memnun olmuştum ama az önce olanları bir kenara atamazdım. Ve daha önce yaşadığım ilişkiyle ebeveynlerim arasında tanık olduğum ilişkiden öğrendiğim bir şey varsa, o da her şeyi halının altına süpüren biri olmayacağımdı. Hatta ortalıkta bir halı *olmasını* bile istemiyordum.

"Dövmem seni neden rahatsız etti?"

Sorum onu hazırlıksız yakalamıştı. Kravatıyla oynadı, bir bahane arıyor gibi görünüyor ama aklına hiçbir şey gelmiyordu, aldığı kesik kesik, yavaş nefes dışında koridor sessizdi. "Mesele dövme değildi."

"Sorun ne peki? Bana neden kızdın?"

"Sana kızmadım Lily." Bunu çok inandırıcı söylemişti ama dövmeyi gördükten sonra eskisi gibi değildi ve yalanlarla başlamak istemiyordum. Belli ki o da istemiyordu çünkü bana ne söyleyeceğini düşündüğünü görebiliyordum. Rahatsız görünüyordu, bu konuşmayı yapmayı ya da en azından şu anda yapmayı istemiyor gibiydi.

Ellerini pantolon ceplerine sokarak iç geçirdi. "O gece seni acil servise götürmüştüm... Biz oradayken omzunu sarmışlardı." Sesinde acı vardı ama benimle göz teması kurduğunda, bu acılı ses, yüz ifadesindeki kargaşanın yanında hiçbir şeydi. "Hemşireye seni ısırdığını söylediğini duydum ama bunu görecek kadar yakın değildim..." Atlas cümlenin ortasında durup kendini kontrol etmeye çalıştı. "Dövmen olduğunu ve ısırdığını görecek kadar yakın değildim..." Atlas konuşmayı tekrar kesti. O kadar üzgündü ki cümlesini bile tamamlayamamıştı. Başka bir cümleye geçti. "Bu yüzden mi yaptı? Günlüklerini okuduğu ve benim için dövme yaptırdığını bildiği için mi?"

Dizlerim titriyordu.

Atlas'ın bu konuşmayı neden yapmak istemediğini anlıyordum. Kapıdan çıkarken sıradan bir sohbet için çok fazlaydı. Elimi gergin karnıma bastırarak ona cevap vermeye hazırlandım ama bu konuda konuşmak zordu. Özellikle de Atlas'ın benim için bu kadar üzüldüğünü bilince.

Atlas'ı üzmek istemiyordum ama ona yalan söylemek ya da Ryle'ı herhangi bir şekilde korumak da istemiyordum. Çünkü Atlas haklıydı. Ryle yaptıklarını tam da bu yüzden yapmıştı ve Atlas'ın dövmemi sonsuza dek o korkunç anıyla bağdaştırması hiç hoşuma gitmiyordu.

Cevap vermememem onun için yeterli bir onaydı. Yüzünü buruşturarak başka tarafa çevirdi. Sakin kalabilmek için kendini zorlayarak derin derin nefes aldığını gördüm. Patlamak istiyor gibi görünüyordu ama patlayacağı Ryle burada değildi.

Atlas çok kızgındı ama bu korkmadığım bir öfkeydi. Bu anın öneminin farkındaydım. Evimde kızgın bir adamla yalnızdım ama hayatımdan korkmuyordum çünkü bana kızgın değildi. Bana *zarar veren* kişiye kızgındı. Bu koruyucu bir öfkeydi ve Ryle'ın öfkesine tepkimle Atlas'ın öfkesine tepkim arasında dünyalar kadar fark vardı.

Atlas tekrar bana dönüp, "Onun yanında nasıl medeni olabilirim Lily?" derken çenesinin sertliğini ve boynundaki damarları görebiliyordum. "Senin yanında olmalıydım. Daha fazlasını yapmalıydım," diye fısıldadı, sesinde suçluluk vardı.

Öfkeyi anlayabiliyordum ama Atlas'ın kesinlikle suçluluk duyacağı bir şey yoktu. Hayatımda, Atlas'ın Ryle hakkındaki görüşlerimi değiştirmek için bir şey söyleyebileceği ya da yapabileceği bir noktada değildim. O noktaya kendi başıma gelmem gerekiyordu.

Atlas'a yaklaşıp sırtımı karşısındaki duvara dayadım.

Yüz yüze gelene kadar karşı duvarda aynısını yaptı. Şu anda bir sürü duyguyla uğraşıyordu ve buna fırsat vermek istiyordum. Ama Atlas'ın yaşadığı suçluluk duygusu hakkında da söyleyecek çok şeyim vardı.

"Ryle bana ilk kez ona güldüğüm için vurdu. Sarhoştum, komik olmayan bir şeyin komik olduğunu düşündüm ve bana elinin tersiyle vurdu."

Atlas söylediklerimi duyunca göz temasını kesmek zorunda kaldı. Bu detayları isteyip istemediğini bilmiyordum ama uzun zamandır bütün bunları ona anlatmak istiyordum. Hâlâ duvara yaslanıyordu ama görünüşe göre şu anda Ryle'ın olduğu yere doğru koşmamak için tüm gücünü kullanıyordu. Bana keskin bakışlarla bakarak bitirmemi bekledi.

"İkinci seferde, beni merdivenlerden aşağı itti. Bu tartışma, telefon kılıfımda gizli numaranı bulduğu için başlamıştı. Ve omzumu ısırdığında... Haklısın. Günlükleri okuyup dövmemin seninle alakalı olduğunu ve buzdolabımın üzerine koyduğum mıknatısın da senden olduğunu öğrendiği içindi." Bir an önüme baktım çünkü bunun onu ne kadar etkilediğini görmek zordu. "Eskiden yaptıklarımın bir şekilde tepkilerini haklı çıkardığını düşünüyordum. Sanki gülmeseydim bana vurmazdı gibi. Belki telefonumda numaran olmasaydı beni merdivenlerden aşağı itecek kadar sinirlenmezdi."

Atlas artık yüzüme bile bakmıyordu. Başını geriye duvara yaslamış tavana bakıyor, öfkeden donmuş her şeyi sindirmeye çalışıyordu.

"Ne zaman suçu üstlenip Ryle'ın davranışlarını haklı çıkarmaya başlasam, seni düşünüyordum. Kendime, Ryle'ınkiyle karşılaştırıldığında senin tepkinin ne olacağını soruyordum. Çünkü farklı olacağını biliyordum. Aynı koşullar altında Ryle'a güldüğüm gibi sana gülseydim, sen de benimle gülerdin. Bana asla elinin tersiyle vurmazdın. Ve

bu dünyadaki herhangi biri, tehlikeli olduğundan korktuğu birinden korumak için bana telefon numarasını verse, bunun için onlara minnettar kalırdın. Beni merdivenlerden bir kat aşağı itmezdin. Okumana izin verdiğim günlükler lisede senden başka bir çocukla ilgili olsaydı benimle dalga geçerdin. Muhtemelen sevimsiz olduğunu düşündüğün satırları vurgular ve benimle birlikte gülerdin."

Konuşmayı kestim, Atlas tekrar bana odaklanınca bitirdim. "Ne zaman kendimden şüphe etsem ve Ryle'ın yaptıklarını bir şekilde hak ettiğimi düşünsem, tek yapmam gereken seni düşünmekti Atlas. Sen olsaydın her senaryonun ne kadar farklı olacağını düşünüyordum ve bu, hiçbirinin benim hatam olmadığını hatırlamama yardımcı oluyordu. Yanımda olmasan bile bunu atlatmamın büyük bir parçasısın."

Atlas beş saniye kadar sessizce söylediklerimi düşündü ama sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp beni öptü. Nihayet. *Nihayet.*

Sağ elini belime koyup beni kendine çekti, aşmaya çalışarak sıcak dilini yavaşça dudaklarımda dolaştırıyordu. Sol elini saçlarımdan geçirerek başımın arkasına yerleştirdi. İçimde bir hasret sarmalı çözülmeye başlamıştı.

Beni herhangi bir kaygıyla öpmüyordu. Ağzı benimkiyle güvenle buluştu ve benimki onunkine rahatlayarak karşılık verdi. Onu kendime çektim, sıcaklığının içime işlemesini istiyordum. Bunu daha önce yaptığımız için ağzı ve dokunuşu tanıdıktı ama aynı zamanda tamamen yeniydi çünkü bu öpüşme tamamen yeni malzemelerden oluşuyordu. İlk öpüşmemiz korku ve gençlik deneyimsizliğinden ibaretti.

Bu öpüşme umuttu. Huzur, güven ve istikrardı. Yetişkin hayatımda kaçırdığım her şeydi, Atlas'la tekrar birbirimize sahip olduğumuz için o kadar mutluydum ki ağlayabilirdim.

Yirmi Birinci Bölüm

Atlas

Hayatımda beni kızdıran pek çok şey olmuştu ama hiçbir şey Lily'nin dövmesini ve çevreleyen ısırığın solmuş yara izlerini görmek kadar öfkelendirmemişti.

Bir erkek bir kadına bunu nasıl yapabilirdi, hiçbir zaman anlayamayacaktım. Bir *insan,* sevmek ve korumak istediği bir insana bunu nasıl yapabilirdi, asla anlayamayacaktım.

Ama anladığım bir şey vardı ki Lily daha iyisini hak ediyordu. Ve ona daha iyisini verecek kişi ben olacaktım. Durduramıyor gibi göründüğümüz bu öpüşmeyle başlayarak. Birbirimize bakmak için her durduğumuzda, sanki bu öpüşmeyle kaybettiğimiz tüm zamanı telafi etmek zorundaymışız gibi öpüşmeye geri dönüyorduk.

Çenesinden aşağı öpücükler kondurarak köprücük kemiğine kadar indim. Oradan öpmeyi hep sevmiştim ama günlüğünü okuyana kadar bunu ne kadar sevdiğimi fark ettiğini bilmiyordum. Dudaklarımı dövmesine bastırdım, bu noktaya konduracağım gelecekteki tüm öpücüklerde güzel yanlarımızı hatırlamasını sağlamaya kararlıydım. Kalp dövmesini saran yara izlerini düşünmemesi için milyonlarca öpücük gerekiyorsa o zaman onu oradan milyonlarca kez öpecektim.

Önce boynuna, sonra çenesine öpücükler kondurdum. Tekrar ona baktığımda elbisesinin omuz askısını yerine

kaydırdım çünkü burada saatlerce kalabilsem de onu bir düğüne götürmem gerekiyordu. "Gitmemiz lazım," diye fısıldadım.

Başını salladı ama onu tekrar öptüm. Kendimi tutamıyordum. Gençliğimden beri bu anı beklemiştim.

• • •

Düğünün nasıl geçtiğini pek söyleyemezdim çünkü her şeyden çok Lily'ye odaklanmıştım. Orada kimseyi tanımıyordum ve bu gece Lily'yi öptükten sonra, tekrarını istemekten başka bir şeye odaklanmak zordu. Onunla yalnız kalmak istediğim kadar Lily'nin de benimle yalnız kalmaya can attığını anlayabiliyordum. Koridorda aramızda yaşananlardan sonra sabırla yanında oturmak işkence gibiydi.

Lily resepsiyona gelir gelmez ne kadar kalabalık olduğunu görünce rahatlamıştı. Erken ayrılırsak Lucy'nin hiç fark etmeyeceğini söylemişti ve ben Lucy'yi tanımıyordum bile, bu yüzden bir saatten kısa bir süre katıldıktan sonra elimi tutarak dışarı sıvışırken hiç tartışmadım.

Lily'nin evine geri döndük, neredeyse emin olmama rağmen onunla yukarı çıkmamı istediğine hükmetmeyecektim. Kapıyı açıp ayakkabılarını giymesini bekledim. Ayaklarını acıttığı için arabada çıkarmıştı ama bağlaması zor görünüyordu. Bağcıkları vardı, Lily yolcu koltuğunda bağcıklarla uğraşıyordu. Ama kapalı otoparkta çıplak ayakla yürümek istediğinden şüphem vardı.

"Seni sırtımda taşıyabilirim."

Bana bakıp şaka yapıyormuşum gibi güldü. "Beni sırtında mı gezdirmek istiyorsun?"

"Evet, al ayakkabılarını."

Bir an bana baktı ama sonra heyecanlanmış gibi sırıttı. Arkamı döndüm, kollarını boynuma sararken hâlâ gülü-

yordu. Sırtıma binmesine yardım ettikten sonra tekmeyle arabanın kapısını kapattım.

Dairesine vardığımızda kapısının kilidini açmak için anahtarını kullanabilsin diye öne eğildim. İçeri girip yere indirirken gülüyordu. Tam ayakkabılarını bırakırken arkamı döndüm, beni tekrar öpmeye başladı.

Sanırım kaldığımız yerden devam ediyorduk.

"Ne zaman evde olman gerekiyor?" diye sordu.

"Josh'a on veya on bir dedim." Saate baktım, onu biraz geçiyordu. "Onu arayıp geç kalabileceğimi söyleyeyim mi?"

Lily başını salladı. "Kesinlikle geç kalacaksın. Sen onu ara, ben de içecek bir şeyler hazırlayayım." Lily mutfağa gitti, ben de telefonumu çıkarıp Josh'u aradım. Evimde parti vermediğinden emin olmak için görüntülü aramıştım. Theo'nun ona izin vereceğinden şüphem vardı ama bu ikisiyle riske girmeyecektim.

Josh görüntülü aramaya cevap verdiğinde, telefon yerde duruyordu. Çenesini ve televizyondan gelen ışığı görebiliyordum. Kumanda elindeydi. "Bir turnuvanın ortasındayız," dedi.

"Sadece kontrol ediyorum. Her şey yolunda mı?"

"Sorun yok!" diye bağırdığını duydum Theo'nun.

Josh kumandayı sallamaya, düğmelere basmaya başladı ama sonra "Kahretsin!" diye bağırdı. Kumandayı bir kenara atıp telefonu alarak yüzüne yaklaştırdı. "Kaybettik."

Arkasında Theo belirdi. "Bu düğüne benzemiyor. Neredesin?"

Ona cevap vermedim. "Bu gece biraz geç kalabilirim."

"Oh, Lily'de misin?" dedi Theo telefon ekranına yaklaşarak. Sırıtıyordu. "Sonunda onu öptün mü? Beni duyabiliyor mu? Seni içeri davet etmesi için hangi sözleri kullandın? *Lily! İnsanların evlendiğini izledik, hadi başlayalım...*"

Theo kafiyeyi bitirmeden aramayı hemen sonlandırdım ama Lily tüm konuşmayı duymuştu. Elinde iki şarap kadehiyle benden birkaç metre ötede duruyordu. Şaşkınlıkla başını yana yatırmıştı. "Kimdi o?"

"Theo."

"Kaç yaşında?"

"On iki."

"On iki yaşında bir çocuğa bizden mi bahsediyorsun?"

Bununla eğlenmiş görünüyordu. Şarap kadehlerinden birini ondan alarak yudumlamadan hemen önce, "O benim terapistim. Her perşembe saat dörtte görüşüyoruz," dedim.

Güldü. "Terapistin ortaokulda mı?"

"Evet ama kovulmak üzere." Elimi beline koyup Lily'yi kendime çektim. Onu öptüğümde, dudaklarında hazırladığı kırmızı şarap tadı vardı. Bu tadı daha fazla almak için onu daha derinden öptüm. Daha fazla tadını almak için.

Geri çekildiğinde, "Bu çok tuhaf," dedi.

Tuhaf derken neyi kastettiğini bilmiyordum. Bizi kastetmediğini umuyordum çünkü bunu tarif etmek için kullanacağım son kelime tuhaftı. "Tuhaf olan ne?"

"Senin burada olman. Burada çocuk olmaması. Boş zamana ya da... bir erkekle geçirilen zamana alışık değilim." Şarabından bir yudum daha aldı ve benden ayrıldı. Şarap kadehini tezgâha bırakıp yatak odasına doğru yürüdü. "Hadi, bundan faydalanalım."

Büyük bir hızla peşinden gittim.

Yirmi İkinci Bölüm

Lily

Kendime güveniyormuşum gibi davranmaya çalışıyordum ama yatak odama girer girmez beni buraya getiren güvenimin her zerresini kaybetmiştim.

Sadece biriyle birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Muhtemelen Emmy'ye hamile kaldıktan hemen sonraydı. Doğum sonrası seks yapmamıştım, Atlas'la on altı yaşımdan beri seks yapmamıştım ve hücum eden bu iki düşünce aklımda dönüp durarak devasa bir kasırga yaratıyordu.

Birkaç saniye sonra Atlas kapıda belirdiğinde yatak odamın ortasında duruyordum. Ellerimi belime koydum ve sadece... orada durdum. Bana bakıyordu. Onu yatak odama davet eden ben olduğum için bir sonraki hamleyi benim yapmam gerekiyormuş gibi geliyordu.

"Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Uzun zaman oldu."

Atlas güldü. Sonra ağır ağır yatağa yürüdü çünkü tabii ki çekici olmayan bir şekilde yürüyemezdi. Yaptığı her hareket seksiydi. Şu anda ceketini çıkarırken seksiydi. Ceketini şifoniyerime atıp ayakkabılarını çıkardı. *Tanrım, bu bile seksiydi.* Sonra yatağıma oturdu.

"Hadi konuşalım." Yatak başlığıma dayanıp ayak bileklerini çaprazladı. Çok rahat görünüyordu. *Ve seksi.*

Üstümdeki elbiseyle yatağa uzanmayı hayal bile edemi-

yordum. Rahatsız edecekti ve o noktaya gelirsek muhtemelen çıkarmak pek eğlenceli olmayacaktı. "Önce üstümü değiştireyim." Dolabıma girip kapıyı kapattım.

Işığı açtım ama bir şey olmadı. Ampul sönmüştü. *Lanet olsun.* Karanlıkta giyinemezdim. Telefonum yanımda değildi, el feneri uygulamasını kullanamıyordum.

Elimden geleni yapmıştım ama fermuarı indirmek zaman alıyordu. Nihayet fermuarı açtığımda, elbiseyi ayağımdan çıkarmak yerine başımın üzerine çektim ve tabii ki saçlarıma takıldı. Saçımı kurtarmaya çalıştım ama elbise ağırdı ve karanlıkta çok uzun sürüyordu, Atlas dışarıda olduğundan ayna bulmak için dışarı da çıkamıyordum. Çözmeye çalışıp duruyordum. Birkaç zorlu dakikanın ardından sonunda Atlas kapıyı tıklattı.

"Orada iyi misin?"

"Hayır. Sıkışıp kaldım."

"Kapıyı açabilir miyim?"

Sutyen ve külotumla, başımın yarısında kalan bir elbiseyle duruyordum ama bunu hak etmiştim. Bu dolap karmasıydı. "Tamam ama pek giyinik değilim."

Atlas'ın güldüğünü duydum ama kapıyı açıp durumumu görünce hemen harekete geçerek ışık düğmesine bastı. Tabii ki bir şey olmadı.

"Ampul sönmüş."

Durumumu incelemek için bana doğru davrandı. "Ne oldu?"

"Saçım takıldı."

Atlas telefonunu çıkarıp ışığı kullanarak neye takıldığımı inceledi. Saçımla elbisemi zıt yönlere çekti, sonra sihirli bir şekilde elbisem yerde duruyordu.

Saçlarımı düzelttim. "Teşekkür ederim." Kollarımı kendime sardım. "Bu çok utanç verici."

Atlas'ın telefon ışığı hâlâ yanıyor, sutyen ve külotumla

durduğumu görebiliyordu. Telefon ışığını kapattı ama dolabın kapısı açıktı ve yatak odasında bir lamba yanıyordu, bu yüzden hâlâ görünüyordum.

İkimiz de bir an tereddüt ettik. Gidip giyinmeme izin mi versin bilmiyordu, ben de bunu isteyip istemediğimi bilmiyordum.

Ve birdenbire öpüşmeye başladık.

Aniden olmuştu, sanki aynı anda birbirimize doğru hareket etmiştik. Bir elini başımın arkasına koydu, diğer eli doğruca belime gitti, eli o kadar alçaktı ki parmakları külotuma değiyordu.

Kollarımı boynuna dolayıp onu o kadar güçlü kendime çektim ki bir dizi giysiye takıldık. Atlas tekrar dengemizi sağladı ama öperken gülümsediğini hissedebiliyordum. Konuşacak kadar ağzımdan uzaklaştı. "Dolaplarla aranda ne var?" Sonra beni tekrar öptü.

Birkaç dakika dolapta öpüştük; her şey gençken gizlice sevişme seansları yaptığımız zamanlardan hatırladığım gibiydi. Hiç yapmadığınız veya bu durumda uzun zamandır yapmadığınız şeyleri yapma arzusu, heyecanı, yeniliği.

Bu, bana onunla yatakta olmayı ne kadar sevdiğimi hatırlatmıştı. Öpüşüyor, konuşuyor ya da başka şeyler yapıyor olsak da onunla yatak odamda edindiğim anılar, en sevdiğim anılarımdan bazılarıydı. Boynumu öperken, "Beni yatağıma götür," diye fısıldadım.

Tereddüt etmedi. Ellerini kalçamdan aşağı kaydırıp uyluklarımı kavrayarak beni yukarı kaldırdı. Beni dolaptan çıkarıp yatak odasına taşıdı, yatağımın üzerine koyduktan sonra üzerime çıktı.

Onu üzerimde hissetmek daha da fazla arzu uyandırmıştı ama eskiden öpüştüğümüz zamanlardaki gibi davranıyordu. Sabır ve anlayışla; sanki öpüşmek yeterliymiş, beni sadece öpmek bir ayrıcalıkmış gibi.

Bu sabrı nereden bulduğunu bilmiyordum çünkü giysilerini çıkarmasını, bana sahip olmak için tek şansı buymuş gibi davranmasını istiyordum.

Belki öyle düşünseydi yapardı ama ikimiz de bunun sadece başlangıç olduğunu biliyorduk. Ağırdan alıyordu, ben öyle istemiştim. Eminim ondan daha hızlı gitmesini isteseydim, bunu da yapardı.

Anlayışlı Atlas.

Sonunda karar vermemiz gereken bir noktaya gelmiştik. Çekmecemde bir prezervatif vardı ve muhtemelen gitmesine az zamanı kalmıştı ama öpüşmeyi birbirimize bakacak kadar bıraktığımızda başını iki yana salladı. İkimiz de soluk soluğa kalmış, bu kadar heyecan yaşamaktan yorulmuştuk, bu yüzden Atlas üzerimden inerek sırtüstü uzandı.

Hâlâ giyinikti. Ben de hâlâ sutyen ve külotlaydım. Bundan daha ileriye hiç gitmemiştik.

"Ne kadar istesem de," dedi, "hemen sonrasında gitmek zorunda kalmak istemiyorum." Yan dönerek elini karnıma koydu. Bana tatminsiz gözlerle bakıyordu, sanki, *Boşver, aldırma* ve seviş benimle der gibiydi.

İçimi çekerek gözlerimi kapattım. "Bazen sorumluluklardan nefret ediyorum."

Atlas güldü, sonra yaklaştığını hissettim. Ağzımın kenarından öperek, "Henüz gitmem gerekmiyor," dedi. Bunu söylerken işaretparmağı külotumun kenarına, göbek deliğimin hemen altına kaydı. Tepki bekleyerek ileri geri sürttü.

Bu kadar konuşmanın yeterli olduğunu umarak kalçamı kaldırdım.

İç çamaşırıma iki parmağını daha sokunca vücudumun her yeri alev alev yanıyormuş gibi hissettim. Tüm elini hareket ettirince ölecek gibi oldum. Titrek bir nefes aldım, iki yanımdan çarşafı kavrayıp sırtımı ve kalçamı kaldırarak eline yasladım.

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ama öpmedi. Kalça hareketlerimi ve inleme seslerimi kullanarak bitişe götürmek için dudaklarıma yakın duruyordu.

Son derece sezgiliydi. Elinin altında gerilip sonuna kadar öpebilmek için boynunu aşağı çekmem uzun sürmedi.

Bittiğinde elini külotumdan çıkardı ama ben kendime gelirken elini orada tuttu. Soluk almaya çalışırken göğsüm inip kalkıyordu. Atlas da soluk soluğaydı ama bir şey yapmadan önce toparlanmak için zamana ihtiyacım vardı.

"Lily." Atlas hafifçe yanağımdan öptü. "Sanırım sen..." Atlas durunca gözlerimi açıp ona baktım. Gözlerini önce göğüslerime, sonra tekrar yüzüme çevirdi.

Sonra beyaz gömleğini çekeleyip baktı, üzerinde bir çeşit leke olduğunu gördüm.

Oh, lanet olsun.

Sutyenime baktım, sırılsıklamdı. *Aman Tanrım.* Anne sütüydü. Her yerde. Ne kadar aptaldım.

Atlas bundan hiç etkilenmiş görünmüyordu. Dönerek yataktan kalkıp, "Sana biraz mahremiyet vereyim," dedi.

Sutyenimin anne sütüyle kaplı olmasından biraz utanmıştım, bu yüzden çarşafı alıp göğsümü örttükten sonra yatağımın ayakucunda Atlas'la buluştum. Biraz moralim bozulmuştu. "Gidiyor musun?"

"Tabii ki hayır." Beni öptükten sonra sanki kendisinden bile olmayan bir bebeği emziren bir kadınla sevişmek çok normalmiş gibi odadan çıktı. Onun için en azından biraz garip olmalıydı ama bunu iyi gizliyordu.

Sonraki birkaç dakikayı banyoda sütü pompalayarak ve ardından on saniyelik hızlı bir duş alarak geçirdim. Üzerime bol bir tişörtle pijama şortu geçirerek oturma odama geri döndüm.

Atlas elinde telefonla kanepeye oturmuş sabırla bekliyordu. Oturma odasına girdiğimi duyunca bana bakarak

baştan aşağı süzdü. Hâlâ biraz utanıyordum, bu yüzden yanına oturduğumda, *tam yanına* oturmadım. Yarım metre kadar ötesine oturarak, "Bunun için üzgünüm," dedim.

"Lily." Utancımı hissetmişti, bana uzandı. "Gel buraya." Kanepeye yaslanıp bacağımı bacağının üzerine çekti, ata biner gibi üzerine oturdum. Ellerini kalçamdan belime doğru kaydırarak başını tembel tembel kanepeye bıraktı. "Bu gece her şey mükemmeldi. Özür dilemeye kalkışma."

Gözlerimi devirdim. "Çok naziksin. Sana anne sütü bulaştırdım."

Atlas bir elini enseme götürüp beni kendine çekti. "Evet, sevişirken. İnan bana, zerre kadar umurumda değil." Sonra beni öptü ama bu bir hata olabilirdi, çünkü *işte tekrar başlıyorduk.*

Bu gidişle gitmesi mümkün olmayacaktı. Muhtemelen başka bir sutyen giymeliydim ama doğrusu oturma odasına ona veda etmek için gideceğimi düşünmüştüm. Kanepede kaldığımız yerden devam edeceğimizi bilmiyordum ama hiç umurumda değildi.

O kadar mükemmel yerleşmiştik ki bu konumdan en iyi şekilde yararlanmak için ayarlama yapmamız bile gerekmiyordu. Öpüşmemiz sırasında inlemesi beni daha da tahrik ediyordu.

Atlas'ın bir eli gömleğimin arkasına doğru kaydı, eli sutyenle hiç karşılaşmayınca duraksadığını hissettim. Öpüşürken durup gözlerimin içine baktı. Karşısında hâlâ hareket ediyordum ve bakışları içime işliyordu. Elini sırtımdan çekip göğsümde gezdirmeye başladı. Eline aldığında, bu içinde bir düğme çevirmiş gibi görünüyordu. İkimizin de.

Gömleğinin düğmelerini açmaya başladığımda öpüşmemiz ateşli bir hâl aldı. Başka bir şey konuşulmadı. Aramızda kalan tüm giysileri çılgınca çıkardık ve yatak odasına

gitme zahmetine bile girmedik. Cüzdanından bir prezervatif çıkarıp takması dışında öpüşmeye hiç ara vermedik.

Sonra Atlas sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi beni öperek içime girerken bunu ilk kez yaşadığımızda olduğu kadar sevildiğimi hissettim. Bu sırada ortaya çıkan o kadar fazla duygu vardı ki sonunda birleştiğimizde daha önce bu kadar karmaşık bir güzellik yaşadığımdan emin değildim.

Sanki içinden aynı duygular geçiyormuş gibi boynumda içini çekti. Beni aralıksız nazikçe öperek içime girip çıkmaya başladı. Ama birkaç dakika sonra öpüşmeler çılgınca bir hâl almıştı, ikimiz de ter içindeydik, tamamen anı yaşıyordum, benim için tekrar birlikte olmamız ve bunun doğru olmasından başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bununla alakalı her şey doğruydu.

Atlas Corrigan tarafından seviliyordum, tam olarak ait olduğum yerdeydim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Atlas

Kesinlikle eve gitmem gerekiyordu ama onunla geçen birkaç saatten sonra bu yataktan sürünerek çıkmak çok zordu. Bir kez kanepede, sonra duşta olmuştu. Artık ikimiz de konuşmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgunduk.

Lily kollarını başının altında kavuşturmuş, sırtüstü yatıyordu. Bana bakıyor, dün bir avukatla görüşmemi anlatırken dikkatle dinliyordu. "Onu hastaneye götürerek doğru yaptığımı söylüyor. Yasal olarak Çocuk Esirgeme Hizmetleri'ne bildirmek zorundaymışlar. Ama bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Gücü devletin ellerine veriyor, ya onun için en iyi yer olduğumu düşünmezlerse?"

"Neden düşünmesinler ki?"

"Çok çalışıyorum. Evli değilim, bu yüzden Josh zaman zaman yalnız kalacak. Ve çocuk yetiştirme deneyimim yok. Biyolojik baba olduğu için Tim'in daha uygun olduğunu düşünebilirler. Hatta onu anneme bile geri verebilirler; yaptıklarının ondan velayeti almak için yeterli olduğundan bile emin değilim."

Lily bana doğru eğilip koluma bir öpücük kondurdu. "Sana ilk kez görüntülü konuştuğumuzda bana söylediklerini söyleyeceğim. 'Daha gerçekleşmemiş şeyler için stres yapıyorsun,' demiştin."

Bir an dudaklarımı birbirine bastırdım. "Öyle demiştim."

"Dedin," dedi Lily. Bana sokulup bacağını uyluğuma sardı. "İşe yarayacak Atlas. Onun için en iyisi sensin ve kanuni hak sahibi herkes bunu görecek. Söz veriyorum."

Ona sarılarak başını çenemin altına yerleştirdim. Gençliğimizden beri ikimizin de fiziksel olarak bu kadar değişmemiz inanılmazdı ama bir şekilde vücutlarımız hâlâ o zamanki kadar mükemmel uyuyordu.

"Sana bir şey sormak istiyordum," dedi bana bakacak kadar geri çekilerek. "İlk seferimizi hatırlıyor musun? O geceden sonra ne oldu? Babam canını yaktıktan sonra."

Bunu düşünmesine şaşırmamıştım çünkü bu gece benim de aklıma gelmişti. Bu kadar korkunç biten o geceden beri ilk kez yakınlaşmıştık, bu yüzden karşılaştırmamak zordu.

Günlüğüne yazdığı son yazı da bununla ilgiliydi. Ne kadar acı çektiğini görünce okumak acı vermişti. Daha iyi bitmesini her şeyden çok isterdim.

"O geceden pek bir şey hatırlamıyorum," diye itiraf ettim. "Ertesi gün hastanede uyandım, kafam karışıktı. Beni yaralayanın baban olduğunu biliyordum, o kadar hatırlıyordum ama bana yaptığını sana da yapıp yapmadığını bilmiyordum. Çağrı düğmesine birkaç kez bastım, kimse odama gelmeyince kırık bir ayak bileğiyle bir şekilde koridora çıktım. Çılgın gibiydim, iyi olup olmadığını soruyordum ama zavallı hemşirenin neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu."

Ben konuşurken Lily daha sıkı sarıldı.

"Sonunda beni senin hakkında bilgi alacak kadar sakinleştirdi, geri geldiğinde yaralı olarak getirilen tek kişinin ben olduğumu bildirdi. Babanın Andrew Bloom olup olmadığını sordu. Evet diyerek suç duyurusunda bulunmak istediğimi söyledim. Odaya bir polis gelip gelemeyeceğini

sorduğumda, bana anlayışla baktı. Sözlerini tam olarak hatırlıyorum. 'Yasalar ondan yana, tatlım,' dedi. 'Onu kimse ele vermiyor. Karısı bile.'"

Lily göğsümde içini çekince durup başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Sonra ne oldu?" diye fısıldadı.

"Yine de yaptım," dedim. "Onu ihbar etmezsem annenin bu durumdan asla kurtulamayacağını biliyordum. Hemşireyi bir polisle görüştürttüm ama o öğleden sonra nihayet biri geldiğinde ifademi dinlemek için gelmemişti. Eğer biri tutuklanacaksa, o kişinin baban olmayacağını açıkça belirtmek için gelmişti. Babanın beni evine zorla girip kızına tecavüz ettiğim için tutuklatabileceğini söyledi. Polis tam olarak böyle söyledi, sanki seninle aramızdaki ilişki suç teşkil ediyordu. Bunun için kendimi yıllarca suçlu hissettim."

Lily bana bakarak elini yanağıma koydu. "Ne? Atlas, aramızda sadece iki buçuk yıl var. Kesinlikle yanlış bir şey yapmadın."

Bunu söylemesine memnun olmuştum ama bu onun hayatına stres getirdiğim için kendimi suçlu hissetmemi değiştirmiyordu. Ama aynı zamanda hayatına stres getirdiğim zaman onu terk ettiğim için de suçluluk duymuştum. "O zamanlar yaptığım bir seçimin doğru olup olmadığını bilmiyorum. Kalmak ve tekrar evine gelerek seni daha fazla tehlikeye atmak istemedim. Ve tutuklanmak istemedim çünkü o zaman askere gidemezdim. En iyi şeyin aramıza mesafe koymak olacağını düşündüm, bir gün seninle iletişime geçip beni hâlâ benim seni düşündüğüm gibi düşünüp düşünmediğine bakacaktım."

"Her gün," diye fısıldadı Lily. "Seni her gün düşündüm."

Elimi bir süre sırtında gezdirdikten sonra parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, onsuz sadece yarım oldu-

ğumdan habersizken, beni nasıl bu kadar bütün hissettirebildiğini merak ediyordum.

Onu tabii ki onca yıl özlemiştim ve parmağımı şıklatıp hayatıma geri getirebilseydim, hemen yapardım. Ama birbirimiz olmadan, o Ryle'la, ben de kariyerimle hayatlar kurmuştuk ve bunun kaderimiz olduğunu düşünmüştüm. Hayatı onunla yaşamamaya alışmıştım. Ama şimdi geri döndüğüne göre, bir daha kendimi onsuz bütün hissedebilir miydim bilmiyordum. Özellikle de bu geceden sonra.

"Lily," diye fısıldadım.

Cevap vermedi. Biraz geri çekilip baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu gördüm, kolu bana dolanmıştı. Kıpırdarsam uyandıracağımdan korkuyordum. Ama Josh'a ilk belirttiğim saatten sadece bir-iki saat geç kalacağımı söylemiştim ve şu anda üç saat olmuştu. On iki yaşındaki çocukları tek başlarına bırakmama izin verilip verilmeyeceğinden bile emin değildim.

Brad kendi başlarına kalıp kalamayacaklarını sorduğumda sorun etmemişti ama Brad oğlunun telefon almasına bile izin vermezken, Theo'yu daha önce yalnız bırakmadığı sürece randevuya çıkarken onları yalnız bırakmama izin vereceğinden şüpheliydim.

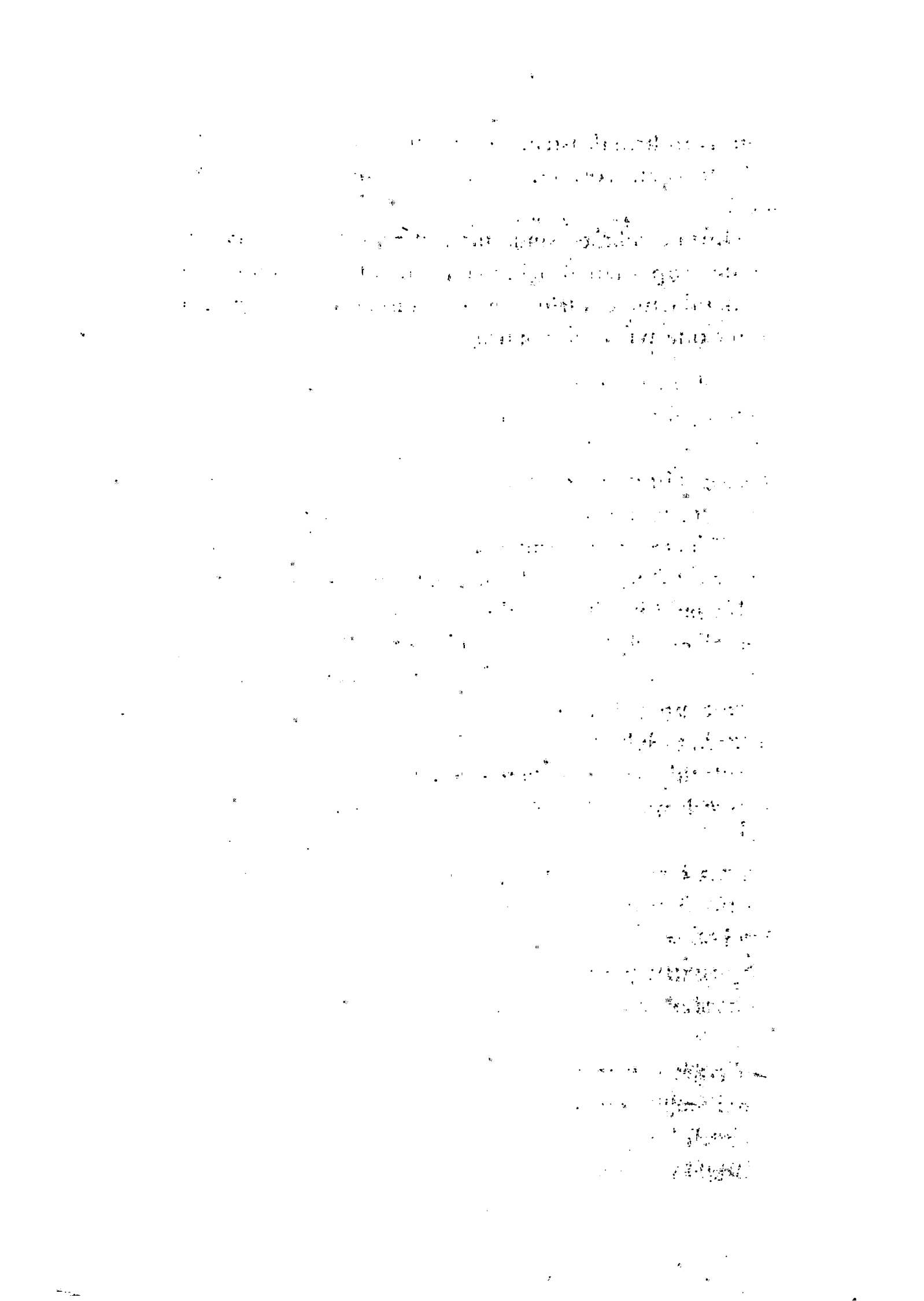
Belki de Google'da bir çocuğun kendi başına kalması için Boston'da yaş sınırının ne olduğunu araştırmalıydım.

Bunu fazla düşünüyordum. Tabii ki iyilerdi. İkisi de herhangi bir acil durum için aramamış ya da mesaj atmamıştı, ayrıca on iki yaşındakiler bazen diğer çocuklara bakıcılık bile yapıyorlardı.

Sanırım sorun yoktu ama yine de eve gitmem gerekiyordu. Josh'u şu anda evimde çılgın bir parti vermediğine inanacak kadar iyi tanımıyordum. Kolumu yavaşça Lily'nin başının altından çekip yataktan kalktım. Elimden geldiğince sessiz giyindikten sonra kalem kâğıt aramaya başladım.

Onu uyandırmak istemiyordum ama bir şey demeden gitmek de istemiyordum. Özellikle yaşadığımız bu geceden sonra.

Mutfak çekmecesinde bir defterle kalem bularak ona bir mektup yazmak için masaya oturdum. Bitirince notu yatak odasına götürüp yanındaki yastığın üzerine koydum. Sonra ona iyi geceler öpücüğü verdim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Lily

Başımda bir uğultu vardı.

Ve başımın *dışında.*

Yüzümü yastığımdan kaldırdım, çenemden salya aktığını hissettim. Yastık kılıfımın köşesiyle sildim. Oturunca Atlas'ın yanıma bir not bıraktığını gördüm. Elimi attım ama o sırada gürültüyü tekrar duydum. Bu yüzden notu daha sonrası için yastığımın altına sokuşturdum, kendimi o anda olanlara odaklamak için sisli beynimde yer açmaya zorladım.

Emmy annemlerdeydi.

Son iki yıldır uyuduğum en güzel geceyi geçirmiştim.

Kapımda biri vardı.

Komodinin üzerindeki telefonumu alıp ekrana odaklanmaya çalıştım. Ryle'dan birkaç cevapsız aramayı görünce bir şeylerin ters gittiğinden endişelenmeye başladım. Ama annemden gelen tek şey, Emmy'nin yarım saat önce kahvaltı ederken çekilmiş bir fotoğrafıydı.

Off. Emmy iyiydi. Hemen rahatlamıştım ama kapımı çalanın muhtemelen Ryle olduğunu bilmek fazla rahatlamama imkân vermiyordu.

"Bir dakika!" diye bağırdım.

Üzerime çabucak bir şeyler -tişört ve kot pantolon- geçirip içeri girmesi için kapıyı açtım. İçeri davet edilmeden yanımdan geçip eve girdi. "Her şey yolunda mı?" Panik-

lemiş görünüyordu ama aynı zamanda hayatta olduğumu görünce rahatlamıştı.

"Uyuyordum. Her şey yolunda." Rahatsız olduğumu anlayabiliyordu. Emmy için etrafına bakındı. "Geceyi annemlerde geçirdi."

"Oh." Hayal kırıklığına uğramıştı. "Aramaya çalıştım, onu birkaç saatliğine almak istiyordum. Telefonuna cevap vermiyordun ve şimdiye kadar hep uyanık..." Kanepeyi görünce Ryle'ın sesi kesildi. Neye baktığını anlamak için kanepeye bakmam gerekmiyordu. Tişörtümle külotumun hâlâ gelişigüzel savrulduğu yerde, kanepenin arkasında durduğundan emindim.

"Annemi arayıp geleceğini haber vereyim." Ryle'ın beni sorgulamayacağını umarak telefonumu almak için odama gittim. Atlas'ın dün gece bende bıraktığı iyi ruh hâlini mahvediyordu.

Oturma odasına geri döndüm, telefonumda annemin numarasını ararken duraksadım. Ryle eline şarap kadehi almış, inceliyordu. Atlas'ın içtiği kadehti. Benimki tezgâhta yanında duruyordu; dün gece burada *benimle* şarap içen birinin olduğunun açık bir göstergesiydi.

İç çamaşırlarım çıkarılıp kanepeye bırakılmadan önce.

Kadehi bırakıp dosdoğru bana baktığında Ryle'ın kıskançlıktan köpürdüğünü görebiliyordum. "Gece burada birisi mi kaldı?"

İnkâr etme zahmetine girmedim. Yetişkin biriydim. Bekâr bir yetişkin. *Eh, muhtemelen artık bekâr değildim ama bu başka bir konuydu.* "Biz boşandık Ryle. Bana böyle sorular soramazsın."

Belki de bunu söylemek yanlıştı çünkü Ryle hemen bana doğru iki hızlı adım atarak karşılık verdi. "Sana kızımın *yaşadığı* evde geceyi geçiren biri var mı diye soramaz mıyım?

Bir adım geri çekildim. "Söylemek istediğim bu değildi. Ve senin onayın olmadan onun yanına kimseyi getirmem; Emmy bu yüzden annemlerde."

Ryle suçlayan bakışlarla gözlerini kıstı. Benden tiksinmiş görünüyordu. "Onu bende yatıya bırakmayacaksın ama becerilmek istediğinde başka bir yere bırakacaksın, öyle mi?" Güldü. "Harika bir ebeveynlik, Lily."

Artık sinirlenmeye başlamıştım. "Bir yıl önce doğduğundan beri onu ikinci yatıya bırakışım. Kendime bir gece ayırdığım için beni kınama. Ve kendime bir gece ayırdığımda ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez."

Ryle'ın gözlerinde o bakış vardı; çok ileri gitmeden hemen önce her zaman görülen o uzak boşluk.

Öfkem anında korkuya dönüştü ve Ryle ondan uzaklaştığımı görünce bir öfke sesi çıkardı. Gırtlaktan gelen ve odada yankılanan, öfkeli bir düş kırıklığı sesi.

Evimden çıkıp ön kapıyı çarparak arkasından kapattı. Koridorda lanet olsun diye bağırdığını duydum.

Bana öfkesinin hangi açıdan geldiğinden emin değildim. Hayatıma devam ettiğim için mi kızmıştı? Emmy'yi annem aldı diye mi kızmıştı? Yoksa annemde yatıya kalmasına izin vermeme rağmen, Ryle'da yatıya kalmasından hâlâ rahatsız olduğum için miydi? Belki de her üçünün aynı anda ortaya çıkmasına kızgındı.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım, gittiği için rahatlamıştım ama daha bundan sonra ne yapacağımı düşünemeden Ryle tekrar kapımı açtı. Koridordan bana kayıtsız bir ifadeyle bakarak, "O mu?" dedi.

Bunu sorduğunda kalbim boğazımda atıyormuş gibi geldi. Atlas'ın adını söylememişti ama başka kimden bahsediyor olabilirdi ki? Hemen inkâr etmeyince bu onun için yeterli bir onay oldu.

Ryle bir an tavana baktıktan sonra başını salladı. "Yani

bunca zamandır onun için endişelenmeye hakkım var mıydı?"

Geçen birkaç dakikanın tamamı duygusal bir hız treni gibi geçmişti ama hiçbir şey ağzından çıkan soru kadar fırtınalı olmamıştı. Kapıma kadar birkaç adım attım, söyleyeceklerimi söyler söylemez kapıyı üzerine kapatmaya hazırlandım.

"Eğer sana sadakatsizlik ettiğime gerçekten inanıyorsan, o zaman devam et ve buna inan. Seni bunun aksine ikna etmeye uğraşacak enerjim yok. Sana bunu daha önce açıklamıştım, o yüzden bir daha söylemeyeceğim. Seni asla Atlas için bırakmazdım. Seni kesinlikle Atlas için *terk etmedim*. Seni terk ettim çünkü bana davrandığından daha iyi muamele görmeyi hak ediyorum."

Kapıyı kapatmaya davrandım ama daha geriye adım atamadan Ryle öne atıldı; sırtım, açık oturma odası kapısına yaslanana kadar beni itti. Öfke dolu bakışlarla sol elini boğazımın dibine kaydırıp sanki beni olduğum yerde tutmak istiyormuş gibi baskı uyguladı. Sağ avucunu kapıya, başımın hemen yanına vurunca o kadar korktum ki hemen gözlerimi kapattım, ardından ne geleceğini görmek istemiyordum.

Öylesine yoğun bir endişe ve korku dalgasına kapılmıştım ki bayılacağımdan korkuyordum. Ryle'ın yüzü benimkine çok yakın olduğu için sıkılı dişlerinin arasından geçen nefesinin yanağıma geldiğini hissedebiliyordum. Kalbim çok hızlı çarpıyordu, elini bana bastırırken avucuna gelen o korkuyu hissetmemesine imkân yoktu. Çığlık atmak istiyordum ama ses çıkarırsam onu daha da kızdırmaktan korkuyordum.

Ryle'ın beni kapıya mıhlamasıyla ne yaptığını anlamaya başlaması arasında birkaç saniye geçmişti. Muhtemelen daha neler yapmak *üzere* olduğunu da.

Gözlerim hâlâ kapalıydı ama öne eğilip alnını kapıya, hemen başımın yanına dayamasından pişmanlığını hissedebiliyordum. Beni hâlâ hapis tutuyordu ama boynumdaki elinin baskısını kaldırdı ve sanki ağlamamaya çalışıyormuş gibi bir mücadele sesi çıkardı.

Bu beni geçmişe, beni incittiği son geceye götürmüştü. Ben bilincimi kaybedip kaybedip kendime geldikçe fısıldayarak özür dileyip durmuştu. *Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim.*

Yüreğim paramparçaydı çünkü Ryle hiç değişmemişti. Değişmesini ne kadar umsam da, bunu istediğini ne kadar bilsem de, her zamanki aynı adamdı. Emmy için daha güçlendiğine dair bir umut kıvılcımına tutunmuştum ama bu olanlar, kızım için doğru karar verdiğimin kesin kanıtıydı.

Ryle bunu düzeltebilirmişim gibi bana yapışıyordu ve bir zamanlar yapabileceğimi düşünmüştüm. Kırık bir adamdı ama kırgınlığı benim yüzümden değildi. Benimle tanışmadan önce kırılmıştı. Bazen insanlar, kırılmış bir insanı yeterince severlerse, sonunda onları onaran kişi olabileceklerini düşünüyorlardı ama bundaki problem, sonunda diğer kişinin de kırılmasıydı.

Artık kimsenin beni kırmasına izin veremezdim. Bir kızım vardı, sağlam olmam gerekiyordu.

Ellerimi yavaşça göğsüne bastırarak koridora geri ittirdim. Sonunda aramızda kapıyı kapatacak kadar mesafe kalınca kapatıp kilitledim, sonra hemen annemi arayıp Emmy'yi arabaya bindirmesini ve benimle parkta buluşmasını söyledim. Ryle hâlâ oraya gitmeyi planlıyorsa evde olmalarını istemiyordum.

Telefonu kapattıktan sonra evimde kararlılıkla hareket ediyordum. Durup kendime az önce olanların içinde kaybolma izni verirsem ağlayabilirdim. Şu anda ağlayacak

vaktim yoktu. Parka gitmek için giyindim, olabildiğim her şekilde kızımın yanında olmam gerekiyordu.

Kapıdan çıkmadan önce Atlas'ın bana yazdığı notu alıp çantama koydum. İçimde bugünün tek parlak noktasının onun sözleri olacağına dair bir his vardı.

• • •

Önsezim gerçekleşiyordu. Parkın otoparkına girer girmez şiddetli bir gök gürültüsü duydum. Doğuda bir fırtına kopuyor ve bu yöne geliyordu. *Şiddetle.*

Ama henüz yağmur yağmıyordu, bu yüzden annemi görene kadar oyun alanını taradım. Emmy'yi kucaklamış birlikte kaydıraktan kayıyorlardı. Beni henüz görmemişti, bu yüzden biraz zaman ayırarak çantamdan Atlas'ın mektubunu çıkardım. Ryle'la yaşadıklarımdan dolayı hâlâ sersem gibiydim. Kızımla görüşmeden önce moral verecek bir şeyler okumak istiyordum.

Sevgili Lily,

Veda etmeden gitmek zorunda kaldığım için üzgünüm ama çok kolay uyuyakalıyorsun. Dert etmiyorum; seni uyurken izlemeyi seviyorum. Randevunun ortasında arabadayken bile.

Gençliğimizde bazen seni uyurken izlerdim. O kadar huzurlu görünmen hoşuma giderdi çünkü uyanıkken içinde her zaman sessiz bir korku vardı. Ama uyuduğun zaman korku yok oluyor ve bu, beni her zaman rahatlatıyor.

Bu gecenin benim için ne ifade ettiğini anlatarak başlayamam. Sanırım sen de beraber olduğun için kelimelere dökmeme gerek yok. Bunu sen de hissettin.

Aramızda olanlar için çok fazla suçluluk duyduğumdan

daha önce bahsettiğimi biliyorum ama o zamanlar seni sevdiğim için pişman olduğumu düşünmeni istemiyorum. Pişman olduğum bir şey varsa o da senin için daha fazla mücadele etmemiş olmamdır. Sanırım suçluluğumun büyük kısmı buradan kaynaklanıyor; eğer seni terk etmeseydim, seni babanın anneni incittiği gibi incitecek bir adamla hiç tanışamayacaktın.

Ama bu noktaya nasıl gelirsek gelelim, buradayız. Senin tarafından sevilmeye layık olduğumu anladığım bir noktaya gelmem gerekiyordu. Bu noktaya daha erken gelmememizden nefret ediyorum çünkü hayatında yaşamak zorunda olmamanı dilediğim ya da önleyebileceğim o kadar çok şey var ki. Ama başka bir yol, sana Emerson'ı vermezdi, bu yüzden bu noktaya geldiğimiz için memnunum.

Kızından bahsetmeni izlemeyi seviyorum. Onu tanımak için sabırsızlanıyorum. Ama bu zamanla, sabırsızlıkla beklediğim diğer şeylerle birlikte olacak. Bunu, rahat ettiğin hızda yürütmeye devam edeceğiz. Seninle her gün konuşsam da ayda bir görüşsem de senin hakkında hiçbir şey bilmeden geçirdiğim yıllardan daha iyidir.

Mutlu olduğun için çok mutluyum. Senin için tek istediğim buydu.

Ama şunu söyleyeyim, şu anda mutlu olacağın kişinin ben olduğumu bilmek gibisi yok.

Sevgiler,
Atlas

Biri pencereme vurduğunda o kadar şiddetle irkildim ki mektubu neredeyse ikiye bölecektim. Nefesim kesilerek baktığımda arabanın yanında duran annemi gördüm. Emmy pencereden beni görünce ışıl ışıl gülümsedi; bu gülümseme, gülümseyerek karşılık vermeme yetmişti.

Yani Emmy'nin gülümsemesi ve elimdeki mektup.

Mektubu katlayıp çantama geri koydum. Annem kapımı açtı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, yolunda." Emmy'yi ondan aldım ama annem kuşkuyla gözlerini kıstı.

"Seninle parkta buluşmamı istediğinde korkmuş gibiydin."

"Sorun yok," dedim, geçiştirmek istiyordum. "Sadece bugün Ryle'ın gelip onu almasını istemedim. Morali pek iyi değil ve seninle olduğunu biliyordu, bu yüzden..."

Derin bir nefes alıp boş salıncaklara doğru yürüdüm. Salıncaklardan birine oturup Emmy'yi yüzü dışa dönük şekilde kucağıma aldım. Annemin yanımızdaki salıncağa oturmasını izleyerek ayağımı yere sürtüp salıncağı biraz ittim.

"Lily." Annem endişeyle bana bakıyordu. "Neler olduğunu anlat bana."

Emerson'ın bir yaşında olduğunu ve beni henüz anlayamadığını biliyordum ama yine de onun yanında babasından bahsetmekten rahatsız oluyordum. Bebeklerin ve küçük çocukların söylediklerinizi anlamasalar bile ruh hâllerini hissedebileceklerine inanıyordum.

Durumumu isim vermeden açıklamaya çalışıyordum. "Biriyle görüşüyor gibiyim?" Bu itiraf ağzımdan bir soru gibi çıkmıştı çünkü bunu resmiyete dökmemiştik ama Atlas'la ilişkimizin nereye gittiğini bilmek için bir etiket koymamız gerektiğini düşünmüyordum.

"Gerçekten mi? Kim?"

Başımı iki yana salladım. Büyük ihtimalle kimden bahsettiğimi anlamayacak olsa da ona Atlas olduğunu söylemeyecektim. Gençliğimizde Atlas'ı iki kez görmüştü ama onun hakkında bir kez olsun konuşmamıştık. Ve eğer ha-

tırlıyorsa kocasının onu hastanelik ettiğini düşünürsek, eminim istemezdi.

Atlas'ı annemle resmen tanıştıracağım bir gün gelebilirdi ve onu geçmişimden tanımasını ya da utanmasını istemiyordum.

"Sadece tanıştığım biri. Daha erken. Ama..." İçimi çekerek biraz daha sallanmak için ayağımı yere vurdum. "Ryle öğrendi ve hiç mutlu değil."

Annem, sanki *mutlu olmamasının* ne anlama geldiğini çok iyi biliyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Bu sabah uğradı ve tepkisi korkunçtu. Kızımı almak için senin evine geleceğini düşünerek panikledim, bu yüzden evde olmanı istemedim."

"Ne yaptı?"

Başımı iki yana salladım. "Zarar görmedim. Sadece onun bu yönünü görmeyeli uzun zaman olmuştu, bu yüzden biraz sarsıldım ama iyiyim." Emmy'yi başının üstünden öptüm. Yanağımdan bir damla yaş aktığını hissedince şaşırarak hemen sildim. "Artık ziyaretleri konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Keşke bir şeyler olsaydı da bu sefer onu ihbar edebilseydim diye düşünüyorum. Ama sonra babası hakkında böyle düşündüğüm için kendimi berbat bir anne gibi hissediyorum."

Annem uzanıp elimi sıktı. Salıncağımı durdurunca onunla yüz yüze gelene kadar döndüm. "Ne yapmaya karar verirsen ver, berbat bir anne *değilsin*. Tam tersine." Elimi bırakıp zincirleri kavrayarak Emmy'ye baktı. "Kızın için yaptığın seçimlere hayranım. Bazen senin için o kadar güçlü olamadığıma üzülüyorum."

Hemen başımı iki yana salladım. "Durumlarımızı kıyaslayamazsın anne. Yaptığım seçimi yapmamı sağlayan çok fazla desteğim vardı. Senin kimsen yoktu."

Bana üzgün ve minnettar bir ifadeyle gülümsedi. Sonra

arkasına yaslanıp kendini biraz ittirmek için ayağını yere vurdu. "Her kimse şanslı bir adam." Göz ucuyla bana baktı. "Kim bu adam?"

Güldüm. "Hayır, yapma. Kesinleşinceye kadar seninle onun hakkında konuşmayacağım."

"Çoktan kesinleşmiş," dedi annem. "Gülüşünden görebiliyorum."

Yağmur çiselemeye başlayınca ikimiz de aynı anda yukarı baktık. Emmy'yi çenemin altına soktum ve otoparka doğru geri yürümeye başladık. Annem araba koltuğuna oturtmadan önce Emmy'yi öptü. "Seni seviyorum. Büyükanne seni seviyor, Emmy."

"Büyükanne mi?" diye sordum. "Geçen hafta nineydi."

"Henüz birine karar vermedim." Annem beni yanağımdan öptükten sonra arabasına koşturdu.

Tam yağmur boşandığı anda arabama bindim. Arabamın ön camına, kaputuna, kaldırıma devasa yağmur damlaları hücum ediyordu. O kadar büyüklerdi ki arabama meşe palamudu çarpmış gibi ses çıkarıyorlardı.

Arabayı çalıştırmadan önce nereye gideceğimi kararlaştırmak için bir süre oturdum. Henüz eve gitmek istemiyordum çünkü Ryle tekrar gelebilirdi. Allysa'ya kesinlikle gitmek istemiyordum çünkü yaşadığı apartmanda Ryle'la mutlaka karşılaşacaktım.

Şu anda Emmy'ye karşı kendimi çok korumacı hissediyordum çünkü Ryle'ın gelip onu bir günlüğüne almak için kâğıt üzerinde her hakkı vardı ama kendini kontrol edemediğini bildiğim bir günde kızımın onun yanında olmasına izin vermeyecektim.

Dikiz aynama baktım, Emmy huzur içinde oturuyor, pencereden yağmura bakıyordu. Kendisini çevreleyen kaos hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü onun tüm varlığı bendim. Güveninin her zerresi banaydı. Her şey için bana bağ-

lıydı ve sanki her şey kontrolüm altındaymış gibi orada mutlu ve rahat oturuyordu.

Kontrol altına almışım gibi gelmiyordu ama Emmy'nin öyle hissetmesi benim için yeterliydi. "Bugün nereye gidelim Emmy?"

Yirmi Beşinci Bölüm

Atlas

"Dün gece eve kaçta geldin?" diye sordu Josh. Ayaklarını sürüyerek mutfağa girdiğinde ayaklarında iki farklı çorap vardı: birini ona yeni almıştım, diğeri benim çorabımdı. Eve geldiğimde Theo'yla Josh uyuyordu ama ben yine de onlardan üç saat önce uyanmıştım. Brad yirmi dakika kadar önce Theo'yla birlikte gitmişti.

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Josh'un bitmemiş ödevinin durduğu masayı işaret ettim. Theo'nun yatıya kalmasına izin verirsem dün yapacağına söz vermişti ama video oyunları, manga ve animenin araya girdiğini hissediyordum. "Ödevini yapmadın mı?"

Josh önce kâğıda, sonra bana baktı. "Hayır."

"Yap o zaman." Bunu kendimden emin söylemiştim ama nasıl yapılacağını hiç bilmiyordum. Daha önce bir çocuğa ödev yapmasını söylemem hiç gerekmemişti. Ödevini yapmazsa onu nasıl cezalandıracağımı bile bilmiyordum. Rol yapıyormuşum gibi geliyordu. Öyle yapıyordum. Tam bir sahtekârdım.

"Yapmaktan kaçınmıyorum," dedi Josh. "Sadece yapamıyorum."

"Çok mu zor? Nedir, matematik mi?"

"Hayır, matematiği yaptım. Matematik kolay. Bu aptal saçmalığı bilgisayar dersi için yapmam gerekiyor."

"Aptalca *zırva*," diyerek onu düzelttim. *Sanırım.* Bel-

ki de "aptalca zırva" da o kadar kötüydü. Sorununun ne olduğunu görmek için Josh'un yanına oturdum. Ödevini önüme itti, göz gezdirdim.

Soy hakkında bir araştırma ödeviydi. Terim için beş madde gerekiyordu ve bunlardan biri cuma gününe kadar bitmesi gereken aile ağacıydı. Diğeri, bir sonraki cuma bitmesi gereken, bir soy web sitesini kullanarak yapılacak nesillerle alakalı bir ödevdi.

"Web sitesi kullanarak akrabalarımızı bulmamız gerekiyor. Hiçbirinin adını ya da nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedi. "Sen biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Pek sayılmaz. Sutton'ın babasıyla bir kez karşılaştım ama ben çocukken öldü. Adını bile hatırlamıyorum."

"Ya babamın ailesi?" diye sordu Josh.

"Onun ailesi hakkında da hiçbir şey bilmiyorum."

Josh kâğıtları benden aldı. "Çocuklara böyle şeyleri yaptırmayı gerçekten bırakmalılar; artık hiç kimsenin normal bir ailesi yok."

"Aslında haklısın." Mutfakta telefonumdan bir mesaj sesi duydum, kontrol etmek için ayağa kalktım.

"Benim için hiç babamı bulmaya çalıştın mı?" diye sordu Josh.

Denemiştim ama Tim ona bıraktığım sesli mesaja hiç cevap vermemişti. Bunu Josh'a söylemek istemiyordum çünkü hayal kırıklığı yaratacağını biliyordum. Telefonumu aldım ama mesajlarıma bakmadan önce Josh'un yanına geri döndüm. "Henüz tam olarak araştıracak fırsatım olmadı. Bunu yapmamı istediğinden emin misin?"

Josh başını salladı. "Benden haber almak isteyebilir. Eminim Sutton bizi ayrı tutmak için elinden geleni yapmıştır."

Endişenin göğsümün ortasına bıçak gibi saplandığını

hissettim. Josh'un burada babasını bulmak istemeyecek kadar rahat olduğunu umuyordum ama bu çok saçma bir umuttu. On iki yaşında bir çocuktu. Tabii ki babasını bulmak isteyecekti.

"Onu aramana yardım edeceğim." Kâğıtları işaret ettim. "Ama şimdilik bunun için elinden geleni yap. Denediğin sürece, büyük aileni tanımadığın için sana kötü not veremezler."

Josh ödevine eğilince nihayet mesaja baktım. Lily'dendi.

Seni arayabilir miyim?

Beni günün her anında arayabileceğini ve cevap vereceğimi bilmeliydi. Telefonumu odama götürüp mesaj atmadan onu aradım. İlk çalışının ortasında açtı.

"Selam," dedi.

"Selam."

"Ne yapıyorsun?"

"Josh'un ödevine yardım ediyorum. Seni düşünmüyormuş gibi yapmaya çalışıyorum." Bunu söyledikten sonra susunca hemen bir şeylerin ters gittiğini anladım. "Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim. Eve gitmek istemiyorum. Acaba senin evine gelebilir miyim?"

"Elbette. Emmy hâlâ annenle mi?"

İçini çekti. "Mesele de bu. Emmy yanımda. Bunun garip olduğunu biliyorum ama gelince açıklarım."

Emerson'ı evime getiriyorsa kesinlikle ters giden bir şeyler var demekti. Ryle bizi öğrenmeden kızı benim yanıma getirmemekte çok kararlıydı. "Sana adresimi mesaj atayım."

"Teşekkür ederim. Birazdan orada olurum." Telefonu kapatınca dün gece yatağından çıkmamla bu telefon görüşmesi arasında ne olduğunu merak ederek kendimi yatağa bıraktım.

Mektubumu almış mıydı? Yanlış bir şey mi söylemiştim?

Benden ayrılmak üzere miydi?

Onu beklerken tüm bu endişeler içimde dönüp duruyordu ama en büyük endişem, düşünmek bile istemediğim bir endişeydi. *Ryle ona zarar vermiş miydi?*

• • •

Garaj yoluma girdiğinde onları izliyordum, bu yüzden onu dışarıda karşıladım. Arabadan indiğinde bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. Ama benimle ilgili olduğunu sanmıyordum çünkü beni gördüğüne rahatlamış görünüyordu. Onu çekip sarıldım çünkü ihtiyacı var gibiydi. "Ne oldu?"

Ellerini göğsüme koyup geri çekilerek bana baktı. Bir şey söylemekte tereddütlü görünüyordu. Araba koltuğunda uyuyan kızını kontrol etmek için arka pencereye baktı.

O sırada Lily ağlamaya başladı. Yüzünü göğsüme yasladı, gömleğimin üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlaması yürek paralıyordu. Dudaklarımı saçlarına bastırarak ona biraz zaman tanıdım.

Fazla zaman gerekmedi. Oldukça çabuk kendini toparlayarak gözlerini sildi. "Üzgünüm," dedi. "Sabah Ryle gittiğinden beri kendimi tutuyordum."

Ryle'ın ismi geçince sırtım kasıldı. Olanların onunla alakalı olduğunu biliyordum.

"Bizi biliyor," dedi Lily.

"Ne oldu?" Olduğum yerde kalmak ve koşup onu bulmamak için tüm gücümü harcıyordu. Kemiklerim öfkeden çatırdıyormuş gibi geliyordu. "Canını yaktı mı?"

"Hayır. Ama çok kızgın ve şu anda evde yalnız kalmak istemiyorum. Emmy'yi henüz yanına getirmemem gerek-

tiğini biliyorum ama onunla buradayken, bugün Ryle'ın gelip onu almaya çalışmasından daha güvende hissediyorum. Üzgünüm, sadece beni bulabileceği bir yerde olmak istemiyorum."

Bana bakana kadar çenesini kaldırdım. "Burada olduğun için mutluyum. *İkinizin de.* İstersen bütün gün kal."

Derin bir nefes alarak dudaklarını benimkilere bastırdı. "Teşekkür ederim." Arka kapıya gidip kızını araba koltuğundan çıkardı. Emerson uyanmamıştı bile. Lily'nin kollarında gevşemiş, kendinden geçmişti. "Bir saattir parktaydı; çok yoruldu."

Emerson'a bakakalmıştım, Lily'ye bu kadar benzemesine şaşırmıştım. Hık demiş annesinin burnundan düşmüştü, babasına benzemediği için hiç de üzülmemiştim. "Bir şey almam gerekiyor mu?"

"Bebek bezi çantası, yolcu koltuğunda."

Bezleri aldıktan sonra eve girdik. Josh içeri girdiğimi duyunca omzunun üzerinden baktı. Lily ona el sallayınca başıyla selamladı ama sonra Emerson'ı fark edince koltuğunda tamamen döndü.

"Bu bir bebek," dedi.

"Öyle," dedi Lily. "Adı Emerson."

Josh bana baktı. "Senin mi?" Elindeki keçeli kalemi kullanarak Emerson'ı işaret etti. "Benim yeğenim mi?"

Lily rahatsız rahatsız güldü.

Muhtemelen onlar gelmeden önce Josh'u uyarmalıydım. "Hayır, ben baba değilim, sen de amca değilsin."

Josh bir an bize baktı, sonra omuz silkerek, "Tamam," dedi. Arkasını dönerek dikkatini tekrar ödevine verdi.

"Bunun için üzgünüm," dedim usulca. Emerson'ın bebek bezi çantasını kanepenin yanına koydum. "Onun için bir battaniye getirmemi ister misin?"

Lily başını sallayınca koridordaki dolaptan kalın bir

yorgan alıp kanepenin yanına, yere serdim. Biraz daha minder gibi olsun diye ikiye katladım, Lily Emerson'ı üzerine yerleştirdi. Emerson tüm bu transfer boyunca uyumaya devam etti.

"Seni kandırmasına izin verme, uykusu çok hafiftir." Lily ayakkabılarını çıkarıp kanepeye oturdu, ayaklarını altına topladı. Olanlar hakkında konuşmak istediğini umarak yanına oturdum, neden korktuğunu öğrenmem gerekiyordu.

Josh bizi yemek odasından göremezdi, bu yüzden Lily'yi çabucak öptüm. Bulunduğu yerden bizi duyabileceğinden kuşkum vardı ama yine de fısıldadım. "Ne oldu?"

Tüm vücuduyla içine çekti, kanepeye yaslanarak yüzünü bana döndü. "Emmy'yi almaya geldi ve onu beklemiyordum. Şarap kadehlerimizi gördü. Giysilerimi. Durumu anladı ve tam korktuğum tepkiyi verdi."

"Nasıl bir tepkiydi bu?"

"Kızdı. Ama işler çok kötüye gitmeden gitti."

Çok mu *kötü? Bu da ne demek oluyordu?* "Orada olanın ben olduğumu biliyor mu?"

Lily başını salladı. "Aslında sorduğu ilk şey bu oldu. Sinirlenince ondan gitmesini istedim. Ve gitti... ama..."

Konuşmayı kesti ve ilk kez elinin titrediğini fark ettim. Tanrım, ondan nasıl nefret ediyordum. Lily'yi kendime çekerek sarıldım, yanağı göğsüme yaslanmıştı. "Seni korkutacak ne yaptı, Lily?"

Elini tam kalbimin üzerine koydu. Fısıldayarak konuşuyordu. "Beni kapıya doğru iterek yüzüme yaklaştı ve bana vuracağını sandım ya da... bilmiyorum. Ama yapmadı." Kalbimin göğsümde şimdi iki kat daha hızlı attığını hissetmiş olmalıydı çünkü kafasını kaldırıp bana baktı. "Ben iyiyim, Atlas. Gerçekten. Ondan sonra hiçbir şey olmadı; sadece onu o kadar öfkeli görmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Seni kapıya doğru itmiş. Buna hiçbir şey diyemezsin."

Gözlerini kaçırarak başını göğsüme geri koydu. "Biliyorum. *Biliyorum.* Sadece bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Emmy konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Aslında onunla bir gece geçirmesine izin vermeye yaklaşıyordum ama şimdi denetimsiz ziyaretler yapmasını bile istemiyorum."

"Denetimsiz ziyaretleri hak etmiyor. Onu yeniden mahkemeye vermen gerekiyor."

Lily içini çekti, bunun muhtemelen hayatının en stres veren kısmı olduğunu söyleyebilirdim. Ryle'ın neler yapabileceğini bilerek, küçük kızıyla arabasına binip gidişini izlemenin onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Bugün buraya gelmesine seviniyordum. Emmy'yi yanıma getirmek için beklemenin onun için önemli olduğunu biliyordum ama doğru karar vermişti. Ryle özür dilemek ve Emmy'i almak için geri gelebilir, onu her zamanki yerinde bulabilirdi.

Burada bulamayacaktı. Ayrıca Lily'yle aramızda yaşananların kesinlikle uzun vadeli olduğunu biliyorduk. Emmy'yle bir bağ kurup sonra ortadan kaybolacağımdan endişelenmesine gerek yoktu. Lily beni yanında istediği sürece hiçbir yere gitmeyecektim.

Bana bakmak için tekrar yüzünü kaldırdığında şakağının kenarında bir maskara lekesi vardı. Lekeyi sildim. "Onunla olan bu çatışma," dedi. "Seni bu konuda uyarmaya çalıştım. Bu sürekli bir şey olabilir, özellikle de şimdi hayatıma geri döndüğünü bildiği için."

Bunu bana ilişkimizden vazgeçme fırsatı veriyormuş gibi söylemişti. Bunun aklımdan bile geçtiğini düşünmesine inanamıyordum. "Hayatlarımızı cehenneme çevirmeye çalışan elli eski kocan olabilir ama sana sahip olduğum sü-

rece, kesinlikle kimsenin olumsuzluğundan etkilenmeyeceğim. Söz veriyorum."

Bu onu buraya geldiğinden beri ilk kez gülümsetmişti. Bu tebessümü çalacak bir şey yapmak ya da söylemek istemiyordum, bu yüzden konuyu zayıf karakterli kocasından uzaklaştırdım.

"Susadın mı?"

Göğsümden itti, tebessümü daha da genişlemişti. "Evet. Susadım *ve* acıktım. Yoksa neden bir şefin evine geleyim ki?"

• • •

Lily'yle Emerson yaklaşık dört saattir buradaydı. Josh ödevini yapabildiği kadar yaptıktan sonra Emerson'la oynamaya başlamıştı. Lily, kızının birkaç haftadır adım attığını söylemişti ve Josh, kendisini her yerde takip etmesini çok komik buluyordu. Josh bir saat etrafta dolaşırken Emerson peşinden yalpalamıştı ama şimdi tekrardan uyuyordu. Başı bacağımın üzerinde, yerde uyuyakalmıştı. Lily kaldırmayı teklif etti ama ona izin vermedim.

Bunun biraz gerçeküstü olmadığını söyleseydim yalan söylemiş olurdum. İçimin derinliklerinde bunu çözeceğimizi biliyordum. Lily benimdi, ben de onun; bunu ilk tanıştığımız haftadan beri biliyordum. Ama Emerson'a bakarken bu çocuğun muhtemelen hayatımın büyük bir parçası olacağını bilmek; bunda kavrayıp sahiplenecek çok şey vardı. Bir gün onun üvey babası olabilirdim. Muhtemelen onun hayatında biyolojik babasından daha etkili olacaktım çünkü Lily'yle eninde sonunda birlikte yaşayacaktık. Muhtemelen bir gün evlenecektik.

Bunların hiçbirini sesli olarak itiraf etmezdim çünkü Theo gibiler aceleci davrandığımı söylerdi ama gerçek şu ki

Lily'yle olmak istediğim yerden yıllarca gerideydim. Onunla birlikte olabileceğim noktadan.

Emerson'ı aylarca görmeyecek olsam bile bu, çok önemli bir gündü. Bu, bir gün kızım olabilecek biriyle geçirdiğim ilk gün olabilirdi.

Ryle'ın öfkesinin bir kısmının nereden geldiğini anlamaya çalışırken Emerson'ın ince kızıl saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırdım. Lily'nin hayatına devam etmesinin Emerson'la ilişkisi için ne anlama geldiğinden habersiz olamazdı. Lily çoğu zaman Emerson'la birlikteydi, bu yüzden hayatına almayı seçtiği kişi de aynı süre zarfında Emerson'la birlikte olacaktı.

Ryle'ın davranışını hiçbir şekilde mazur görmüyordum. Elimde olsaydı Sudan'dan bir iş teklifi alırdı ve onunla yılda sadece bir kez uğraşmamız gerekirdi.

Ama gerçek bu değildi. Ryle kızıyla aynı şehirde yaşıyordu ve eski karısı başka biriyle hayatına devam ediyordu. Bu hiç kimse için kolay değildi. Bunun Ryle için ne kadar zor olduğunu anlayabilsem de kendisinden başka hiç kimsenin hatası olmadığını fark etmemesini hiçbir zaman anlayamayacaktım. Daha olgun, daha mantıklı bir adam olsaydı Lily onu hiçbir zaman terk etmezdi. Karısıyla kızına sahip olur, Lily'yle ben temas bile kurmazdık.

Lily için endişeliydim. Ryle'ın biraz anneme benzediğinden ve başka bir neden olmaksızın sırf savaşmak için savaşarak misilleme yapacağından endişeleniyordum.

"Ryle için hiç ihbarda bulundun mu?" diye sordum Lily'ye bakarak. Yanımda yerde oturuyor, Emerson'ın bacağımda uyumasını izliyordu.

"Hayır." Lily'nin cevabında hafif bir utanç vardı.

"İkinizin velayet anlaşması var mı?"

Başını salladı. "Tam velayeti bende ama koşulları var.

Ryle'ın programı nedeniyle esnek olmam gerekiyor ama teknik olarak kızı haftada iki gün alıyor."

"Çocuk için nafaka ödüyor mu?"

Lily başını salladı. "Ödüyor. Hiç geciktirmedi."

Lily'ye en azından bunu sağladığı için rahatlamıştım ama bu soruların cevaplarını bilmek Lily'nin durumunu daha da riskli gösteriyordu.

"Neden?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Bu beni ilgilendirmez." Öyle miydi? Bunu bilmiyordum bile. İşleri ağırdan alıp Lily'ye alan vermeye çalışıyordum ama bu yanım onu korumak isteyen yanımla savaşıyordu.

Lily elini kaldırarak dikkatimi kendisine çekti. "Seni ilgilendirir, Atlas. Artık beraberiz."

Cevabı yüreğimi hoplattı. Bizi resmileştirmiş miydi? "Öyle miyiz? Birlikte miyiz?" Gülümseyerek onu kendime çektim, nabzım hızlanmıştı. "İkimiz bir şey olduk mu, Lily Bloom?"

Dudakları dudaklarımda, sırıttı. Beni öperken başını sallıyordu.

Sanırım ikimiz de dün geceden çok önce resmi olduğunu biliyorduk ama kızı şu anda bacağımda uyuyor olmasaydı, muhtemelen Lily'yi kaldırıp fırıl fırıl döndürürdüm. O kadar mutluydum.

Ve daha fazla yetkili.

Ani adrenalin patlamam tekrar yavaşlamaya başlayarak beni Lily'nin bizi resmi ilan etmesinden önceki düşüncelerime geri döndürdü.

Ryle. Velayet. Olgun olmamak.

Lily'nin başı omzumda, eli göğsümdeydi, bu yüzden ciğerlerimdeki tüm havayı soluduğumda bunu hissetmişti. Başını kaldırıp endişeyle bana baktı. "Söylesene."

"Neyi söyleyeyim?" diye sordum.

"Durumumla ilgili düşüncelerini. Sanki bir şey için endişeleniyormuşsun gibi kaşların çatıldı." Elini kaldırıp ciddi ifademi düzeltmek için başparmağını kullandı.

"Mahkemeye geçmişte sana tehlike oluşturduğunu söylemek için çok mu geç? Belki bu kızını yatıya almasını engellemeye yardımcı olur."

"İki kişi bir velayet anlaşması üzerinde anlaştıktan sonra, anlaşmayı değiştirmek için geçmiş kanıtlar kullanılamıyor. Ne yazık ki onu hiç ihbar etmedim, bu yüzden bu noktada şiddeti savunma olarak kullanamam."

Bu talihsiz bir durumdu. Ama o zamanlar Ryle'la işleri medeni bir şekilde halletmeye çalışmasını anlayabiliyordum. Sadece ona olumsuz bir şekilde geri döneceğinden endişeleniyordum.

"Aslında kızımı yarı zamanlı, hatta yatıya alamayacak kadar meşgul. Hatta müşterek velayet almaya çalışacağından bile şüpheliyim."

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım, haklı olduğunu umuyordum. Onu Lily kadar tanımıyordum ama hakkında bildiklerime göre kin güdüyor gibiydi. Ve kin güden insanlar misillemeye meyilli olurdu. Anne babalar bunu hep yapıyordu. Diğer ebeveynin yaptıklarından ya da görüştükleri kişilerden hoşlanmıyorlar, çocuklarını silah olarak kullanıyorlardı. Bu beni endişelendiriyordu. Ryle'ın sadece benimle birlikteliği nedeniyle, intikam almak için onu mahkemeye götürme kararı aldığını kesinlikle görebiliyordum. Ve muhtemelen istediğini alacaktı. Emerson'a hiç zarar vermemiş, Lily'ye zarar verdiği için rapor edilmemiş, nafakayı hiç geciktirmemişti. Ve başarılı bir kariyeri vardı. Tüm bunlar Ryle'ın lehineydi.

Lily'ye baktığımda, yere yığılacakmış gibi görünüyordu. Bundan bahsederek onu daha fazla üzmek istemiyordum.

"Üzgünüm. Kötümser olmaya çalışmıyorum. Konuyu değiştirebiliriz."

"Kötümser değilsin, Atlas. Gerçekçisin ve senden bunu istiyorum." Başını omzumdan kaldırıp hâlâ bacağımda uyuyan Emmy'ye baktı. Lily tekrar bana sokularak sessizce içini çekti. "Biliyorsun, Ryle'ı ihbar etmiş ve tek velayet için savaşmış olsam bile şansım zayıftı. Suç geçmişi yok ve en iyi avukatlar için parası var. Konuştuğum hemen hemen her avukat, bizimki gibi davalar gördükleri için beni onunla medeni bir şekilde anlaşmaya teşvik etti ve Ryle'ın o sırada kabul ettiği anlaşma en iyi seçeneğimdi."

Elini tutup parmaklarımı parmaklarına geçirdim. Yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi. Bunu gündeme getirmekten bile nefret ediyordum ama bu korkular, içinde zaten vardı. Bunları düşünmesine sevinmiştim çünkü Ryle'dan bir adım önde olması gerekiyordu. "Ne olursa olsun, artık bu işte yalnız değilsin."

Lily minnetle gülümsedi.

Emerson bacağımda uyanmaya başlamıştı. Gözlerini açıp bana baktı, sonra hemen Lily'yi aradı. Kucağımdan doğruca ona gitti. Lily'nin kucağına geçince bacağımı kaldırıp esnettim. Yarım saatten fazladır hareket ettirmemiştim ve uyuşmuştu.

"Gitmemiz lazım," dedi Lily. "Onunla buraya geldiğim için bile kendimi suçlu hissediyorum. Eğer Ryle, Emmy'yi benden habersiz bir kız arkadaşının yanına götürseydi çok kızardım."

"Bence senin durumun biraz farklı. Ryle, öfkenden korktuğu için kızını saklayacak güvenli bir yer bulmak zorunda değil. Kendine bu kadar yüklenme."

Lily bana minnettar bir bakış attı.

Eşyalarını toplamasına yardım ederek arabasına kadar geçirdim. Emerson araba koltuğuna yerleşince Lily veda-

laşmak için yaklaştı. Parmaklarımı beline yerleştirip kendime çektim. Başımı eğip burnuna sürterek dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Onu derin derin öptüm, eve giderken hâlâ hissetmesini istiyordum.

Ellerimi kotunun arka ceplerine sokup kalçasını sıktım. Bu onu güldürdü. Sonra özlemle içini çekti. "Seni şimdiden özledim."

Başımı sallayarak onayladım. "Ben de seni çok özledim," dedim. "Sana biraz takıntılıyım, Lily Bloom." Yanağından öptükten sonra kendimi zorlayarak onu bıraktım.

Birlikte olmak istediğin kişiyle nihayet birlikte olmanın tek olumsuz yönü buydu. Onlarla birlikte olmak için yıllarca acı çekiyordunuz, sonunda hayatınızın önemli bir parçası olduklarında, bir şekilde daha da acı veriyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Lily

Beni hayal kırıklığına uğrattın, Lily.

Şok içinde telefonuma bakıyordum.

Şaka mıydı bu?

Bana bir canavarmışım gibi davranıyorsun, kahretsin ben onun babasıyım

Saat sabahın beşiydi. Tuvalete gitmek için uyanmış ve doğal olarak, alarm çalana kadar son bir saat uyumaya çalışmadan önce telefonuma bakmıştım.

Bütün mesajlar Ryle'dandı. Pazar günü evime geldiğinden beri ondan haber almamıştım. Dört gün olmuştu ve bana karşı kontrolünü kaybettiği için özür dileme zahmetine bile girmemişti. Dört gündür ses çıkmamıştı, sonra da *bu?*

Seninle tanışmadan önce daha mutluydum.

Dün gece gönderdiğinde sarhoş olduğunu çok iyi bildiğim mesaj yağmurunu okudum. İlki gece yarısı, sonuncusu sabahın ikisinde yollanmıştı, **kahrolası evsiz adamla düzüşürken iyi eğlenceler** yazıyordu.

Telefonumu yatağa bıraktım, ellerim titriyordu. Bunları yolladığına inanamıyordum. Dört günlük sessizliğin onun adına pişmanlık olduğunu umuyordum ama öfkeden köpürdüğü belliydi.

Bu, düşündüğümden çok daha kötüydü.

Tekrar uyumaya çalıştım ama olmadı. Kalkıp kendime

bir fincan kahve yaptım ama midem içemeyecek kadar kötüydü. Sonraki yarım saati mutfağımda hiçbir şeye bakmadan, o mesajları aklımda tekrarlayarak geçirdim.

Emerson nihayet uyanınca rahatladım. Kaotik sabah rutinimizin oyalamasından oldukça memnundum.

• • •

Emmy'yi anneme bırakıp işe gittiğimde saat tam sekizdi. Çiçekçiye ilk gelen bendim, bu yüzden Serena'yla Lucy gelene kadar elimden geldiğince kendimi oyaladım. Lucy bende bir sorun olduğunu anlayabilirdi, hatta bir ara iyi olup olmadığımı sordu ama ona iyi olduğumu söyledim.

İyiymişim gibi davranıyordum ama her fırsatta ön kapıya bakıyor, Ryle'ın öfkeyle içeri girmesini bekliyordum. Ondan kötü bir mesaj daha bekliyordum. Telefonun çalmasını bekliyordum.

Saatler geçiyor, hiçbir şey olmuyordu. Bir özür bile yoktu.

Atlas'a söylemedim, Allysa'ya söylemedim, gün boyunca yaptıklarıyla ilgili kimseye bir şey söylemedim. Bu utanç vericiydi. Atlas'a hakaretti; bana hakaretti. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum ama göz yummak istemediğimi biliyordum. Kızımın hayatının sonraki on yedi yılını, kısa mesajlarla bile olsa herhangi bir şekilde şiddete uğrayarak geçirmeyecektim.

Kaçınılmaz olan sonunda gerçekleştiğinde Serena işini bitirip gitmiş, dükkânda sadece Lucy'yle ikimiz kalmıştık. Saat beşi geçiyordu, gidip Emerson'ı annemden almak için dükkânı kapatmaya hazırlanıyorduk ki Ryle ön kapıdan içeri girdi.

İçim lav patlaması gibi endişeyle dolmuştu.

Lucy hiçbir zaman Ryle'ın büyük hayranı olmamıştı,

bu yüzden onu görünce duyulmayacak bir sesle inleyerek, "Bana ihtiyacın olursa arkada olacağım," dedi.

"Lucy, bekle," diye fısıldadım. Ryle dudak hareketlerimi görmesin diye bir şeyle meşgulmüşüm gibi telefonuma bakıyordum. "Kal." Gözlerimdeki kaygıyı görebilsin diye Lucy'ye baktım. Sadece başını sallayarak kendini meşgul gösterecek bir şey buldu.

Ryle yaklaşırken kalbim küt küt atıyordu. Sahte bir ifadenin arkasına saklanmaya bile çalışmadan gözlerinin içine baktım.

Birkaç saniye bana baktıktan sonra yan gözle Lucy'ye baktı. Başıyla ofisimi işaret etti. "Konuşabilir miyiz?"

"Şimdi çıkıyordum." Sözlerim hızlı ve sertti. "Gidip kızımızı almam gerekiyor."

Ryle'ın sol eliyle tezgâhın kenarına tutunduğunu görebiliyordum. Tezgâhı sıkınca kolundaki kaslar esnedi. "Lütfen. Uzun sürmez."

Lucy'ye baktım. "Kapatmak için beni bekler misin?" Güven verecek şekilde başını sallayınca dönüp ofisime yürüdüm. Ryle'ın hemen arkamda olduğunu duyabiliyordum. Kollarımı göğsümde kavuşturup derin bir nefes aldıktan sonra ona döndüm.

Pişmanlıklarından çok bıkmıştım. Yüzündeki o aptal somurtmayı yok etmek istiyordum, çok kızgındım.

"Üzgünüm." Elini saçlarının arasından geçirip yüzünü buruşturarak yaklaştı. "Dün gece bir etkinlikte çok içtim ve..."

Hiçbir şey söylemedim.

"O mesajları gönderdiğimi bile hatırlamıyorum, Lily."

Hâlâ bir şey söylemiyordum. Kıpırdanmaya başladı, sessiz öfkemden rahatsız olmuştu. Ellerini ceplerine sokarak ayaklarına baktı. "Allysa'ya söyledin mi?"

Bu soruya cevap vermedim. Aksine beni daha da sinir-

lendirmişti. Bana ne zarar verdiğinden ziyade kız kardeşinin, hakkında ne düşüneceğinden mi endişeleniyordu? "Hayır ama bir avukatla görüştüm." Yalan söylüyordum ama Ryle bu binadan çıkar çıkmaz gerçek olacaktı. Bu noktadan itibaren bana yaptığı her şeyi belgeleyecektim. Atlas haklıydı. Ryle kâğıt üzerinde mükemmel görünüyordu ve taciz taktiklerine devam edecekse kendimi ve Emerson'ı korumam gerekiyordu.

Ryle'ın gözleri yavaşça gözlerime çevrildi. "Ne yaptın?"

"Mesajları avukatıma yolladım."

"Bunu neden yaptın ki??"

"Ciddi misin? Pazar günü beni kapıya mıhladın, sonra da gecenin bir yarısı bana tehdit mesajları yolladın. Ben bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım, Ryle!"

Ellerini ceplerinden çıkardı, ensesini sıkarak yüzünü öbür tarafa çevirdi. Derin bir nefes alarak sırtını esnetti. Nefesini tutmuş, içindeki öfkeyi bastırmak için sayı sayıyor gibi görünüyordu.

Bu tekniklerin geçmişte nasıl çalıştığını ikimiz de biliyorduk.

Arkasını döndüğünde pişmanlık yok olmuştu. "Buradaki durumu görmüyor musun? Gerçekten bu kadar kör müsün?"

Oh, kesinlikle bir durum görüyordum ama sanırım farklı şeylere bakıyorduk.

"Bir yıldır iyiydik Lily. O tekrar ortaya çıkıncaya kadar tek bir sorunumuz yoktu. Şimdi devamlı kavga ediyoruz, bir de avukatları mı işin içine sokuyorsun?" Havayı yumruklamak istiyor gibiydi.

"Davranışların için başkalarını suçlamayı bırak, Ryle!"

"Bütün sorunlarımızın ortak paydasını görmezden gelmeyi bırak, *Lily*!"

Ofisimin kapısında Lucy belirdi. Benden Ryle'a, sonra tekrar bana baktı. "İyi misin?"

Ryle kızgın bir kahkaha attı. "Gayet iyi," dedi sinirli sinirli. Ryle kapıya yürüyünce Lucy çarpmasın diye kapıya yaslanmak zorunda kaldı. "Kahrolası bir *avukat*," diye mırıldandığını duydum. "Bunun kimin fikri olduğunu tahmin ediyorum." Ryle kapıya bir göreve gider gibi yürüyordu. Lucy'yle ikimiz, büyük ihtimalle aynı sebepten, ofisimden çıktık. Ryle dükkândan çıkınca kapıyı kilitleyip onu dışarıda bırakmak için.

Ryle binanın ön kapısına ulaştığında arkasına dönerek öfkeyle bana keskin bir bakış attı. "Ben bir beyin cerrahıyım. Sen *çiçeklerle* uğraşıyorsun Lily. Avukatın kariyerimi tehdit edecek aptalca bir şey yapmadan önce bunu hatırla. Yaşadığın o lanet dairenin parasını ben ödüyorum." Tehdidi ellerini vurarak kapıyı açmasıyla noktalandı.

Ryle gittikten sonra kapıyı kilitleyen Lucy oldu çünkü son hakaretin etkisiyle donup kalmıştım. Lucy yanıma geri dönüp beni kendine çekerek anlayışla kucakladı.

Şu anda anlamıştım ki şiddet içeren bir ilişkiyi bitirmenin en zor yanı, kötü olayların kesin olarak bitmemesiydi. Kötü olaylar ara sıra çirkin yüzünü gösteriyordu. Kötü bir ilişkiyi bitirdiğinizde, sona erdirdiğiniz güzel anlar oluyordu.

Evliliğimizde, birkaç korkunç olay, pek çok iyi olay tarafından örtülmüştü ama şimdi evliliğimiz sona erince örtü kalkmış, bana Ryle'ın sadece en kötü yanları kalmıştı. Evliliğimiz bir zamanlar iskeleti destekleyen kalp ve etle kaplıyken, şimdi geriye sadece iskelet kalmıştı. Beni dilim dilim eden keskin, kemikli kenarlar.

"İyi misin?" diye sordu Lucy saçlarımı düzelterek.

Başımı salladım. "Evet ama... Ryle buradan bir amaçla mı ayrılıyor gibiydi? Sanki başka bir yere mi gidiyormuş gibiydi?"

Lucy gözleriyle tekrar kapıyı taradı. "Evet, otoparktan oldukça hızlı çıktı. Belki de Atlas'ı uyarmalısın."

Derhal telefonumu alıp Atlas'ı aradım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Atlas

Telefonumu kontrol edeli daha yarım saat olmuştu, bu yüzden Lily'den birkaç cevapsız arama ve üç mesaj görünce paniğe kapıldım.

Lütfen ara beni.

Ben iyiyim ama Ryle öfkeli.

Oraya geldi mi? Atlas, lütfen beni ara.

Lanet olsun.

"Darin, sen devralabilir misin?"

Darin yemekleri süslemeyi bitirmek için yerime geçince derhal ofisime gidip Lily'yi aradım. Telefonu doğruca sesli mesaja geçiyordu. Tekrar denedim. Hiçbir şey olmadı.

Sonunda arabama gitmeye hazırlanırken telefonum çaldı. Hemen cevap verdim. "İyi misin sen?"

"İyiyim," dedi Lily.

Telaşla kapıya yürürken durup omzumu duvara yasladım. Derin bir nefes aldım, kalp atışlarım normale dönmüştü.

Lily sanki araba kullanıyormuş gibiydi. "Emmy'yi almaya gidiyorum. Sadece öfkeli olduğu için seni uyarmak istedim. Oraya gelir diye endişelendim."

"Uyardığın için teşekkürler. İyi olduğundan emin misin?"

"Evet. Eve gidince beni ara. Ne kadar geç olursa olsun, önemli değil."

Cümlesinin ortasında Ryle mutfak kapılarından içeri daldı. Herkesin fark edeceği ve yaptıkları işi bırakacakları kadar gürültü çıkarıyordu. Başgarsonum Derek, Ryle'ın hemen arkasındaydı.

"Ona *çağıracağımı* söyledim," diyordu Derek, Ryle'a. Derek bana baktı ve izinsiz girişi önlemeye çalıştığını bildirmek için ellerini kaldırdı.

"Eve giderken seni ararım," dedim. Az önce Ryle'ın geldiğini söylemedim. Endişelenmesini istemiyordum. Ryle'ın gözleri üzerimdeyken telefonu kapattım.

Buraya beni tebrik etmek için geldiğini sanmıyordum.

"Kim bu?" diye sordu Darin.

"En büyük hayranım." Başımla arka kapıyı işaret edince Ryle o tarafa yürümeye başladı.

Mutfak yeniden uğuldamaya başlamıştı, herkes Ryle'ın saldırısını görmezden geliyordu. Darin'den başka herkes. "Bir şey yapmamı ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Sorun olmayacak."

Ryle arka kapıyı o kadar sert itti ki kapı, dış duvara çarptı.

Ne biçim adamdı bu. O yöne yürüdüm ama arka kapıyı açıp arka basamaklara çıkar çıkmaz Ryle sol taraftan saldırdı. Beni merdivenlerden düşürdü, ayağa kalkmaya çalışırken yumrukladı.

Bu da iyi bir yumruktu. Hakkını vermek gerekirdi.

Kahretsin.

Ağzımı silip ayağa kalktım, en azından bunu yapmama fırsat verdiği için minnettardım. Yumruklama başladığında birinin yerde olması hiç adil bir avantaj değildi. Ama Ryle kurallara göre oynayacak biri değildi.

Bana tekrar vurmak üzereydi ama ben geri çekilince sendeledi. Yerden doğrulup tekrar ayakta durunca burnundan soluyarak bana baktı. Şu anda saldırı modunda görünmüyordu.

"Bitirdin mi?" diye sordum.

Cevap vermedi ama bana tekrar hamle yapacağını sanmıyordum. Ryle gömleğini düzelterek sırıttı. "Geçen sefer karşı koyman daha fazla hoşuma gitmişti."

Gözlerimi devirmemek için uğraştım. "Seninle dövüşmek gibi bir arzum yok."

Boynunu çıtlatarak volta atmaya başladı. İçinde o kadar öfke vardı ki Lily buna tanık olmak zorunda kalırsa neler olacağını hayal bile edemiyordum. Soluk soluğaydı, elleri belinde bakışlarıyla beni bıçak gibi deliyordu. İfadesinde sadece öfke görmüyordum. Çok büyük bir acı görüyordum.

Bazen kendimi Ryle'ın yerine koymaya çalışıyordum ama ne kadar çabalasam da bana uymuyordu. Hiçbir zaman uymayacaktı çünkü tarihte korumanız gereken kişiyi dövmeyi mazur gösterecek kadar talihsiz geçmişi olan tek bir kişi yoktu.

"Buraya ne söylemeye geldiysen onu söyle."

Ryle gömleğiyle eklemlerindeki kanı silerken elinin şişmiş olduğunu fark ettim. Gelip bana vurmadan önce bir şeyleri yumruklamış gibi görünüyordu. Lily'nin iyi olduğunu bildiğim için seviniyordum, yoksa geldiğiyle aynı durumda çekip gidemezdi.

"Avukatın senin fikrin olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Şaşkınlığımı saklamaya çalıştım ama neden bahsettiğini hiç bilmiyordum. *Lily durumunu bir avukatla mı konuşmuştu?* Buna gülümsemek istedim ama bir tebessümün Ryle'ı daha da düşman edeceğinden emindim, sadece varlığımla bile bunu zaten yeterince yapıyordum.

Tepkisizliğim onu sinirlendirmişti. Ryle'ın öfkeden yüzü çarpılmıştı. "Şu anda onu kandırmış olabilirsin ama ilk kavganı onunla yapacaksın. Ve ikincisini. Evliliğin her zaman gökkuşağı gibi olmadığını görecek."

"Onunla milyon kez tartışabilirim ama sana yemin ederim ki sonu asla hastanede bitmeyecek."

Ryle güldü. Gülünç olan benmişim gibi göstermeye çalışıyordu. Duygularımı kontrol edemediğim için işyerine dalan ben değildim.

"Lily'yle neler yaşadığımız hakkında hiçbir fikrin yok," dedi. "*Benim* neler yaşadığımı hiç bilmiyorsun."

Sanki kavga etme isteğiyle gelmiş gibiydi ama ona bunu vermiyordum, bu yüzden bunu bir içini boşaltma seansı olarak kullanıyordu. Belki de ona Theo'nun telefon numarasını vermeliydim. Burada gerçekten ne yapacağımı bilmiyordum.

Yarın bu ana geri dönmek ve bunu kaçırılmış bir fırsat olarak görmek istemiyordum. Tek amacım Lily'nin bu adamla hayatını daha huzurlu hâle getirmekti. Yapmak istediğim son şey, aramızdaki işleri daha da zorlaştırmaktı ama tepkilerini kontrol edecek tek kişinin kendisi olduğunu kafasına sokana kadar, Ryle'la nasıl başa çıkacağım konusunda Lily kadar kafam karışıktı.

"Haklısın, Ryle." Yavaşça başımı salladım. "Sen haklısın. Neler yaşadığını hiç bilmiyorum." Benim tarafımdan tehdit altında hissetmesine bir neden olmadığını belirtmek için merdivenlere oturdum. Ve ben otururken bir daha saldırmaya kalkarsa, bu sefer o kadar soğukkanlılıkla karşılık vermeyecektim. Ellerimi kenetleyerek onun anlayabileceği şekilde konuşmak için elimden geleni yaptım.

"Geçmişinde olanlar büyük bir beyin cerrahı olmana yardımcı olmuş ve dünyanın senin bu yönüne ihtiyacı var. Ama geçmişin seni aynı zamanda -her nedense- berbat bir koca yapmış. Dünyanın senin bu yönüne ihtiyacı yok. Sırf bir şey olma fırsatımız olması bizi bu konuda başarılı kılmıyor."

Ryle gözlerini devirdi. "Çok dramatik."

"Lily'ye dikiş atmalarını izledim Ryle. Uyan artık, adamım. Korkunç bir kocaydın."

Bir an dikkatle bana baktıktan sonra, "Seni daha iyi olacağına inandıran nedir?" dedi.

"Lily'ye hak ettiği gibi davranmak hayatımın en kolay kısmı. Bence Lily benim gibi biriyle olduğu için rahatlamalısın."

Ryle güldü. "Rahatlamak mı? *Rahatlamalı mıyım?*" Bana doğru birkaç adım attı, öfkesi yine artıyordu. "Birlikte olmama nedenimiz *sensin*!"

Bu basamaklarda kalabilmek için tüm gücümü ve onun bağırmalarına bağırarak karşılık vermemek için tüm sabrımı kullanmam gerekiyordu. "Birlikte olmamanızın sebebi *sensin*. Seni buraya getiren *senin* öfken ve *senin* yumruklarındı. Seninle birlikteyken Lily'nin hayatında ancak bir tanıdıktım, o yüzden olgun davran ve davranışların için beni, Lily'yi ve başkalarını suçlamayı bırak." Ayağa kalktım ama ona vurmak için değildi. Sadece nefes almak için göğsümde yer açmam gerekiyordu çünkü yapmazsam, sesimi onun seviyesine yükseltmeden bunu daha ne kadar yapabileceğimden emin değildim. Lily'ye yaptıklarını bilirken ona bakıp sakin kalmak zordu. "*Lanet olsun,*" diye mırıldandım. "Bu çok saçma."

Ryle'la bir süre sessiz kaldık. Belki de sınıra geldiğimi anlamıştı çünkü artık öfkemi kontrol edemiyordum. Dönüp karşısında durarak yalvarırcasına ona baktım. "Bu artık hepimizin hayatı. Senin, benim, Lily'nin, *kızınızın.* Bunu halletmemiz gerekiyor. Sonsuza dek. Tatiller, doğum günleri, mezuniyetler, Emerson'ın düğünü. Tüm bunlar senin için zor olacak ama geri kalanımız için de zor olmamasını sağlayacak tek kişi sensin. Çünkü hiçbirimiz mutluluğumuzu sana borçlu değiliz. *Özellikle de* Lily."

Ryle başını iki yana salladı. Asfaltı silip toprağı ortaya

çıkarmaya çalışıyormuş gibi bir aşağı bir yukarı yürüyordu. "Benden ne bekliyorsun, ikinizi desteklememi mi? İyi dileklerde bulunmamı mı? *Benim* kızıma iyi baba olmanı teşvik etmemi mi?" Bu fikri saçma bularak güldü ama ben ifadesiz bir yüzle duruyordum.

"Evet. *Aynen* öyle."

Sanırım cevabım onu şaşırtmıştı. Durdu, ellerini ensesine götürdü.

Ona bir adım yaklaştım ama tehditkâr bir şekilde değildi. Bağırmak istemiyordum. Ryle'ın sesimdeki mutlak samimiyeti duymasını istiyordum. "Lily'yi mutlu edeceğimi ne kadar bilsem de senin kabulün ve işbirliğin olmadıkça hiçbir zaman tam mutlu olmayacaktır. Ve Lily'nin iyi bir hayatı hak ettiğini bilmene rağmen bunu zorlaştırıyorsun. İkiniz de hak ediyorsunuz. Kızının Lily'nin en iyi versiyonuyla büyümesini istiyorsan, lütfen onunla işbirliği yap. Bu, hepimiz için mümkün."

Ryle boynunu çevirdi. "Neyiz biz şimdi, bir tür ekip mi?"

Sözlerini ihtimal dışı göstermeye çalışması hiç hoşuma gitmemişti. "Çocuklar söz konusu olduğunda tek yapılacak şey ekip olmaktır."

Bu onu etkilemişti. İrkilmesinden ve belli belirsiz yutkunmasından bunu anlayabiliyordum. Arkasını dönüp yüzünü benden başka tarafa çevirdi, söylediklerimi düşünürken birkaç adım attı. Tekrar dönüp bana baktığında, yüzündeki kin biraz daha azalmış. "İkinizin arasında işler iyi gitmeyip de Lily kaçacak bir yere gerek duyarsa, bu sefer işleri düzeltmeye çalışmayacağım." Bunun üzerine Ryle uzaklaştı. Bu sefer restorandan geçmedi. Ara sokaktan caddeye doğru yürüdü.

Ryle uzaklaşırken ona acıyarak bakmaktan başka bir şey yapamadım. Lily'yi hiç tanımıyordu.

Hem de hiç.

Lily insanlara *koşmazdı.* Maine'den ayrıldığımda benim peşimden koşmamıştı. Ryle'ı terk ettiğinde *bana* koşmamıştı. Anne olmaya odaklanmıştı. Ama aramızdaki işler yolunda gitmezse Ryle'ın ondan beklediği bu muydu? Sanki Ryle ana üsmüş gibi ona *koşmasını* mı bekliyordu?

Lily'nin ana üssü Emerson'dı ve hâlâ bunu göremiyorsa hiçbir şeyden haberi yoktu.

Eğer Lily onunla kalsaydı, hayatlarının geri kalanını aşırı öfkesini haklı çıkarmak için sorunlar icat ederek geçirecekti. Çünkü ben evliliklerinde hiçbir zaman sorun olmamıştım ve olmazdım.

Ona daha önce acıdığımı sanıyordum ama hiç tanımadığı bir kadın için savaşıyordu; bu da sadece savaşmak uğruna savaştığı anlamına geliyordu. Kişiliği anneminkine çok benziyordu ve bazen bunu düzeltmek mümkün olmuyordu. Sadece bununla yaşamayı öğrenmeniz gerekiyordu.

Belki de Lily'yle yapmamız gereken buydu. Zaman zaman Ryle'ın saçma gazabıyla uğraşmak zorunda kalırken hayatımızı elimizden gelen en iyi şekilde yaşamayı öğrenmek.

Sorun değildi. Her gece onun yanında uyuyacak kişi ben olacaksam, bu pisliği her gün yaşardım.

Basamakları çıkıp mutfağın koşuşturmacasına geri döndüm ve sanki Ryle hiç buraya gelmemiş gibi hemen işimin başına geçtim. Bu geceki cevabımın durumu iyileştirip iyileştirmediğini bilmiyordum ama kesinlikle daha kötüleştirdiğimi sanmıyordum.

Darin bana ıslak bir bez verdi. "Kanıyorsun." Ağzımın sol tarafını gösterince bezi oraya koydum. "Eski kocası mıydı?"

"Evet."

"Şimdi her şey yolunda mı?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sinirlenip geri dönebilir. Kahretsin, bu yıllarca sürebilir." Darin'e bakıp gülümsedim. "Ama Lily buna değer."

• • •

Üç saat sonra usulca Lily'nin evinin kapısını çaldım. Geldiğimi haber vermek için mesaj atmıştım. Hızlıca uğrayıp kucaklanmaya ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm.

Kapısını açtığında buna ihtiyacı olduğu açıkça belliydi. Ve benim de ihtiyaç duyduğum. Oturma odasına girer girmez kollarını belime doladı, ben de ona sarıldım. Birkaç dakika birbirimize sarılarak durduk.

Yüzünü kaldırıp da dudağımdaki küçük kesiği görünce kaşları çatıldı. "Nasıl da olgunlaşmamış pisliğin biri. Üzerine buz koydun mu?"

"Merak etme, geçer. Şişmedi bile."

Lily parmak ucuna kalkıp yaramı öptü. "Ne olduğunu anlatsana."

Kanepeye oturduk, söylenen her şeyi hatırlamaya çalıştım ama eminim birkaç lafı atlamıştım. Konuşmam bitince Lily kanepede arkasına yaslandı, bacağını bacağımın üzerine atarak konsantre oldu. Parmaklarını saçlarıma sokup çıkarıyordu.

Uzun süre suskun kaldı. Sonra içimi eriten bir tatlılıkla bana baktı. "Dünyada yumruk yeyip saldırgana *tavsiyede* bulunabilecek tek kişinin sen olduğuna inanıyorum." Daha cevap veremeden kucağıma kayarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Merak etme, bunu onunla dövüşmenden çok daha çekici buluyorum."

Ellerimi sırtına kaydırdım, böyle iyi bir ruh hâlinde olmasına şaşırmıştım. Bu konuşmanın onun üzerinde bir yük olacağını neden düşündüğümü bilmiyordum. Ama sanırım

bu olabilecek en iyi sonuçtu. Ryle ilişkimiz olduğunu öğrenmiş, ben söyleyeceklerimi söyleme fırsatı bulmuştum ve hepimiz bundan nispeten zarar görmeden çıkmıştık.

"Uzun kalamam ama Josh geç kaldığımı fark etmeden bu sarılmayı bir on beş dakika daha uzatabilirim."

Lily kuşkuyla baktı. "'Sarılma' derken, demek istediğin..."

"Soyunmak demek istiyorum. On dört dakikamız kaldı." Onu sırtüstü itip öptüm ve on dört dakika boyunca hiç ara vermedik. Sonra on yedi dakika. Derken yirmi oldu.

Sonunda evden çıktığımda otuz dakika geçmişti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Lily

Allysa'nın çocukları yere, bir çöp torbası tabakasının üzerine koymak gibi parlak bir fikri vardı, böylece temizlemek kolay olacaktı. Emmy'yle kuzeni Rylee, ikisi de şu anda pastaya bulanmışlardı.

Emmy'nin neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama eğleniyordu. Sonunda onun için burada, Allysalarda küçük bir parti veriyorduk. Annem, Ryle'ın annesiyle babası Marshall ve Allysa buradaydı.

Ryle da partideydi ama gitmek üzereydi. Telefonuyla birkaç fotoğraf çektikten sonra her iki kıza hızlı birer veda öpücüğü kondurdu.

Marshall'a yoğun bir iş günü olduğunu, yine de partiye geldiğini söylediğini duydum. Hediyeler için zamanında gelmesine ve pastanın büyük bölümü yenip bitene kadar kalmasına sevinmiştim. Bir gün fotoğrafları gördüğünde Emmy için bir anlamı olacağını biliyordum.

Burada kaldığı süre boyunca konuşmamıştık. Herkesin önünde her şey yolundaymış gibi birbirimizin etrafından dolanıyorduk ama Ryle hiç iyi değildi. Odanın karşı tarafında dururken ondan yayılan gerilimi hissedebiliyordum. Ama beni görmezden gelmesi suçlamasından iyiydi. Öbürü yerine suskun davranılmayı tercih ederdim. Ne yazık ki suskun muamele görmem uzun sürmedi.

Ryle bugün benimle ilk kez göz teması kurdu. Yalnız

durmak gibi bir hata yapmıştım, o da bunu gelip yanımda durmak için bir fırsat olarak gördü. Kasıldım, şu anda bunu yapmak istemiyordum. Geçen hafta çiçekçi dükkânımdan çıkarken bana hakaret ettiğinden beri konuşmamıştık. Konuşmamız gerektiğini biliyordum ama yeri ve zamanı kızımızın doğum günü partisi değildi.

Ryle ellerini ceplerine soktu. Çenesini göğsüne dayayarak yere baktı. "Avukatın ne dedi?"

İçimi öfke kapladı. Yan gözle ona bakarak başımı iki yana salladım. "Bu konuşmayı şu anda yapmayacağız."

"Peki, ne zaman?"

Aslında ne zaman olduğu değil, *kiminle* olduğu önemliydi. Çünkü bir daha onunla yalnızken hiçbir şey konuşmayacaktım. Onunla yalnız kaldığımda güvende olmadığımı kanıtlamış, bu yüzden bu ayrıcalık sona ermişti.

"Sana mesaj atarım," dedikten sonra Ryle'ı tek başına bırakarak uzaklaştım. Annem Emmy'yi tutmuş, yüzündeki ve ellerindeki pastayı siliyordu, onlara doğru yürüdüm ama yanlarına ulaşmadan Allysa beni kenara çekti.

"Gel konuşalım," dedi. Peşinden yatak odasına gittim, Allysa yatağına oturdu.

Beni sadece bir konuda yüzleşmek istediğinde yatak odasına getirirdi ve sezgileriyle her zaman kusursuz bir şekilde zamanlıyordu. Odaya girer girmez gözlerimi devirerek yatağına oturdum. "Ne öğrenmek istiyorsun?" Yalnız kaldığımızdan bu yana birkaç hafta olmuştu. Hayatım hakkında merak edebileceği çok şey vardı. Son zamanlar oldukça hareketli geçmişti.

Allysa kendini yatağa bıraktı. "Bugün Ryle'la aranızda bir tuhaflık var."

"Fark ediliyor mu?"

"Ben her şeyi fark ederim. Sen iyi misin?"

Bu soruyu uzun uzun düşündüm. İyi misin? Eskiden bu

sorudan sakınırdım çünkü iyi değildim. Emerson'ın doğumundan sonraki aylarda bile, biri bana bunu sorduğunda, içim kan ağlarken bir gülümseme takınırdım.

İlk kez yalan söylemeyerek, "Evet, iyiyim," dedim.

Allysa sessizce bana baktı. Sanki bu sefer bana inanabilirmiş gibi rahatlamış bir ifadesi vardı. Elimden tutup beni yatakta yanına uzanana kadar çekti. Kollarımızı dirseklerden birbirine geçirdik, sadece tavana bakarak insanlarla dolu bir evde bir anlık sessizliğin tadını çıkardık.

Hâlâ Allysa'ya sahip olduğum için mutluydum. Onu kaybetmek zorunda kalmak boşanmamdaki en acı veren şey olurdu. Bu kadar bağışlayıcı ve pozitif olduğu için minnettardım.

Keşke kardeşi için de aynı şeyi söyleyebilseydim. Bazen Ryle'ın içinde sürekli gücenme arayışında olan bir canavar varmış gibi geliyordu. Karanlık tarafı dramdan besleniyor, kimse ona bu nedeni vermezse, kendi uyduruyordu. Ama artık onun oyununda oyuncu olamazdım. Ryle davranışlarını mazur görebilmek için vesveselerinin doğru olmasını ne kadar istese de onunla evliyken niyetimin saf olduğunu biliyordum.

"Adonis'le işler nasıl gidiyor?"

Güldüm. "Atlas'ı mı kastediyorsun?"

"Ne söylediysem o. Adonis, âşık olduğun güzel Yunan tanrısı."

Yine güldüm. "Adonis bir ensest ilişki meyvesi değil miydi?"

Allysa beni ittirdi. "Konuyu saptırmayı bırak. İşler nasıl gidiyor?"

Karınüstü dönüp dirseğime dayanarak doğruldum. "Eğer birlikte vakit geçirebilirsek güzel. Benim çiçekçi dükkânım kapanana kadar onun restoranı açılmıyor. Henüz bütün bir geceyi bile birlikte geçirmedik."

"Atlas şu anda ne yapıyor? Çalışıyor mu?"

Başımı salladım.

"Atlas'ın işten erken çıkıp çıkamayacağını öğren, bu gece Emerson'a ben bakarım. Yarın için planımız yok; kızı istediğin zaman gelip alabilirsin."

Teklifi karşısında gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?"

Allysa yataktan kalktı. "Rylee, Emerson'ın burada olmasına bayılıyor. Git geceyi Adonis'inle geçir."

• • •

Atlas'a Corrigan's'a gittiğimi haber vermek için mesaj atmamıştım. Bana bu gece orada çalışacağını söylemişti. Ben de ona sürpriz yapmanın eğlenceli olabileceğini düşünmüştüm ama mutfağa açılan kapılardan geçtiğimde bu kadar yoğun olmasına şaşırdım. İçeri girdiğimi bile kimse duymamıştı, bu yüzden onu görene kadar etrafa bakındım.

Atlas, tepsilere koyması için kendisine verilen her tabağı inceliyor, ardından garsonlar çift kapıdan yiyeceklerle birlikte hızla gözden kayboluyordu. Burası Bib's'ten daha lükstü, oysa ben Bib's'in lüks olduğunu sanıyordum. Tüm garsonlar resmi kıyafetler giymişti. Atlas'ın üzerinde mutfaktaki diğer birkaç kişiyle uyuşan şef kıyafeti vardı.

Öylesine ahenkle çalışıyorlardı ki gelmemi sorgulamama neden olmuştu. Atlas'ın yanına gidersem engel olurmuşum gibi geliyordu ama haber vermeden aniden geldiğim için de kendimi çok tuhaf hissetmiştim.

Darin'in beni gördüğünü hemen fark ettim. Gülümseyerek başıyla selamladıktan sonra Atlas'ın dikkatini çekti. Beni işaret edince Atlas döndü ve mutfağında beni görünce gözleri ışıldadı. Ama sadece bir an için. Burada olmam anında heyecanını endişeye dönüştürdü. Elinde boş bir tep-

siyle mutfağa giren bir garsonun yanından geçerek hemen yanıma geldi.

"Selam. Her şey yolunda mı?"

"Yolunda. Allysa, Emmy'yi gece yatıya almaya karar verdi, ben de bir uğrayayım dedim."

Atlas umutla gülümsedi. "Emmy bütün gece mi kalacak?" Gözlerinde bir flört pırıltısı vardı.

Başımı salladım.

"Arkada sıcak!" diye bağırdı arkamdan birisi. *Arkada sıcak mı?* Atlas bizi bir tepsi yiyecek taşıyan garsonun yolundan çekerken gözlerim irileşti.

"Mutfak argosu," dedi. "Sıcak yemeğin yolunun üstündesin demek."

"Oh."

Atlas güldü, sonra omzunun üzerinden geride bıraktığı tüm tabaklara baktı. "Kendi işimize bakmak için bana yirmi dakika verebilir misin?"

"Tabii ki. Buraya erken çıkmanı istemek için gelmedim. Seni bir süre çalışırken izleyebileceğimi düşündüm; oldukça eğlenceli."

Atlas metal bir tezgâhı işaret etti. "Şuraya otur. En iyi oradan görürsün, hem de kimse sana çarpmaz. Burada işler iyice hareketleniyor. Birazdan biter." Çenemi kaldırıp eğilerek beni öptü, sonra gidip ben gelmeden önce yaptığı işe geri döndü.

Tezgâha oturup bacaklarımı yukarı çektim, tamamen yoldan çekilmek için bağdaş kurdum. Birkaç çalışanın bana kaçamak bakışlar attığını fark edince biraz rahatsız oldum. Şu anda buradaki onca kişiden sadece Darin'le tanışmıştım, bu yüzden kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Atlas'ın az önce öptüğü ve şu anda çalışmalarını izleyen bilinmeyen kız hakkında ne düşündüklerini merak ediyordum.

Atlas'ın normalde kadınları getirip getirmediğini bilmiyordum ama yapmadığını hissediyordum. Herkes bana bir anormallik varmış gibi bakıyordu.

Darin fırsat bulur bulmaz beni selamlamaya geldi. Bana çabucak sarılarak, "Seni tekrar görmek güzel, Lily," dedi. "Hâlâ mütevazı poker oyuncularıyla mı uğraşıyorsun?"

Güldüm. "Bir süredir uğraşmıyorum. Poker geceleriniz hâlâ devam ediyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, Atlas'ın iki restoranı olduğu için artık çok meşgulüz. Hepimizin buluşabileceği bir gece bulmak zor oluyordu."

"Yazık. Artık burada mı çalışıyorsun?"

"Resmen değil. Atlas buradaki menüyle ne yaptığımı görmek istedi; beni başşefliğe terfi ettirmeyi düşünüyor." Eğilerek gülümsedi. "Daha fazla boş zaman istediğini söyledi. Sanırım sebebini biliyorum." Darin omzuna bir bez attı. "Seni görmek güzeldi. Görünüşe göre daha sık buralarda olacaksın." Göz kırparak uzaklaştı.

Atlas'ın işte daha az zaman geçirmek için çaba sarf ettiğini öğrenmek içimi mutluluktan doldurmuştu.

Sonraki on beş dakikayı sessizce Atlas'ın çalışmasını izleyerek geçirdim. Arada bir bana bakıp sıcak sıcak gülümsüyordu ama geri kalan zamanlarda işine odaklıydı. Yoğunluğu ve özgüveni büyüleyiciydi.

Kimse ondan korkmuyor ama herkes onun fikrini almak istiyor gibi görünüyordu. Sürekli sorular soruluyor, Atlas her birine sabırla cevap veriyordu. Bu öğretme anları arasında çok fazla bağırış çığırış vardı. Bir mutfakta bulmayı beklediğim türden bağırtılar değildi, yemek siparişi verenlerle tasdiklerini bildiren aşçılar bağırarak konuşuyorladı. Gürültülü ve hareketliydi ama belirgin his, acelenin olmasıydı.

Doğrusu bunu bulmayı hiç beklemiyordum. Atlas'ın ta-

mamen yeni bir yanını, yani öfkeyle emirler yağdırdığı ve televizyonda gördüğüm tüm şefler gibi davrandığı yanını göreceğimi düşünmüştüm. Ama neyse ki bu mutfakta olanlar hiç de öyle değildi.

Heyecanlı bir yarım saatin ardından Atlas nihayet yerinden uzaklaştı. Ellerini yıkadıktan sonra yanıma geldi. Sanki tüm çalışanlarının bizi görmesini umursamıyormuş gibi eğilip ağzını ağzıma bastırdığında, midem heyecandan düğüm düğüm oldu.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi.

"Keyif aldım. Beklediğimden farklıydı."

"Nasıl yani?"

"Bütün şeflerin pislik olduğunu ve çalışanlarına bağırdığını düşünüyordum."

Atlas güldü. "Bu mutfakta pislik herif yok. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Bağdaş kurduğum bacaklarımı açarak arasında durdu. "Bil bakalım ne oldu?"

"Ne?"

"Josh bu gece Theo'da kalacak."

Kendimi tutamayıp sırıttım. "Ne harika bir tesadüf."

Atlas gözlerini üzerimde gezdirdikten sonra başını benimkine dayayarak dudaklarını hafifçe kulağıma bastırdı. "Senin evin mi yoksa benimki mi?"

"Seninki. Senin gibi kokan bir yatakta olmak istiyorum."

Kulağımı kemirince boynumda ürpertiler dolaştı. Sonra elimi tutup tezgâhtan inmeme yardım etti. Dikkatini oradan geçen birini çevirdi. "Hey, vaziyeti sen devralabilir misin?"

Adam, "Elbette," dedi.

Atlas tekrar bana bakarak, "Benim evde görüşürüz," dedi.

• • •

Belki böyle bir ihtimal olur diye restorana gitmeden önce evime uğrayıp bir çanta hazırlamıştım, bu yüzden evine Atlas'tan önce gittim. Atlas'ı beklerken zamanı arabamda Allysa'yı kontrol etmek için kullandım.

Kolay uyudu mu?

Gayet iyi. Gecen nasıl geçiyor?

Gayet iyi. ;)

İyi eğlenceler. Tam bir rapor bekliyorum.

Atlas garaj yoluna girerken farları arabamı aydınlattı. Kapımı açtığında hâlâ eşyalarımı topluyordum. Arabadan iner inmez Atlas sabırsızlıkla elini saçlarıma daldırıp beni öptü. *Seni öpmeyi özledim* diye bağıran türden bir öpücüktü.

Geri çekilince hafif bir tebessümle yüzümü inceledi. "Bu gece mutfakta beni izlemen hoşuma gitti."

Üzerimden bir ürperti geçti. "Seni izlemeyi seviyorum." Sırıtmadan söyleyememiştim. Yolcu koltuğundan çantamı aldım, Atlas benden alıp omzuna kaldırdı. Garajda onu takip ettim. Taşınma kutuları hâlâ bir duvar boyunca dizili duruyordu. Yerde açılmamış kutuların yanında parçalar hâlinde bir ağırlık sehpası vardı. Çamaşır ve kurutma makinelerinin önünde iki dolu çamaşır sepeti duruyordu.

Garajında biraz düzensizlik görmek rahatlatıyordu. Onun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünmeye başlamıştım ama Atlas Corrigan da bizler gibi hayatın ve çamaşırların gerisinde kalmış biriydi.

Evinin kapısını açıp benim için açık tuttu. Son evinden daha küçüktü ama ona daha uyuyordu. Ve benzer görünümlü evlerin bulunduğu parsellerdeki gibi kes-yapıştır bir tuğla bina değildi. Bu mahalledeki evlerin karakterleri vardı. Köşedeki iki katlı pembe evden sokağın diğer ucundaki modern kutu pencereli eve kadar her biri çok farklıydı.

Atlas'ın evi, iki büyük ev arasında yer alan bungalov

tarzı bir evdi. Buraya son geldiğimde, Atlas'ın bir şekilde üçünden en büyük arka bahçeye sahip olduğunu fark etmiştim *Bir gün bahçe için bolca yer olacaktı...*

Atlas güvenlik kodunu tuşladı. "Dokuz beş dokuz beş," dedi. "İçeri girmen gerekirse."

"Dokuz beş dokuz beş," diye tekrar ettim, telefonuyla aynı numara kombinasyonu olduğunu fark etmiştim. Bağlantı kuran biriydi. Bu hoşuma gidiyordu.

Güvenlik kodu evinin anahtarı değildi ama neredeyse onun kadar önemliydi. Çantamı kanepesine koyup oturma odasının ışığını açtı. Sırtım duvara dönük, yolundan çekilip onu izledim. İşyerinde onu izlememden hoşlandığını söylemesi iyi olmuştu çünkü Atlas'ı izlemek en sevdiğim eğlenceydi. Hayatımı onun duvarında bir sinek olarak yaşayıp mutlu olabilirdim. "Akşam eve geldiğinde rutinin ne?"

Atlas başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

Odayı işaret ettim. "Gece eve geldiğinde ne yapıyorsun? Ben burada yokmuşum gibi düşün."

Sessizce bana baktı. Sonra bana doğru yürüyüp tam karşımda durdu. Elini duvarda başımın yanına bastırarak eğildi. "Pekâlâ," diye fısıldadı. "Önce ayakkabılarımı çıkarıyorum."

Ayakkabılarından önce birinin sonra diğerinin çıkarılıp atıldığını duydum. Aniden iki santim alçalarak ağzıma biraz daha yaklaştı. Dudaklarını hafifçe dudaklarımda gezdirirken tenimin altında havai fişekler patlıyordu. "Sonra..." Dudağımın kenarından öptü. "Duş alıyorum." Duvarı iterek geri çekilip pervasızca gözlerimin içine baktı.

Yatak odasına giderek gözden kayboldu.

Duşunun akmaya başladığını duyunca sakinleşmek için bir nefes aldım. Ayakkabılarımı çıkarıp onunkilerin yanına bıraktıktan sonra koridorda izlediği yolu takip ettim. Yarı

kapalı kapıyı yavaşça itip açarak yatak odasına ilk kez girdim. Görüntülü konuşmalarımızda görmüştüm ama evine ilk geldiğimde buraya girmemiştim. Siyah yatak başlığını ve arkasındaki kot mavisi vurgulu duvarı tanıyordum ama yatak odasının geri kalanı benim için yeniydi. Her şeyi geçiştirerek banyo kapısını aradım.

Kapıyı açık bırakmıştı. Gömleği kapının yanında yerde duruyordu.

Atlas'ı ilk kez kıyafetsiz görecekmişim gibi kalbimin neden çarptığını bilmiyordum. Buna, Atlas'a ya da hatta onunla duş almaya yabancı değildim. Ama ne zaman onunla birlikte olsam, kalbim hafıza kaybı yaşıyor gibiydi.

Banyosunun kapısına kadar geldiğimde duşun yarım bir taş duvarın arkasında gizli olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım. Duştaki sularda kesintileri ve sıçrayan suları duyabiliyordum, vücudumun her kıvrımının gerildiğini hissettim.

Kıyafetlerimi onunkinin yanına bırakmadım. Giyinik kalarak yavaşça duşa yürüdüm. Sırtımı banyosunun uzun duvarına yasladım, duşun girişine biraz daha yaklaşarak ona bir göz atabilecek kadar başımı uzattım.

Atlas gözleri kapalı suyun altında duruyor, parmaklarını saçlarının arasından geçirirken su doğrudan yüzüne iniyordu. Duvara yaslanmaya devam ederek sessizce ve kıpırdamadan onu izledim.

Burada olduğumu biliyordu ama beni görmezden gelerek onu izlememe izin verdi. Ellerimi kasılıp gevşeyen omuz kaslarında gezdirmek, kalçasındaki gamzeleri öpmek istiyordum. Kesinlikle çok güzeldi.

Saçlarındaki ve yüzündeki tüm sabunu duruladıktan sonra bana baktı. Göz göze geldiğimizde gözleri kısıldı. Koyuldu. Bana döndü, bakışlarım indi, indi...

"Lily."

Gözlerimi tekrar gözlerine çevirdiğimde sırıtıyordu. Sonra, hızla ıslak fayanslardan geçip beni duvardan çekerek kollarının arasına aldı. Beni de kendisiyle birlikte duşa çekerken tüm bunların yoğunluğundan nefesim kesilmişti.

Dudaklarını dudaklarıma kapayarak uyluklarımdan tuttu, ıslak-mavi-kotlu bacaklarımı kendisine doladı. Sırtımı duş duvarına dayayınca duş duvarı ağırlığımın bir kısmını Atlas'tan almış, böylece eli serbest kalmıştı.

Boştaki elini kullanarak gömleğimin düğmelerini çözdü.

İki elimi kullanarak ona yardım ettim. Beni ayaklarıma doğru çöktürerek gömleğimi kollarımdan çekip çıkaracağı kadar öpüşmeyi kestik. Gömlek hafifçe su sıçratarak duş zeminine düşerken Atlas parmaklarını kotumun düğmelerine götürdü.

Ağzını açlıkla yeniden dudaklarıma götürdü, ellerini külotumla kalçamın arasına sokarak giysilerimi her seferinde santim santim zorlayarak aşağı çekti.

Üstümde alçalarak kotumun belinin yan taraflarından tutup aşağı kaydırmaya başladı. Kotum ayak bileklerime inince ona yardım ederek ayaklarımla itip çıkarttım, ellerini baldırlarımın arkasına koyarak üzerimde yavaş yavaş yukarı doğru kaydı.

Yeniden tamamen doğrulduğunda parmaklarını arkama sutyen tokasına götürdü. Çözmeye başladığında yüreğim sıkıştı. Dudakları yine dudaklarımı buldu ama sanki bu son giysinin çıkarılması tadına varmayı hak ediyormuş gibi bu öpüşme nazik ve yavaştı.

Ellerini omuzlarıma götürdüğünü, parmaklarını askıların altına sokup kollarımdan aşağı kaydırdığını hissettim. Sutyenim üzerinden düşmeye başlayınca Atlas bana hayran hayran bakacak kadar dudaklarımdan uzaklaştı. Elini belime götürüp kalçama kaydırarak sıktı.

Kollarımı boynuna doladım, dudaklarımı çenesinden

kaydırıp ağzımı kulağına götürdüm. "Bundan sonra ne var?"

Kollarında birden ürpertiler dolaşmaya başladığını gördüm. İnleyerek beni duvarda bel hizasına gelene kadar yukarı kaldırdı. Sertleşliğini hissetme arzusuyla kalçamı ona yaklaştırdım, bu hareketimi hızlı bir hamleyle karşılayınca inledim. Bunu ikimizin de istediği çok açıktı ama duşta, tam burada beni sahiplenmek için hâlâ izin istercesine bana bakıyordu. Doğum kontrolü yapmam ve ikimizin de testten geçtiğimizle alakalı gerekli konuşmaları yapmıştık, bu yüzden başımı sallayarak, "Evet," diye fısıldadım.

Kollarından daha fazla ağırlık almak için omuzlarına daha sıkı tutundum, böylece uygun pozisyonu alıp içime girebilecekti. Sol kolunu kullanarak beni, sağ elini kullanarak kendini tutup kalçasını yukarı ve ileri hareket ettirerek içimde baskısını hissedene kadar itti.

Atlas boynumda iç çektiği anda göğsümdeki tüm nefesi bıraktım. Nefesim inilti gibi çıkmıştı, bu Atlas'ı aynı sesi tekrar çıkarttırmaya teşvik etti.

Bacaklarım sımsıkı beline dolanmıştı ama içime sertçe itince bileklerimden çözüldü. Aşağı kaymaya başlamıştım ama beni tekrar kaldırarak kendini yeniden ayarlayınca içim tekrar onunla doldu.

Bir inilti daha çıkardım ve ikinci, üçüncü kez içime girdi, sulardan ıslanmış duş duvarında, yataktaki kadar zarif olmayabilirdi ama onun bu zaptedilemez yanına doyamıyordum.

Bu zaptedilemez hâli birkaç dakika daha devam ettikten sonra ikimiz de bir yataktan destek almadan devam edemeyecek kadar güçsüz ve soluksuz kalmıştık. Hiçbir şey söylemeden içimden çıkıp beni yere indirdi. Suyu kapatıp bir havlu aldı. İki eliyle saçlarımın suyunu sıkmaktan başlayarak ben yeterince kuruyana kadar yavaşça havluyu

vücudumdan aşağı indirdi. Kendisi çabucak kurulanarak elimden tutup beni banyodan çıkardı.

Yatak odasına giderken elimi tutması gibi basit bir hareketin yüreğimi nasıl bu kadar kabarttığını bilemiyordum.

Atlas örtüyü kaldırıp yatağa girmemi işaret etti. Çok rahattı, sanki bir bulutun içindeymişim gibi geliyordu. Atlas yanıma sokuldu, bir santim daha yaklaşamayacak kadar sokulunca durdu. Kendi tarafındaydı ama beni döndürünce sırtüstü yatarak ona yaslandım.

Bu pozisyon hoşuma gitmişti. Dirseğine dayanarak yukarımda durmasını sevmiştim. Sanki kazandığı bir ödülmüşüm gibi gözlerindeki hafif tebessüm hoşuma gidiyordu.

Atlas alçaldı, artık yavaş ve nazikçe öpüşmüyorduk. Anında dilini sokmasıyla başlayan, etkileyici bir şekilde prezervatife uzanıp öpüşmesinin gücünü kesmeden takmasıyla biten derin ve aç bir öpüşmeydi. Atlas uyluğumun içinden tutup kendine yer açmak için bacağımı kenara itti.

Sonra üstüme çıktı, içime girerek kendimi harika bir kendimden geçmenin ortasında bulana kadar hareket etti.

• • •

Atlas yatakta sırtüstü yatıyordu, bacağımı uyluğunun üzerine atmış, ona sokulmuştum. Bunlar onunla paylaşmayı büyük bir sabırsızlıkla beklediğim anlardı. Hayatımızın kaosundan çaldığımız, sadece ikimizin doygun ve memnun olduğu, sessiz dakikalar. Başım göğsündeydi, kolumda ileri geri parmaklarını gezdiriyordu.

Başımın tepesinden öperek, "Sokakta birbirimize rastlayalı ne kadar oldu?" dedi.

"Kırk gün," dedim. *Sayıyordum.*

Sanki buna şaşırmış gibi, *hah* diye bir ses çıkardı.

"Neden? Daha uzun gibi mi geliyor?"

"Hayır, sadece sen de benim gibi sayıyor musun öğrenmek istedim."

Güldüm ve dudaklarımı tam kalbinin üstüne bastırdım.

"Bugün parti nasıl geçti?" diye sordu. Söylemesine gerek kalmadan ne sorduğunu biliyordum. Ryle'ın bana nasıl davrandığını öğrenmek istiyordu.

"Parti güzeldi. Ryle'la belki beş saniye konuştum."

"Kaba mıydı?"

"Hayır. Çoğunlukla birbirimizin yolundan çekildik."

Atlas parmaklarını saçlarımdan geçirdi, tutamları çözünce saçlarım sırtıma döküldü. Bir tutam daha alıp hareketi tekrarladı. "Bu bir gelişme. Umarım bundan sonrası daha kolay olur."

"Umarım." Ryle'la aramdaki işlerin kolaylaşmaya devam edeceğini umuyordum ama artık tepkilerinin mutluluğumu kontrol etmesine izin vermeyecektim. Atlas'la birlikteydim ve hayatımın bu bölümünde bulunmak istiyordum. Bu Ryle'ı üzüyor ya da rahatsız ediyorsa, bu duyguların yükünü kendisi taşımak zorunda kalacaktı. "Allysa'dan bu hafta benimle ve Ryle'la bir görüşme yapmasını isteyebilirim. Olanları ve bundan sonra ne yapacağımı konuşmak istiyorum ama onunla yalnız konuşmak istemiyorum."

"Bu çok akıllıca."

Ryle'la hiçbir zaman medeni olmaktan öteye gidemeyebilirdik. Ama medeni olmak benim için yeterliydi. Benim sorunum hakaretler, tehdit mesajları, patlamalardı. Yapacak çok işi vardı ve eninde sonunda onu hizaya getirmeye hazırdım.

Muhtemelen önceleri daha sert olmalıydım ama mümkün olduğunca daha az dramatik şekilde yürütmeye çalışıyordum. Ama Ryle uğruna kendi hayatımı zora sokmaktan bıkmıştım.

Bağlılığım, hayatıma pozitiflik getiren insanlaraydı. Sa-

dakatim beni geliştirmek ve mutlu görmek isteyen kişilereydi. Hayatımla alakalı kararları bu kişiler için alacaktım.

Elimden geleni yapmaya devam edecektim, yapabileceğim tek şey buydu. Doğru zaman dilimlerinde hep doğru kararlar vermemiş olabilirdim, ancak odaklanacağım konu, bu kararları verme cesaretini bulmak olacaktı.

Atlas parmağını çenemin altına sokup ona bakmam için başımı geriye yatırdı. Yüzünde tam da olmak istediği yerdeymiş gibi bir ifade vardı. "Bundan ne kadar zevk aldığımı sana anlatamam," dedi. Beni yakına çekip göğsüne kaydırınca göz göze geldik. Başımın yan tarafını okşadı. "Keşke seni her gece böyle yatağımda görebilseydim. Seninle duş almak, seninle yemek yapmak, seninle televizyon izlemek ve seninle market alışverişi yapmak istiyorum. *Her şeyi* seninle istiyorum. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimizi bilmiyormuş gibi davranmaktan nefret ediyorum."

Kalp atış hızının bu kadar çabuk iki katına çıkması inanılmazdı. Parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Öyle davranmıyoruz. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğiz."

"Başlamak için ne kadar beklememiz gerekiyor?"

"Görünüşe bakılırsa, çoktan başladık," dedim.

"Yanıma taşınmanı istemek için ne kadar beklemem gerekiyor?"

İçim ısınmıştı. "En az altı ay."

Zihinsel notlar alıyormuş gibi başını salladı. "Evlenme teklifi etmeme ne kadar kaldı?"

Boğazımdaki yoğunluk yutkunmayı zorlaştırıyordu. "Bir yıl. Bir buçuk yıl."

"Birlikte yaşamaya başlamamızdan bir yıl sonra mı yoksa *şu andan* itibaren mi?"

"Şu andan itibaren."

Sırıtarak beni kendine çekti. "Bunu bilmek güzel."

Kendimi tutamayıp boynunda güldüm. "Şaşırtıcı bir konuşmaydı."

"Evet, terapistim bundan bahsettiğimde beni öldürecek."

Gülümseyerek ondan uzaklaşıp yan yattım. Kolunun kıvrımına sokularak parmaklarımı Atlas'ın göğsünde, sonra karnının kıvrımlarında gezdirdim. Tırnaklarımın altında kasları gerilerek seğirdi. "Spor yapıyor musun?"

"Yapabildiğim zaman."

"Belli oluyor."

Atlas neşeyle güldü. "Benimle flört etmeye mi çalışıyorsun, Lily?"

"Evet."

"İltifata ihtiyacım yok. Çıplaksın ve yatağımdasın. Fazla bir şey yapmana gerek yok; beni yıllar önce kazandın."

Başımı kaldırıp sanki bu bir meydan okumaymış gibi sırıttım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını iki yana sallayarak tembel tembel gülümsedi. Başparmağını alt dudağımdan geçirdi. "Tam kapasiteye kadar dolduğumdan hayli eminim. Sanırım bu gece aydınlanmaya bile ulaşmış olabilirim."

Gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum ama kendimi yeniden ayarlayarak vücudundan aşağı kaymaya başladım. "Sanırım seni hâlâ etkileyebilirim," diye fısıldadım. Karnına bir öpücük kondurduğumda derin bir nefes aldı. Gözlerim hâlâ yüzündeydi, beni izlerken gerilen yüz ifadesi hoşuma gidiyordu.

Çarşafı belden aşağısı açılıncaya kadar kenara çektiğimde yutkundu. Gözleri koyulmuştu. "*Lanet olsun,* Lily."

Dilimi boylu boyunca yukarı kaydırınca başını geriye, yastığa bıraktı.

Onu ağzıma alınca inledi ve ona *çok* yanıldığını kanıtladım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Atlas

Ona doyamıyordum ama bence sorun değildi çünkü o da bana doyamıyor gibi görünüyordu. Bu sabah beni üstüme çıkıp boynumu öperek uyandırmıştı.

Saniyeler sonra ağzım bacaklarının arasında, sırtüstü yatıyordu.

Belki de böyle günlerin nadir olduğunu bildiğimiz için birbirimize çok açtık. Ya da belki bunca yıl birbirimizi çok özlediğimiz içindi. Ya da belki âşık olunca böyle oluyordu. Lily'den başka kadınlarla birlikte olmuştum ama onun gerçekten sevdiğim tek kişi olduğuna emindim.

Lily'ye karşı hislerim o kadar güçlüydü ki şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Hatta gençken hissettiğim duygulardan bile daha güçlüydü. Şimdi farklıydı; daha güçlü, daha derin, daha heyecanlıydı. Artık eskisi gibi ondan uzaklaşmam mümkün değildi.

On sekiz yaşımdayken ruh hâlimin tamamen farklı olduğunu biliyordum ve bunun, onun yanında kalmam gerektiğini hissetmeyişimle çok alakası vardı. Şimdi buna her şeyimle baş koymuştum. Ağırdan alma fikrinden kesinlikle nefret ediyordum. Buna neden gerek duyduğumuzu anlıyordum ama bundan hoşlanmak zorunda değildim. Onu her gün yanımda istiyordum çünkü onu göremediğim günler kesinlikle doyumsuzluk hissediyordum.

Artık geceyi birlikte geçirdiğimiz için içimdeki sızının daha da kötüleşeceğini hissediyordum. Onu görmeden geçirdiğim zaman uzadıkça sinirli olacaktım. Dişlerimizi fırçalarken hemen yanımda duruyordu ama gitmek üzere diye şimdiden korkuyordum.

Belki ona kahvaltı hazırlamayı teklif edersem, onu en az bir saat daha tutabilirdim.

"Neden yedek diş fırçan var?" diye sordu Lily. Diş macununu lavaboma tükürüp bana göz kırptı. "Gece yatıya çok mu misafirin oluyor?"

Ona gülümseyerek ağzımı çalkaladım, ana soruya cevap vermedim. Diş fırçası onun içindi ama itiraf etmek istemiyordum. Yıllar içinde *Lily ihtimaline karşılık* diye bir sürü küçük hamle yapmıştım.

Birkaç yıl önce Ryle'dan saklandığı sırada benim evimden ayrıldıktan sonra, dışarı çıkıp geri dönmesi gerekebilir ihtimaliyle bir sürü şey almıştım. Fazladan bir diş fırçası, misafir odam için daha rahat yastık, acil bir durumda gelirse diye değiştireceği kıyafet.

Gerekirse diye Lily için bir acil durum çantam vardı. Sanırım artık daha ziyade Lily *yatıya kalma* kiti olmuştu. Ve evet, taşınırken hepsini yanımda yeni eve getirmiştim. Her zaman bir gün birlikte olma umudum vardı.

Kahretsin, kendime karşı dürüst olmam gerekirse, çok fazla umudum vardı. Kararlarımın çoğunda Lily'nin hayatıma geri dönme ihtimalini temel almıştım. Hatta bu evi sırf arka bahçesi yüzünden düşündüğüm başka bir eve tercih etmiştim. Lily'nin âşık olacağı bir arka bahçe gibi görünüyordu.

Ağzımı bir el havlusuyla silip kullanması için ona verdim. "Gitmeden önce sana kahvaltı hazırlayayım mı?"

"Evet ama önce beni öp. Bu sabahkinden daha iyi tat alıyorum." Lily parmak ucuna kalktı, kollarımı ona dola-

yarak ağzıma kadar yukarı kaldırdım. Onu öperek banyodan çıkarıp yatağın üzerine bıraktım. Tepesinde durdum.

"Krep ister misin? Gözleme? Omlet? Bisküvi ve sos?" Lily daha cevap veremeden kapı zili çaldı. "Josh geldi." Onu çabucak öptüm. "Krep sever. Bu sana uyar mı?"

"Kreplere bayılırım."

"Krep o zaman." Oturma odasına gidip Josh'a kapının kilidi açtım. Kapıyı açtım ve annemi görünce anında donakaldım.

İçimi çektim, gözetleme deliğini kullanmadığım için sinirlenmiştim.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kayıtsızca bana bakıyordu. "Dün bir sosyal hizmet görevlisi ziyaretime geldi." Suçlayarak bakıyordu ama hiç olmazsa bağırmıyordu.

Lily buradayken bunu yapacak değildim. Dışarı çıkarak kapıyı kapatmaya çalıştım ama annem kapıya tokat atarak açtı. "Josh, buraya gel!" diye bağırdı evin içine doğru.

"Josh burada değil," dedim alçak sesle.

"Nerede?"

"Bir arkadaşının evinde." Telefonumu cebimden çıkarıp saate baktım. Brad, Josh'un onda evde olacağını söylemişti ve saat ona çeyrek vardı. *Lütfen Sutton buradayken gelmesin.*

"Ara onu," dedi annem.

Kapı Sutton ittiğinden beri ardına kadar açıktı, bu yüzden göz ucuyla Lily'nin koridordan çıktığını gördüm.

Lily'yle geçirdiğim sabahın böyle bitmesini istemiyordum. İçimi pişmanlık kapladığını hissettim. Ona özür dilercesine bir bakış attıktan sonra dikkatimi tekrar Sutton'a çevirdim.

"Sosyal hizmet görevlisi ne dedi?" diye sordum.

Dudakları gergin bir şekilde bükülerek sol tarafına baktı. "Soruşturma bile açmıyorlar. Onu bugün bana geri vermezsen suç duyurusunda bulunacağım."

Çocuk Esirgeme Hizmetleri'nin soruşturma sırasında atması gereken adımları biliyordum ve henüz bir görüşme için Josh'la temasa bile geçmemişlerdi. "Yalan söylüyorsun. Gitmeni istiyorum."

"Oğlumu alınca gideceğim."

Derin bir nefes aldım. "Şu anda seninle *yaşamak* istemiyor." *Ya da hiçbir zaman*, ama bu iğneli sözü sakladım.

"Benimle yaşamak istemiyor," diye tekrarladı bir kahkahayla. "O yaştaki hangi çocuk ailesiyle yaşamak *ister* ki? Ve kaç ebeveyn o yaştaki bir çocuğa tokat *atmamıştır*? Bunun için velayeti sonlandırmazlar. *Yüce* Tanrım." Kollarını yine göğsünde kavuşturdu. "Bunu yapmanın tek nedeni benden intikam almak."

Beni tanısaydı, onun gibi kindar olmadığımı anlardı. Ama tabii ki vardığı sonuç, sadece kendi kişiliğine uygun bir sonuç oluyordu. "Onu özlüyor musun?" diye sordum sakin bir sesle. "Gerçekten. Onu özlüyor musun? Çünkü bunu birine bir şey kanıtlamak için yapıyorsan vazgeç. *Lütfen.*"

Brad'in arabası sokağa döndü, keşke ondan yola devam etmesini isteyebilmemin bir yolu olsaydı. Ama ben daha telefonuma ulaşamadan kaldırıma yanaştı. Sutton bakışlarımı takip ederek Josh'un Brad'in arabasının arka kapısını açtığını gördü.

Hemen arabaya doğru yürüdü ama Josh onu görünce durakladı. Daha ziyade donakaldı. Ne yapacağını bilmiyordu.

Sutton parmaklarını şıklatarak arabasını işaret etti. "Hadi. Gidiyoruz."

Josh hemen bana baktı. Başımı iki yana sallayarak içeri girmesini işaret ettim. Brad bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti, bu yüzden arabayı park edip kapısını açtı.

Josh başını eğdi, doğruca bahçeye girip Sutton'ın yanından geçerek bana doğru koştu. Sutton peşini bırakmayınca Josh'u kapıyı yüzüne kapatacak kadar çabuk içeri sokmaya çalıştım ama Sutton çok hızlıydı. Onu kapıyla yaralayacak değildim, bu yüzden içeri girmesine izin verdim.

Sanırım şimdi bunu yapıyorduk.

Brad'e elimle gidebileceğini işaret ettikten sonra bir duvara yaslanmış, yüzünde şaşkın bir ifadeyle olup bitenleri izleyen Lily'ye baktım.

Sessizce dudaklarımı oynatarak, *Üzgünüm,* dedim.

Josh sırt çantasını yere attı, kanepeye oturarak sımsıkı kollarını kavuşturdu. "Seninle gelmiyorum," dedi Sutton'a.

"Bu sana bağlı değil."

Josh yalvarırcasına doğrudan bana baktı. "Burada kalabileceğimi söylemiştin."

"Kalabilirsin."

Sutton, çizgiyi aşmışımcasına bana hançer gibi bakışlar fırlatıyordu. Belki aşmıştım. Belki bir anneyle çocuğunun arasına gimek üstüme vazife değildi ama beni o çocuğun ağabeyi yapmadan önce bir kez daha düşünmesi gerekirdi. Görmezden gelerek Josh için her şeyin yoluna gireceğini umabilirdim.

"Benimle gelmezsen, ağabeyini tutuklatırım."

Josh ellerini kanepeye çarparak kendini yukarı itti. "Neden *benim* seçimim olamıyormuş?" diye bağırdı. "Neden ikinizden biriyle yaşamak zorundayım? İkinize de babamla yaşamak istediğimi söylemiştim ama kimse onu *bulmama* yardım etmiyor." Josh çatlak bir sesle bunları söyledikten sonra koridora yöneldi. Kapısını çarpınca irkildim... ya da belki odasına koşmadan önce söyledikleri yüzündendi.

Her iki şekilde de yıkılmış hissettim.

Sutton üzüntümü görmüştü çünkü bana dikkatle bakarak tepkimi değerlendiriyordu.

Sonra gülmeye başladı. "Ah, *Atlas*. Bir şey yaptığını mı sandın? Onunla bir *bağ* kurduğunu mu sanıyorsun?" Başını iki yana sallayarak yenilgiyle ellerini havaya kaldırdı. "Onu babasına götür. Gelecek hafta koşarak bana geri döneceksin, tıpkı en son yardımıma ihtiyaç duyduğunda yaptığın gibi."

Kapıya yürüyerek çıkıp gitti, az önce olup bitenler yüzünden gidip kapıyı kapatamayacak kadar şaşkındım.

Benim yerime Lily kapattı.

Yüzünde anlayış dolu bir ifadeyle bana doğru yürümeye başladı ama bana sarılmak için kendine çeker çekmez başımı iki yana sallayarak ondan ayrıldım. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Otuzuncu Bölüm

Lily

Atlas yatak odasının kapısını arkasından kapatınca kendimi oturma odasında yapayalnız buldum.

İkisi için de kendimi kötü hissediyordum. Onun annesi olduğuna inanamıyordum. *Veya belki de inanabiliyordum.* Onunla ilgili hikâyeleri duyduktan sonra, bu kadar kaçık olduğunu düşünmüştüm ama sanırım farklı görünmesini bekliyordum. Hem Atlas hem de kardeşi ona o kadar benziyordu ki Atlas'a akraba olan birinde bu tür davranışları görmek zor geliyordu. Zıt kutuplardı.

Az önce tanık olduklarım yüzünden şok içinde, kanepenin kenarına oturdum. Atlas'ın bu kadar etkilendiğini hiç görmemiştim. Gidip ona sarılmak istiyordum ama biraz yalnız kalma ihtiyacını kesinlikle anlayabiliyordum.

Josh'un da. Zavallı çocuk.

Atlas'a veda etmeden gitmek istemiyordum ama kendini toparlayacak zamanı olmadan rahatsız etmek de istemiyordum. Mutfağa gidip buzdolabını açtım. Onlara kahvaltı hazırlamak için malzeme aradım.

• • •

Basit bir kahvaltı hazırladım çünkü sadece bu kadarını yapmayı biliyordum. Yağda yumurtayla pastırma hazırlayıp fırına bir tepsi bisküvi koydum. Bisküviler hemen

hemen hazır olunca gidip Josh'un yatak odasının kapısına tıklattım. Atlas'ın odasından çıkmasını beklerken hiç olmazsa ona yiyecek bir şeyler ikram edebilirdim.

Josh kapıyı iki santim kadar açarak bana baktı.

"Kahvaltı ister misin?" diye sordum.

"Sutton gitti mi?"

Başımı sallayınca kapıyı açıp koridorda beni takip etti. Ben bisküvileri çıkarıp ikimize de birer tabak kahvaltı hazırlarken Josh kendine içecek bir şeyler aldı. Masada karşısında oturdum, yerken bana bakıyordu. Ölçülüp biçiliyormuşum gibi gelmişti.

"Emerson nerede?" diye sordu.

"Halasıyla birlikte."

Josh başını sallayıp yiyeceğinden bir lokma daha aldı. Sonra: "Ağabeyimle ne zamandır birliktesiniz?"

Omuz silktim. "Nasıl baktığına bağlı. Onu on beşimden beri tanıyorum ama bir buçuk ay kadar önce çıkmaya başladık."

Josh'un yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Gerçekten mi? O zamanlar arkadaş falan mıydınız?"

"Onun gibi bir şey." Kahvemden bir yudum alıp dikkatle yerine koydum. "Ağabeyinle tanıştığımda yaşayacak bir yeri yoktu, bu yüzden bir süre ona yardım ettim."

Josh arkasına yaslandı. "Gerçekten mi? Annemizle yaşadığını sanıyordum."

"Annenle baban izin verdiği zaman," dedim. "Ama çoğu zaman onların yardımı olmadan hayatta kalmaya çalıştı." Çok fazla konuşmadığımı umuyordum ama Josh'un Atlas'ı daha iyi anlaması gerektiğini düşünüyordum. "Ağabeyinin üzerine fazla gitme, olur mu? Seni çok önemsiyor."

Josh bir an bana baktı, sonra başını salladı. Tekrar tabağına eğilerek pastırmasından bir lokma aldı. Pastırmayı

tabağına geri koyup peçeteyle ağzını sildi. "Ağabeyimin yemekleri normalde bundan daha iyi oluyor."

Güldüm. "Çünkü bunu ben hazırladım."

"Oh, kahretsin," dedi Josh. "Özür dilerim."

Hiç alınmamıştım çünkü eminim Atlas'ın yemeklerine alışmıştı. "Onun gibi bir şef olmayı düşünüyor musun? Bana restoranlarda yardım etmeyi sevdiğini söyledi."

Josh omuz silkti. "Bilmiyorum. Eğlenceli. Belki. Ama bundan sıkılacakmışım gibi geliyor. Geceleri çok çalışıyor. Birkaç yıldan sonra *her* kariyerden bıkacağımı sanıyorum, bu yüzden ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bazen büyüdüğümde ne olmak istediğimi hâlâ bilmiyormuşum gibi geliyor."

"Bir çiçekçi dükkânın falan olduğunu sanıyordum. Atlas bana öyle demişti."

"Evet, dükkânım var. Ondan önce bir pazarlama şirketinde çalışıyordum." Tabağımı kenara itip masada kollarımı kavuşturdum. "Ama hâlâ senin gibi hissediyorum. Bıkmaktan endişeleniyorum. Neden tek bir şey seçip başarılı olmamız gerekiyor? Ya her beş yılda bir tamamen farklı bir şey yapmak istersem?"

Josh tamamen aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. "Okuldaki öğretmenler sevdiğimiz bir şeye karar verip ona bağlı kalmamız gerekiyormuş gibi konuşuyorlar ama ben yüzlerce şey yapmak istiyorum."

Şu anda bu kadar canlanması hoşuma gitmişti. Bana genç Atlas'ı hatırlatıyordu. "Ne gibi?"

"Profesyonel bir balıkçı olmak istiyorum. Balık tutmayı bilmiyorum ama eğlenceli geliyor. Ve şef olmak istiyorum. Bazen de film çekmenin eğlenceli olacağını düşünüyorum."

"Ben de bazen çiçekçi dükkânımı satıp bir giyim butiği açmayı hayal ediyorum."

"Çömlek yapıp fuarlarda satmak istiyorum."

"Bir gün bir kitap yazmak istiyorum."

"Bir gemi kaptanı olmak istiyorum," dedi Josh.

"Resim öğretmeni olmanın eğlenceli olacağını düşünüyorum."

"Bence bir striptiz kulübünde fedai olmak eğlenceli olurdu."

Buna kahkaha attım ama gülen tek kişi ben değildim. Josh'la birlikte kapıya yaslanmış, konuşmalarımıza gülen Atlas'a baktık.

Onu annesinin bıraktığından daha iyi bir ruh hâlinde görünce içim rahatlamıştı. Atlas bana sevgiyle gülümsedi.

"Lily bize kahvaltı hazırladı," dedi Josh.

"Görüyorum." Atlas gelip yanağımdan öptü, sonra bir parça pastırma seçip bir lokma aldı.

"Biraz berbat," diye mırıldandı Josh uyararak.

"Kız arkadaşıma hakaret etme, yoksa senin için yemek yapmayı bırakırım." Atlas, Josh'un tabağındaki son pastırma dilimini aşırdı.

"Bu yumurtalar harika Lily," dedi Josh sahte bir coşkuyla.

Ben gülerken Atlas yanıma oturdu. Her ne kadar bütün günü burada onunla geçirmek istesem de şimdiden planladığımdan uzun kalmıştım.

Ayrıca Josh'la ikisinin bugün halledecek çok işleri varmış gibi geliyordu.

"Gitmem gerek," dedim üzüntüyle. Atlas başını sallayınca masadan uzaklaştım. "Gidip eşyalarımı alayım." Atlas'ın yatak odasına gittim ama kapıyı kapatmadığım için çantamı toplarken konuşmalarını duyuyordum.

Atlas, "Bugün bir yolculuk yapmaya ne dersin?"

"Nereye?" diye sordu Josh.

"Babanın adresini buldum."

Eşyalarımı toplamayı bırakıp Josh'un yanıtını duyabilmek için kapıya yaklaştım.

"Gerçekten mi?" Josh'un sesinde yeni bir heyecan vardı. "Geleceğimizi biliyor mu?"

"Hayır, sadece adresini aldım. Onunla nasıl temas kuracağımı bilmiyorum. Ama haklıydın. Vermont'taymış." Yatak odasından bile Atlas'ın sesindeki saklamaya çalıştığı korkuyu duyabiliyordum. *Tanrım, onun adına bundan nefret ediyordum.*

Josh'un odasına doğru koştuğunu duydum. "Çok şaşıracak!"

Karamsarlıkla toplanmayı bitirdim. Mutfağa geri döndüğümde Atlas lavabonun önünde durmuş, pencereden arka bahçeye bakıyordu. Beni duymamıştı, bu yüzden elimi omzuna koydum.

Beni hemen kendine çekip başımın yan tarafından öptü. "Seni arabana kadar geçireyim."

Çantamı arabaya kadar taşıyarak arka koltuğa koydu. Kapımı açtım ama binmeden önce tekrar kucaklaştık.

Bu, Atlas'ın sarılmaya ihtiyaç duyarak evime geldiği o geceki gibi bir kucaklaşmaydı. Uzun uzun ve hüzünlüydü, onu bırakmak istemiyordum. "Sence oraya gittiğinizde ne olacak?" diye sordum.

Atlas sonunda beni bıraktı ama arabama yaslanırken elini kalçamdan çekmedi. İçini çekerek kotumun kemer halkasına parmağını geçirdi. "Bilmiyorum. Onun için neden bu kadar endişeleniyorum ki?"

"Çünkü onu seviyorsun."

Atlas'ın gözleri yüzümde gezindi. "Senin için hep bu yüzden mi endişeleniyorum? Seni sevdiğim için mi?"

Sorduğu soruyla nefesim kesildi. "Bilmiyorum. Seviyor musun?"

Atlas parmaklarını belime geçirerek beni kendine çekti. Elini boynuma götürüp parmağını dövmeme kadar aşağı indirdi. "Seni yıllarca ve yıllarca hep sevdim, Lily. Bunu

biliyorsun." Parmağını sürterek beni oradan öptü, bu hareket sözleriyle birleşince soğukkanlılığımı korumak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"Ben de seni onca zamandır hep sevdim."

Atlas başını salladı. "Bunu biliyorum. Bu dünyadaki hiç kimse beni senin gibi sevmiyor." Başımı iki elinin arasına aldı, yüzümü yüzüne kaldırarak beni öptü. Geri çekildiğinde, sanki çoktan gitmişim de şimdiden üzülüyormuş gibi bana özlemle baktı. Veya belki de ben öyle hissettiğini düşünmüştüm çünkü *ben* öyle hissediyordum.

"Seni bu gece arayacağım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Bugün için iyi şanslar."

Eve dönerken çelişkili duygular içindeydim. Bu son gün boyunca onunla geçirdiğim her an umduğumdan daha fazlaydı ama neyle karşı karşıya olduğunu bilince, kalbimin bir parçası kopmuş ve onunla kalmış gibi geliyordu.

Bütün gün onu düşünecektim. Tim'i bulamamalarını umuyordum ama bulurlarsa umarım Josh doğru karar verirdi.

Otuz Birinci Bölüm

Atlas

Oraya arabayla üç saatte gidiliyordu. Josh pek konuşmuyordu. Bir şeyler okuyordu ama o da bu konuda benim kadar gergin olduğu için okuduklarını anladığından emin değildim. Beş dakikadır aynı sayfadaydı. Çizimleri bir savaş sahnesine benziyordu ama genelde gördüğüm göğüs dekoltesiydi.

"Bu manga on iki yaşında bir çocuğa uygun mu?" diye sordum ona.

Yerinde hafifçe kıpırdanınca görebildiğim sadece kitabın kapağı oldu. "Evet."

Yalan söylerken sesi tam bir oktav hafiflemişti. En azından berbat bir yalancıydı. Sonunda benimle kalırsa, bana doğru söyleyip söylemediğini anlamak kolay olacak gibiydi.

Eğer benimle kalırsa, belki de denge sağlaması için ona birkaç kişisel gelişim kitabı almalıydım. Kitaplık raflarını istediği çizgi romanlarla dolduracak, sonra da bir vasi olarak vasıflarımı tamamlamak için araya gizlice benimkilerden birkaçını koyacaktım. *Evcilleşmemiş, Yeterli Erkek: Erkekliğimi Tanımlamamak, Ustalık Gerektiren Kafaya Takmama Sanatı.* Hatta belki de her büyük dünya dininden bazı kutsal metinler. Alabileceğim her türlü yardımı alacaktım.

Özellikle de bugünden sonra. Josh bunun tek yönlü bir

yolculuk olduğunu düşünse de içten içe benimle Boston'a geri döneceğini biliyordum. Tekmeler atarak, bağırarak geri dönmeyeceğini umuyordum.

GPS sokağa döndüğümüzü söylediğinde, Josh elindeki mangayı daha sıkı kavradı. Sayfayı çevirmemiş olmasına rağmen başını kaldırıp bakmadı. Kaldırımda köhne bir evin önünde Tim'in adresini görünce arabayı kenara çektim. Ev sokağın karşısında, sürücü tarafındaydı ama Josh hikâyesine dalmış gibi davranıyordu.

"İşte geldik."

Josh nihayet kitabını bırakıp baktı. Evi işaret ettim, Josh tam on saniye eve baktı. Sonra kitabı sırt çantasına koydu.

Eşyalarının çoğunu yanında getirmişti. Ona aldığım giysiler, bazı kitaplar. Eşyalarını fermuarı zar zor kapanan sırt çantasına tıkış tepiş doldurmuş, en azından bir ebeveyni kendisini alır umuduyla kucağında tutuyordu.

"Biraz bekleyebilir miyiz?" diye sordu.

"Tabii ki."

Beklerken her şeyi kurcalıyordu. Hava delikleri, emniyet kemeri, Bluetooth'undaki müzik. Kapıyı açmasına yardım edecek cesareti toplaması için ona sabırla zaman verirken on dakika geçmişti.

Bir süre dikkatimi Josh'tan ayırarak eve baktım. Garaj yolunda eski bir beyaz Ford vardı, Josh'un henüz sokağın karşısına geçip kapıyı çalma cesaretini gösterememe nedeni muhtemelen buydu. Araba muhtemelen evde birinin olduğunun göstergesiydi.

Onu bundan vazgeçirmeye çalışmamıştım çünkü babanı tanımak istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Gerçekle yüzleşinceye kadar bu fantaziyle yaşayacaktı. Çocukken benim de ailem için çok büyük umutlarım vardı ama yıllarca hayal kırıklığına uğradıktan sonra, bir grup

insanın arasında doğmuş olmanın onları aileniz yapmadığını fark etmiştim.

"Gidip kapıyı çalayım mı?" diye sordu sonunda Josh. Korkuyordu ve doğrusu şu anda, ben de kendimi pek cesur hissetmiyordum. Tim'le çok şey yaşamıştım. Onu tekrar görmek için hiç can atmıyordum ve bu görüşmenin potansiyel sonucundan kesinlikle korkuyordum.

Bunun Josh için en iyi yer olduğunu düşünmüyordum ama ona babasıyla yeniden bağlantı kuramayacağını söyleyecek konumda değildim. Ama en büyük korkum, burada kalmayı seçmesiydi. Tim'in annem gibi yapmasından, sırf bunun istemediğim tek şey olduğunu bildiği için Josh'u kollarını açarak karşılayacağından korkuyordum.

"İstersen seninle gelebilirim," dedim, yapmak istediğim son şey olmasına rağmen. O adamın karşısında durup kardeşimin hatırı için onu yumruklamak istemiyormuş gibi davranmam gerekecekti.

Josh bir süre kıpırdamadı. Cesaretini toplarken sabırlı görünmeye çalışarak telefonuma bakıyordum ama arabayı çalıştırıp onu buradan götürmek istiyordum.

Sonunda Josh'un parmağını kolumdaki eski bir yaraya değdirdiğini hissederek ona baktım. Koluma bakıyor, Sutton ve Tim'le yaşadığım pisliklerden kalan solmuş yaraları inceliyordu. Ama Josh bana yaraları hiç sormamıştı.

"Bunu sana Tim mi yaptı?"

Kolumu tutarak başımı salladım. "Evet ama uzun zaman önceydi. Oğluna davranışı üvey oğluna davranışından tamamen farklı olabilir."

"Bu önemli olmamalı, değil mi? Madem sana böyle davrandı, neden benimle bir daha şansını denesin ki?"

Josh, ilk kez babasının kahraman olmadığını kabul etmeye yanaşmıştı.

Gelecekte babasıyla ilişkisi olmadığı için suçladığı kişi olmak istemiyordum ama haklı olduğunu söylemek istiyordum. Babasına bir şans daha *verilmemeliydi.* Çekip gitmiş, bir daha arkasına bakmamıştı. Oğlundan uzaklaşmak için yeterince iyi bir mazeret olamazdı.

Ailenin sırf aile oldukları için bir arada kalması gerektiğine dair zehirli bir inanç vardı. Ama kendim için yaptığım en iyi şey, onlardan uzaklaşmak olmuştu. Bunu yapmasaydım nerede olabileceğimi düşünmek beni korkutuyordu. Bunu *yapmazsa* Josh'un sonunun nereye varacağını düşünmekten korkuyordum.

Josh benden öteye, eve baktı. Gözleri biraz irileşince dönüp baktım.

Tim dışarı çıkmış, ön kapıdan kamyonuna gidiyordu. Josh'la ikimiz şaşkınlık içinde sessizce izledik.

Kırılgan görünüyordu; daha yaşlı ve daha ufak tefek. Veya belki de artık çocuk olmadığım içindi.

Kamyonunun ön kapısını açarken bira kutusunun son yudumunu yudumladı. Boş tenekeyi çiçek tarhına fırlattıktan sonra kamyonun içine eğilip bir şeyler arandı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı Josh. Şu anda tam on iki yaşında gibi görünüyordu. Onu bu kadar gergin görmek içimi sızlatmıştı. Josh bana dönüp baktığında gözleri gerçek için yalvarıyor, sanki bu anda ona yol göstermeme ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Josh'a Tim hakkında hiçbir zaman kötü bir söz söylememiştim ama duygularım hakkında ona tamamen dürüst olmadığım için ağabey olarak ona kötülük yapıyormuşum gibi geliyordu. Belki de bu konudaki suskunluğum, ona gerçeği söylememden daha zararlıydı.

İçimi çektim, tüm dikkatimi bu ana vererek telefonumu bıraktım. Daha önce tüm dikkatimi vermiyor değildim ama Josh'a zaman tanımaya çalışıyordum. Ama bunu isti-

yor gibi değildi. Acımasız bir dürüstlük istiyordu, bir ağabey bunun için değilse başka ne işe yarardı ki?

"Ben kendi babamı tanımıyorum," diye itiraf ettim. "Adını biliyorum ama o kadar. Sutton ben küçükken gittiğini söylemişti. Muhtemelen Tim'in seni bıraktığı yaşlardaydım. Eskiden babamı tanımamak beni üzüyordu. Onun için endişelenirdim. Sanki haksız bir mahkûmiyetle bir yerlerde hapse atılmış gibi, onu uzak tutan korkunç bir şey olduğunu düşünürdüm. Varlığımı bilip de hayatımda olmamasını mazur gösterecek çılgın senaryolar kurardım. Çünkü ne tür bir adam, bir oğlu olup da onu tanımak istemezdi ki?"

Josh hâlâ bahçenin karşısından Tim'e bakıyordu ama söylediğim her kelimeyi özümsediğini görebiliyordum.

"Babam tek kuruş nafaka göndermedi. Hiçbir zaman çaba göstermedi. Babam Google'da arama yapma zahmetine bile girmedi çünkü yapsaydı beni kolaylıkla bulurdu. Tanrım, *sen* bunu *on iki* yaşında yaptın. Beni buldun ve daha çocuksun. O eşek kadar bir yetişkin."

Josh'un tüm dikkatini çekmek için kıpırdandım. "Tim de öyle. Gücü yeten, yetişkin bir adam ve kendinden başka bir şeye önem verseydi çaba harcardı. Adını biliyor, hangi şehirde yaşadığını, kaç yaşında olduğunu biliyor."

Josh'un gözleri dolmaya başlamıştı.

"Bu adamın senin gibi bir oğlu olduğu ve onun hayatında olmak *istemene* rağmen bir çaba göstermemiş olmasını aklım almıyor. Sen bir ayrıcalıksın Josh. İnan bana, var olduğunu bilseydim seni bulmak için binaları yıkardım."

Bunu söyler söylemez gözünden bir damla yaş akınca Josh, hızla yolcu penceresinden dışarı, Tim'in evinden, benden uzaklara baktı. Gözlerini sildiğini görünce içim sızladı.

Ayrıca onu bile bile benden uzak tutmaları beni deli ediyordu. Annem ona iyi bir ağabey olacağımı biliyordu,

bu yüzden birbirimizin hayatlarının bir parçası olmamıza izin vermemeyi seçmişti. Josh'a duyacağım sevginin kendi verebileceği sevgiye ağır basacağını biliyordu, bu yüzden bencilce bizi ayrı tutmuştu.

Ama anneme, Tim'e, hatta babama duyduğum öfkenin Josh'un kararını etkilemesini istemiyordum. Kendi kararını verebilecek yaştaydı, bu yüzden benim dürüstlüğümü ve kendi umudunu kullanabilirdi, bunlarla ne yapmaya karar verirse versin onu destekleyecektim.

Josh sonunda tekrar bana baktığında gözleri hâlâ yaşlarla, sorular ve kararsızlıkla doluydu. Bana bu kararı onun adına benim vermem gerekiyormuş gibi bakıyordu.

Sadece başımı iki yana salladım. "Bizden on iki yıl aldılar, Josh. Bunun için onları affedebileceğimi sanmıyorum ama sen onları affetmek istersen üzülmeyeceğim. Sadece sana karşı dürüst olmak istiyorum ama senin kendi kişiliğin var ve babana seni tanıması için bir şans vermek istiyorsan, yüzüme bir gülümseme yerleştirip seni doğruca kapısına kadar götüreceğim. Sadece bana burada nasıl olmamı istediğini bildir, ben de burada olayım."

Josh başını salladı, gömleğini kullanarak bir gözyaşı daha sildi. Nefes alıp vererek, "Bir kamyonu var," dedi.

Bununla ne demek istediğini bilmiyordum ama bakışlarını izleyerek Tim'in kamyonuna baktım.

"Bunca zaman gerçekten fakir olduğunu, Boston'a dönemediğini düşündüm," dedi. "Hatta iyi göremediği ya da fiziksel olarak araba kullanamadığı için falan hiç gelmediğini düşünüyordum. Bilemiyorum. Ama bir kamyonu var ve hiç denemedi bile."

Düşünce sürecine müdahale etmedim. Sadece işi bittiğinde yanında olmak istiyordum.

"Beni hak etmiyor, değil mi..." Bunu sorudan ziyade bir açıklama olarak söylemişti.

"Seni ikisi de hak etmiyor."

Tam bir dakika kıpırdamadan pencereden, benden öteye baktı. Ama sonra biraz daha dik oturarak kararlı bir ifadeyle bana baktı. "Şu geç kaldığım ödevi biliyorsun, değil mi? Aile ağacını?" Josh emniyet kemerini çekip takmaya girişti. "Ağacın ne kadar büyük olması gerektiğini hiç söylemediler. Ben sadece bebek bir fide çizeceğim. Onların dalları olmuyor." Çizdiği çizgiyi okşadı. "Hadi gidelim."

Buna büyük bir kahkaha attım. Bunu hiç beklemiyordum. Bu çocuğun en iç karartıcı anları mizaha dönüştürmesi bana onun için umut veriyordu. Sanırım yola girecekti.

"Bir fide ha?" Arabayı çalıştırarak emniyet kemerimi taktım. "Bu işe yarayabilir."

"İki küçük dallı bir fide çizebilirim. Senin ve benim. Kendi yepyeni, minik aile ağacımızda olacağız; bizimle başlayan bir aile ağacı."

Gözlerimin arkasında bir sıcaklık hissedince ön panelden güneş gözlüklerimi alıp taktım. "Bizimle başlayan yepyeni bir aile ağacı. Bunu sevdim."

Josh başını salladı. "Ve onu hayatta tutmak için berbat ebeveynlerimizin yaptığından çok daha iyi bir iş çıkaracağız."

"Bu çok zor olmasa gerek." Bu kararla iyice rahatlamıştım. Josh gelecekte fikrini değiştirebilirdi, ancak ileride babasıyla bağlantı kursa bile, onu bana tercih etmeyeceğine dair güçlü bir şüphem vardı. Josh kendimden çok şey hatırlatıyordu ve bağlılık belirgin bir özelliğimizdi.

"Atlas?" Josh adımı tam arabayı çalıştırırken söylemişti.

"Evet?"

"Ona hareket çekebilir miyim?"

Tekrar Tim'e, kamyonuna ve evine baktım. Bu olgun olmayan bir istekti ama memnuniyetle cevapladım. "Lütfen yap."

Josh, emniyet kemeri elverdiğince pencereme doğru eğildi. Camı indirerek kornaya bastım. Tam uzaklaşmaya başlarken Tim bize baktı.

Josh hareket çekerek penceremden bağırdı. "Yaf şak." Tim'in görüş alanından çıkınca Josh gülerek koltuğuna yaslandı.

"*Yavşak*, Josh. *Tek* kelime."

"Yavşak," dedi doğru telaffuz ederek.

"Teşekkür ederim. Artık bunu söylemeyi bırak. On iki yaşındasın."

Otuz İkinci Bölüm

Lily

Evde misin?

Mesaj Atlas'tan geliyordu, hemen cevap verdim, **Bir dakikalığına. Neden?**

Bebek mamasını Emmy'nin bez çantasına koydum, sonra odada dolanarak yedek kıyafet aldım. Artık emzirmediğim için çantaya bir kutu da mama attıktan sonra onu kucağıma aldım. "Gidip Rylee'yi görmeye hazır mısın?"

Rylee'nin adını söyleyince Emmy gülümsedi.

Onu bu sabah Allysa'nın evinden aldığımda, hem Allysa hem de Marshall'la Ryle'la olanlar hakkında konuşmuştum. Allysa, bana gönderdiği mesajları avukatıma göstermenin akıllıca olduğunu kabul etmişti. Ayrıca Ryle'la ciddi bir görüşme yapma zamanımızın geldiğini de kabul etmişti. Gergindim ama Marshall'la ikisinin arkamda olduğunu bilmek son derece güven vericiydi.

Ön kapıma ulaştığımızda kapı çalındı. Gözetleme deliğinden baktım, Atlas olduğunu görünce rahatladım. Ama Josh yanında değildi, bu yüzden yüreğim daraldı. *Gerçekten Atlas yerine babasıyla kalmayı mı seçmişti?* Kapıyı açtım.

"Ne oldu? Josh nerede?"

Atlas gülümsedi, tebessümündeki güven beni anında rahatlatmıştı. "Her şey yolunda. Josh benim evimde."

Rahat bir nefes aldım. "Oh. O hâlde neden buradasın?"

"Restoranıma gidiyorum. Arabayla geçerken bir koşu gelip kaçamak bir kucaklaşayım diye düşündüm."

Gülümsedim, benim için kapıyı açık tutuyordu. Emerson kalçamda tünediği için bana tam olarak sarılamayınca başımın yan tarafına hızlı bir öpücük kondurdu. "Yalancı. Evim yolunun üzerinde değil. Ve bugün pazar, yani restoranın kapalı."

"Detaylar," dedi sözlerimi geçiştirerek. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Allysalara. Bu akşam onlarla yemek yiyeceğiz." Bez çantasını omzuma kaldırdım ama Atlas benden aldı.

"Seninle çıkayım." Bez çantasını omzuna astı. Emmy ona uzandı, kendiliğinden Atlas'ın kucağına geçince sanırım ikimiz de biraz şaşırdık. Başını Atlas'ın göğsüne yasladı, bunu görünce bir an durakladım. Atlas'ı da durak-satmıştı. Ama sonra bana gülümseyerek arabama doğru yürümeye başladı. Yol boyunca elimi tuttu.

Emmy'yi ondan alıp araba koltuğuna oturttum. Sonunda Atlas, bana gerçekten sarılabileceği bir konuma gelince beni kendine çekti. Sarılması tam bir konuşma gibiydi. Beni öyle bir tutuyor ki sanki güce ihtiyacı varmış gibi hissediyordum; sanki bir parçamı yanına almak istiyormuş gibi. "Yine nereye gidiyorsun?" diye sordum geri çekilerek.

"Gerçekten restoranıma gidiyorum," dedi. "Sutton'dan benimle orada buluşmasını istedim. Josh hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor ve bunu ikimiz yalnızken yapmak istiyorum. Seyirciden besleniyor, bu yüzden ona bunu vermeyeceğim."

"Vay be. Aslında ben de Ryle'la oturup konuşmak için Allysa'ya gidiyorum. Ne bu, problem çözme pazarı mı?"

Atlas usulca güldü. "Umarım."

Onu öptüm. "İyi şanslar."

Hafifçe gülümsedi. "Sana da. Temkinli ol ve en kısa zamanda beni ara." Son bir kez dudaklarını dudaklarıma bastırdı, geri çekilince, "Seni seviyorum bebeğim," dedi.

Arabasına yürüdü, sözleri beni neden bu kadar heyecanlandırmıştı bilmiyordum ama arabama binerken gülümsüyordum. *Seni seviyorum bebeğim.* Arabayla uzaklaşırken hâlâ gülümsüyordum. Ne yapacağım ve planlı bir görüşmeden ziyade doğaçlama bir müdahale olacağı düşünüldüğünde, iyi ruh hâlim beni şaşırtıyordu. Allysa'yla Marshall'a yemeğe gidiyordum ama Ryle'ın ne amaçla oraya gittiğimden haberi yoktu.

• • •

"Lazanya mı?" diye sordum Marshall kapıyı açtığında. Koridordan sarımsak ve domates kokusu alabiliyordum.

"Allysa'nın favorisi," dedi, arkamdan kapıyı kapatarak. Emmy'ye uzandı. "Marshall Enişte'ye gel," dedi kendine çekerek.

Marshall bir surat yapınca Emmy hemen kıkırdadı. Marshall, Emmy'nin en sevdiği kişilerden biriydi ama galiba Marshall'ı sevmeyen bir çocuk bulmak zordu. "Allysa mutfakta mı?"

Marshall başını salladı. "Evet. Ryle da orada," dedi fısıldayarak. "Senin geleceğini söylemedik."

"Tamam." Emmy'nin bez çantasını bırakıp mutfağa gittim. Geçerken Ryle'la Allysa'nın annesinin oturma odasında Rylee'yle oturduğunu gördüm. Ona el sallayınca gülümsedi ama konuşmak için durmadım. Allysa'yı bulmaya gittim.

Mutfak kapısından girdiğimde Ryle'ı bara yaslanmış, Allysa'yla rahat rahat çene çalarken buldum ama benimle göz teması kurar kurmaz sırtı kasılarak dimdik doğruldu.

Hiç tepki vermedim. Ryle'ın artık benim üzerimde herhangi bir kontrolü olduğunu düşünmesini istemiyordum.

Allysa beni bekliyordu. Beni başıyla selamladıktan sonra fırındaki lazanyayı kapattı. "Mükemmel zamanlama." Tencere tutacaklarını tezgâha bırakıp masayı işaret etti. "Hazır olana kadar kırk beş dakikamız var," diyerek Ryle'la beni masaya yönlendirdi.

"Ne bu?" diye sordu Ryle, bir ona bir bana bakarak.

"Sadece bir konuşma," dedi Allysa, onu oturmaya davet ederek. Ryle gözlerini devirdi ama istemeye istemeye Allysa'yla ikimizin karşısına oturdu. Arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Allysa bana bakarak sözü bana bıraktı.

Şu anda neden korkmadığımı bilmiyordum. Belki de Atlas'ın önceden Ryle'la konuşmuş olması endişelerimin çoğunu dindirmişti. Allysa'yla Marshall'ın evde bizimle birlikte olması da bir koruma katmanı gibi geliyordu. Ve olup bitenlerle alakalı hiçbir fikri olmasa da Ryle'ın annesi. Ryle, annesi yanındayken davranışlarını kontrol ediyordu, bu yüzden burada olduğu için memnundum.

Şu anda bana güç veren her neyse, oturup sorgulamadım. Bundan faydalanacaktım. "Dün avukatımla konuşup konuşmadığımı sormuştun," dedim Ryle'a. "Konuştum. Bazı önerilerde bulundu."

Ryle birkaç saniye alt dudağını kemirdi. Sonra tek kaşını kaldırarak dinlediğini gösterdi.

"Öfke kontrolünden geçmeni istiyorum."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz Ryle güldü. Ayağa kalktı, sandalyesini itip bu konuşmayı bitirmeye hazırlandı ama bunu yapar yapmaz Allysa, "Otur lütfen," dedi.

Ryle ona, sonra bana, sonra tekrar ona baktı. Olup biteni anlamaya çalışırken birkaç saniye geçti. Şu anda ken-

dini aldatılmış hissettiği belliydi ama buraya ona empati kurmak için gelmemiştim, kardeşi de öyleydi.

Ryle, Allysa'yı sever ve saygı duyardı, bu yüzden şu anki öfkesine rağmen sonunda yerine döndü.

"Sen öfke kontrolünden geçerken Emerson'a ziyaretlerinin burada ya da Marshall veya Allysa'nın bulunduğu bir yerde gerçekleşmesini tercih ederim."

Ryle gözlerini Allysa'ya çevirdi, ona attığı ihanet bakışları geçmişte bir zamanlar tüylerimi diken diken ederdi ama şu anda bu bakışlar bana hiçbir şey ifade etmiyordu.

Devam ettim. "İleride benimle etkileşimlerine bağlı olarak, kızlarla gözetimsiz görüşmen için ne zaman kendimizi rahat hissettiğimize ailecek karar vereceğiz."

"*Kızlar mı?*" Ryle inanamaz bir ifadeyle tekrarlayarak Allysa'ya baktı. "Seni kendi yeğenimin yanımda güvende olmadığına mı ikna etti?" Şimdi sesi daha yüksek çıkıyordu.

Mutfak kapısı açıldı, içeri Marshall girdi. Masanın başına oturarak Ryle'dan Allysa'ya baktı. "Annen oturma odasında kızların yanında," dedi Allysa'ya. "Ne kaçırdım?"

"Bundan haberin var mı?" diye sordu Ryle, Marshall'a.

Marshall bir an ona baktıktan sonra öne eğildi. "Geçen hafta Lily'ye sinirlenip onu kapıya mıhladığından mı haberdar mıyım? Yoksa ona yolladığın mesajlardan mı? Ya da avukatıyla konuştuğunu söyleyince ona savurduğun tehditlerden mi haberdar mıyım?"

Ryle boş boş Marshall'a baktı. Yüzü kızarmıştı ama hemen tepki vermedi. Köşeye sıkışmıştı, bunun farkındaydı. "Lanet olası bir müdahale," diye mırıldandı Ryle, başını iki yana sallayarak. Rahatsız olmuş, sinirlenmiş, biraz ihanete uğramıştı. Bu anlaşılabilirdi. Ama ya işbirliği yapmayı kabul ederdi ya da hayatında kalan birkaç ilişkiyi bozabilirdi.

Ryle bana bıkkın bir bakış attı. "Başka?" diye sordu biraz kendini beğenmiş bir tavırla.

"Sana gereğinden fazla mühlet verdim Ryle. Öyle yaptığımı biliyorsun. Ama bu noktadan sonra, lütfen benim için önemli olanın Emerson olduğunu bil. Bana ya da kızımıza tehditkâr ya da zarar veren bir şey yaparsan, seninle mahkemede savaşmak için sahip olduğum her şeyi satarım."

"Ve ben de ona yardım ederim," dedi Allysa. "Seni seviyorum ama Lily'ye yardım ederim."

Ryle'ın çenesi seğirdi. Onun dışında yüzünde boş bir ifade vardı. Önce Allysa'ya, sonra Marshall'a baktı. Odadaki gerginlik elle tutulur gibiydi ama destek de öyleydi. Onlara o kadar minnettardım ki ağlayabilirdim.

Yanlarında onlar gibi insanlar olmayan tüm mağdurlar için ağlayabilirdim.

Ryle bir süre söylenenleri düşündü. Ortalık çok sessizdi ama söylemek istediğim noktaya değinmiş ve müzakereye yer olmadığını açıkça belirtmiştim.

Sonunda masadan geri çekilip ayağa kalktı. Ellerini beline koyarak yere baktı. Uzunca bir nefes aldıktan sonra mutfak kapısına yürüdü. Gitmeden önce geriye bize baktı ama kimseyle göz teması kurmadı. "Bu perşembe izinliyim. Emerson'ın burada olmasını sağlarsan saat on gibi burada olurum."

Çıktı ve o gider gitmez zırhım çökerek paramparça oldum. Allysa bana sarıldı ama üzüldüğüm için ağlamıyordum. Ağlıyordum çünkü çok ama çok rahatlamıştım. Aslında önemli bir şey başarmışım gibi geliyordu. "Siz ikiniz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum," dedim gözyaşları arasında, Allysa'ya sarılarak.

Elini saçlarımdan geçirerek, "Çok perişan olurdun Lily," dedi.

İkimiz de gülmeye başladık. Her nasılsa.

Otuz Üçüncü Bölüm

Atlas

Josh'u evime bıraktıktan sonra Sutton'ı arayarak benimle Bib's'te buluşmasını istemiştim. Buluşmayı kararlaştırdığımız saatten bir saat önce gelmiştim. Onun için hiç yemek yapmamıştım, bu yüzden ona yemek yapmamın onu etkilemesini umuyordum. Onu memnun etmek, iyi bir ruh hâlinde olmasını sağlamak istiyordum. Onu daha az kavgacı yapacak herhangi bir şey.

Telefonum çınlayınca ocaktan uzaklaşıp ekrana baktım. Onu içeri almak için geldiğinde mesaj atmasını söylemiştim. Beş dakika erken gelmişti.

Karanlık restorandan geçerken yol üstünde birkaç ışık açtım. Ön tarafta durmuş sigara içiyordu. Kapının açıldığını görünce sigarayı sokağa fırlatarak peşimden içeri girdi.

"Josh burada mı?" diye sordu.

"Hayır. Sadece sen ve ben varız." Bir masayı işaret ettim. "Otur. Ne içmek istersin?"

Bir an sessizce bana baktıktan sonra, "Kırmızı şarap. Açılmış ne varsa," dedi. Bir bölmeye oturunca yemeklerimizi tabaklara koymak için geri döndüm. Hindistancevizli karides yapmıştım çünkü favorisi olduğunu biliyordum. Dokuz yaşındayken buna bayıldığını görmüştüm.

Beni götürdüğü tek yolculuktu. Boston'dan pek uzak olmayan Cape Cod'a gitmiştik ama annemin izinli bir günde benimle bir şeyler yaptığını hatırladığım tek zaman buydu.

İzin günlerinde genellikle uyur ya da içerdi, bu yüzden ilk kez hindistancevizli karides denediğimiz Cape Cod'a günübirlik geziyi takdir etmiyor değildim.

Tabaklarımızı ve içeceklerimizi bir tepsiye koyup oturduğu masaya götürdüm. Yemekle şarabı önüne koyup karşısına oturdum. Çatal bıçağı masada onun tarafına kaydırdım.

Bir an tabağına baktı. "Bunu sen mi pişirdin?"

"Ben yaptım. Hindstancevizli karides."

"Sebep nedir?" diye sordu peçetesini açarak. "Onun gibi bir çocuğa gerçekten ebeveynlik yapabileceğini düşündüğün için bir özür mü?" Sanki espri yapmış gibi güldü ama restoran sessiz olduğu için gülüşü umduğu rağbeti göremedi. Başını iki yana salladı, şarap kadehini alarak yudumladı.

Josh'la benden fazla on iki yıl geçirdiğini biliyordum ama onu annemden daha iyi tanıdığıma bahse girebilirdim. Josh da muhtemelen beni ondan daha iyi tanıyordu ve annemle on yedi yıl birlikte yaşamıştım. "Büyürken en sevdiğim yemek neydi?" diye sordum.

Boş boş bana baktı.

Belki de zor bir soruydu. "Tamam. Peki ya en sevdiğim film?" Hiç cevap yoktu. "Renk? Müzik?" En azından birine cevap verebileceğini umarak birkaç soru daha sordum.

Cevap veremedi. Omuz silkerek şarap kadehini bıraktı.

"Josh ne tür kitaplar okumayı seviyor?"

"Bu bir tuzak soru mu?" diye sordu.

Bölmeye yaslanarak gerginliğimi gizlemeye çalıştım ama her bir parçamda yaşıyor, nefes alıyordu. "Dünyaya getirdiğin insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"İkinizde de bekâr bir anneydim, Atlas. Hayatta kalmaya çalışırken senin okumayı sevdiğin şeyleri dert edecek

zamanım olmadı." Kullanmak üzere olduğu çatalı bıraktı. "Hayret bir şey."

"Buraya gelmeni seni kötü hissettirmek için istemedim," dedim. Suyumdan bir yudum aldıktan sonra parmağımı bardağımın kenarında gezdirdim. "Hatta özür dilemene bile ihtiyacım yok. Josh'un da öyle." Ona anlamlı anlamlı baktım, söyleyeceklerimi söylemek üzere olduğum için şoktaydım. Buraya anneme bunları söylemek için gelmemiştim ama bencilce buraya gelme nedenim, beni rahatsız eden şeyler değildi. "Sana ona daha iyi bir anne olman için bir fırsat vermek istiyorum."

"Belki de mesele onun daha iyi bir oğul olması gerektiğidir."

"Daha on iki yaşında. Olması gerektiği kadar iyi. Ayrıca onunla ilişkiniz onun sorumluluğu değil."

Yanağını kaşıdı, sonra havada elini salladı. "Nedir bu? Neden buradayım? Başa çıkamayacağın kadar fazla geldiği için onu geri almamı mı istiyorsun?"

"Uzaktan yakından alakası yok," dedim. "Haklarını bana devretmeni istiyorum. Eğer yapmazsan seni mahkemeye vereceğim ve bu ikimize de ödemek istemediğimiz saçma miktarlarda paraya mal olacak. Ama ben ödeyeceğim. Eğer gerekirse, bunu bir yargıcın önüne çıkaracağım, o da geçmişine bir göz atacak ve seni bir yıl boyunca tamamlamakla hiç ilgilenmediğini bildiğimiz ebeveynlik kurslarına gitmeye zorlayacak." Kollarımı kavuşturarak öne eğildim. "Onun yasal velayetini istiyorum ama senden ortadan kaybolmanı istemiyorum. Böyle bir şey yapmanı istemiyorum. İstediğim son şey, o çocuğun benim hissettiğim gibi senin tarafından sevilmediğini hissederek büyümesi."

Sözlerimle donmuş oturuyordu, çatalımı alıp rahat rahat yemeğimden bir lokma aldım.

Ben çiğnerken bana baktı, yemeğimi bir yudum suyla

yutarken hâlâ bana bakıyordu. Eminim beyni dakikada bir km hızla çalışıyor, kendine mahsus bir hakaret ya da tehdit arıyordu ama bir şey bulamadı.

"Her salı akşamı burada ailecek yemek yiyeceğiz. Gelirsen çok memnun oluruz. Eminim Josh'un hoşuna gidecektir. Senden kesinlikle tek bir kuruş istemeyeceğim. Senden tek istediğim haftada bir gece gelip numaradan bile olsa onun kim olduğuyla ilgilenmen."

Sutton'ın şarap kadehine uzanırken parmaklarının titrediğini fark ettim. Kendisi de fark etmiş olmalıydı çünkü kadehi almadan elini yumruk yapıp tekrar kucağına koydu. "Senin için korkunç bir anne olduğumu düşünüyorsan Cape Cod'u hatırlamaman gerekirdi."

"Cape Cod'u hatırlıyorum," dedim. "Sana tamamen içerlememek için tutunmaya çalıştığım tek hatıra bu. Ama sen bana o tek anımızı vererek harika bir şey yapmış gibi hissederken ben bunu Josh'a hayatının her günü vermeyi teklif ediyorum."

Ben bunları söylerken Sutton kucağına bakıyordu. İlk kez öfke veya sinirlenmekten başka bir duygu yaşıyor gibi görünüyordu.

Belki ben de öyleydim. Bugün Tim'in evinden dönerken onunla bu konuşmayı yapmaya karar verdiğimde, onu sonsuza dek hayatımızdan çıkarmayı planlamıştım. Ama canavarlar bile göğsünde atan bir kalp olmadan hayatta kalamazlardı.

İçinde bir yerlerde bir kalp vardı. Belki de hayatında hiç kimse kalbi hâlâ attığı için sevindiğini söylememişti.

"Teşekkür ederim," dedim.

Gözlerini gözlerime çevirdi. Bu sözlerle onu test ettiğimi düşünüyordu.

Söyleyeceklerimle çelişerek kafamı iki yana salladım. "Bekâr bir anneydin ve babalarımızın sana hiçbir şekilde

yardım etmediğini biliyorum. Bu senin için gerçekten zor olmalı. Belki de yalnızsın. Belki depresyondasın. Anneliğe neden bir armağan gibi bakamıyorsun bilmiyorum ama buradasın. Bu gece geldin ve bu çaba, bir teşekküre değer."

Önündeki masaya baktı, omuzlarının sarsılmaya başlaması tamamen beklenmedik bir tepkiydi ama gözyaşlarına tüm gücüyle direniyordu. Ellerini kaldırıp masaya koydu, peçetesiyle oynuyordu ama tek bir yaş akmasına izin vermediği için kullanmasına gerek olmadı.

Onu bu kadar sertleştirecek ne yaşamıştı bilmiyordum. Savunmasız olmak istemiyordu. Belki bir gün bunu benimle paylaşırdı ama ikimiz bu noktaya gelmeden önce Josh'a bir anne olarak kanıtlaması gereken çok şey vardı.

Omuzlarını geriye çekerek daha dik oturdu. "Salı günleri yemek saat kaçta olacak?"

"Yedide."

Başını salladı, bölmeden kaçacakmış gibi görünüyordu.

"Yemeği yanında götürmek istersen sana bir paket getirebilirim."

Hızla başını salladı. "İsterim. Her zaman en sevdiğim yemek olmuştur."

"Biliyorum. Cape Cod'u hatırlıyorum." Tabağını alıp mutfağa giderek götürmesi için hazırladım.

• • •

Sonunda eve döndüğümde Josh kanepede uyuyordu. Televizyonda anime oynuyordu, duraklat tuşuna basıp kumandayı sehpanın üzerine koydum.

Bir süre uyurken onu seyrettim, geçirdiğimiz günü atlatmıştım. İşler çok daha farklı gidebilirdi. Onun huzur içinde uyumasını izlerken duygusal yorgunluğumu bastırarak dudaklarımı sıktım. Ona bakarken Lily'nin Emerson'a baktı-

ğı gibi, sanki çok gurur duyuyormuşum gibi baktığımı fark ettim.

Kanepenin arkasındaki battaniyeyi çekip üzerini örttüm, sonra Josh'un ev ödevinin bulunduğu masaya yürüdüm. Her şey tamamlanmıştı, soyağacı ödevi bile.

İki küçük dalıyla yerden filizlenen minik bir fide çizmişti. Birinde *Josh*, diğerinde *Atlas* yazıyordu.

Otuz Dördüncü Bölüm

Lily

Az kalsın notu kaçırıyordum, bu sabah çok acelem vardı. Ön kapımın altından itilmiş ve girişteki halıya takılmıştı.

Belimde Emmy, omzumda bir çantayla bez çantası, boş kalan elimde de kahve vardı. Hiçbirini döküp saçmadan eğilip notu almayı başarmıştım. *Süper anne.*

Notu açmak için işyerinde sakin bir anı beklemek zorunda kalmıştım. Notu açıp Atlas'ın el yazısını görünce içimi bir rahatlama dalgası kapladı. Notun Atlas'tan başka birinden geldiğini düşündüğümden değildi. Artık birkaç aydır beraberdik ve bana her zaman notlar bırakıyordu. Ama bu not, bir ihtimal Ryle'dan *olabilir* diye bir yanımla açmaktan korkmadığım ilk notlardan biriydi.

Bu anın önemini zihnime not aldım.

Bunu çok yapıyordum. Hayatımın nihayet normale döndüğünün belirtileri olan önemli şeyleri zihinsel olarak not ediyordum. Eskisi kadar sık yapmıyordum ama bu, iyi bir şeydi. Ryle artık hayatımın o kadar küçük bir parçasıydı ki eskiden bu karmaşanın sonsuz olacağına inandığımı bazen unutuyordum.

Hâlâ Emmy'nin hayatının bir parçasıydı ama ondan daha fazla düzen talep ediyordum. Bazen ziyaretleri konusunda bu kadar katı davranmama karşı koymaya çalışıyordu ama Emmy, bana Ryle'ın ziyaretlerinin nasıl olduğunu kendi sözleriyle söyleyene kadar asla rahat olmayacaktım.

Öfke kontrolünün yardımcı olduğunu umuyordum ama bunu zaman gösterecekti.

Ryle'la temasımız hâlâ bazen kısa ve öz oluyordu ama boşanırken tek istediğim korkudan kurtulmaktı ve gerçekten kurtulduğumu hissediyordum.

Ofisimdeki depolama dolabında saklanarak bağdaş kurup oturdum, bu mektubu kesintisiz okumak istiyordum. Atlas'ı burada saklanmaya zorlayalı aylar olmuştu ama hâlâ onun kokusu vardı.

Notu açtım, ilk sayfanın sol üst köşesine çizdiği küçük kalpte parmağımı gezdirdim. Okumaya başladığımda çoktan gülümsüyordum.

Sevgili Lily,

Tarihin farkında mısın bilmiyorum ama yarım yıldır resmen çıkıyoruz. İnsanlar yarım yıl dönümlerini kutluyor mu? Sana çiçek alırdım ama çiçekçiyi çok fazla çalıştırıp yormayı sevmiyorum.

Bunun yerine sana bu notu vermeye karar verdim.

Her hikâyenin iki yüzü vardır derler ve senin birkaç hikâyeni okudum, olaylar senin dediğin gibi olsa da ben tamamen farklı bir deneyim yaşadım.

Dövme yaptırman için yeterli olduğunu bilmeme rağmen, günlüklerinde bu hatırayı bir şekilde geçiştirmişsin. Ama bu anının benim için ne kadar önemli olduğunun farkında olduğundan emin değilim.

İlk öpüşmemizin senin yatağında olduğunu söylüyorsun ama benim ilk öpüşmemiz olarak saydığım bu değil. İlk öpüşmemiz bir pazartesi günü gün ortasında olmuştu.

Hastalandığım ve senin bana baktığın zamanlardı. Pencerenden içeri girer girmez hasta olduğumu fark etmiştin.

Hemen harekete geçtiğini hatırlıyorum. Bana ilaç, su ve battaniye verdin, yatağında uyumaya zorladın.

Hayatım boyunca hiç bu kadar hasta olduğumu hatırlamıyorum. Yaşadığım en korkunç güne tanık olduğuna inanıyorum. Ve çok kötü günler yaşadım. Ama sen işin içindeyken, korkunç bir mide hastalığından daha kötü bir şey yok gibi görünüyor.

O geceden pek bir şey hatırlamıyorum. Ama ellerini hatırlıyorum. Ellerin hep yanımdaydı; ya ateşimi kontrol ediyordun, ya bir bezle yüzümü siliyordun ya da ben gece boyunca defalarca yatağının kenarında iki büklüm katlanmak zorunda kalırken omuzlarımı sabit tutuyordun.

Hatırladığım şey bu: Ellerin. Açık pembe bir ojen vardı, renginin adını bile hatırlıyorum çünkü tırnaklarını boyarken yanındaydım. Adı Sürpriz Zambak'tı ve sen bana bunu, isim dolayısıyla seçtiğini söylemiştin.*

Gözlerimi zar zor açabiliyordum ama her açtığımda, oradaydılar, Sürpriz Zambak tırnaklarınla narin ellerin, su şişemi kaldırıyor, bana ilaç içiriyor, çenemde geziniyordu.

Evet, Lily. Sen o anıyı yazmamış olsan da hatırlıyorum.

Saatler süren hastalıktan sonra uyandığımı ya da en azından çevremin daha çok farkına vardığımı hatırlıyorum. Başım zonkluyordu, ağzım kurumuştu ve gözkapaklarım açılamayacak kadar ağırlaşmıştı ama seni hissediyordum.

Nefesini yanağımda hissediyordum. Parmaklarımı yanağımdan çeneme kadar indirdin.

Uyuduğumu -bana dokunduğunu, beni izlediğini hissedemediğimi- sanıyordun ama o anda hissettiğim kadar hiç hissetmemiştim.

Seni sevdiğimi tam o an anladım. Böylesine berbat bir günün ortasında böylesine muazzam bir şeyin farkına varmak hiç hoşuma gitmemişti ama bu beni o kadar etkilemiş-

*İngilizcede Lily, zambak anlamına gelmektedir. (e.n.)

ti ki yıllardır ilk kez ağlayacağımı sandım ve bu duyguyla ne yapacağımı bilemedim.

Ama Lily, tüm hayatımı sevginin nasıl bir his olduğunu bilmeden geçirmiştim. Bir anne-oğul, baba-oğul ya da kardeş sevgisi yaşamamıştım. Ve sana kadar benimle ilgisi olmayan biriyle, özellikle de bir kızla hiç o kadar zaman geçirmemiştim. Bir kızı gerçekten tanıyacak veya onların beni tanıyacağı ya da bir bağ kurup bu bağı derinleştirecek, sonra da bu kızın senin gibi bana karşı sevecen, yardımsever, kibar olduğunu, benim için endişelendiğini kanıtlayacağı kadar uzun sürmemişti.

Hatta sırf sana âşık olduğumu anladığım an bile demiyorum. Bir şeyi, herhangi bir şeyi, herhangi birini sevdiğimi fark ettiğim ilk andı. Kalbim ilk kez tepki veriyordu. En azından olumlu anlamda. İnsanlar geçmişte bana yüreğimi daraltan şeyler yapmıştı ama hiç bu kadar genişletip açan şeyler yapmamıştı. Parmakların yumuşak yağmur damlaları gibi çenemde gezinirken, kalbim o kadar kabarıyordu ki patlayacak sanıyordum.

O sırada yavaş yavaş uyanıyormuş gibi yaptım. Kolumu gözlerimin üzerine koyunca sen hemen elini çektin. Boynumu uzatıp hava aydınlanmış mı diye pencerene baktığımı hatırlıyorum. Hemen hemen aydınlıktı, bu yüzden senin uyanık olduğunu bilmiyormuş gibi davranarak yatağından çıkmaya davrandım. Sen oturup da bana gidiyor musun diye sorunca sesimin çıkması için yutkunmak zorunda kaldım. Sesim güçlükle çıkmıştı. "Birazdan annenle baban uyanacak," gibi bir şeyler söyledim.

Bana okulu asacağını, birkaç saat sonra benim için geri geleceğini söylemiştin. Hâlâ hasta olduğum için konuşmadan başımı salladım ama bir şey söylemeden veya utanacağım bir şey yapmadan önce yatak odandan çıkmam gerekiyordu. Tenimin altında uğuldayan duyguya güvenmiyordum. Sana bakıp seni seviyorum Lily demek için ya-

kıp kavuran bir arzu yaratıyordu. Sevgiyi ilk kez hissettiğiniz anda, aniden bunu itiraf etmek için bu büyük arzuya kapılmak ne tuhaf. Sözcükler tam göğsümün ortasında oluşuyor gibiydi ve muhtemelen hiç olmadığım kadar güçsüz olmama rağmen, daha önce hiç pencereni o kadar hızla kaldırıp dışarı çıkmamıştım.

Pencereyi kapattım, sırtımı evinin soğuk duvarına yaslayarak derin bir nefes aldım. Nefesim buhara dönüştü, gözlerimi kapattım ve hayatımın mutlak en kötü sekiz saatinden sonra her nasılsa gülümsedim.

Sabahın geri kalanında hep aşkı düşündüm. Hatta annenle baban gider gitmez beni almaya gelip evinde hasta hasta birkaç saat geçirdiğimde bile aşkı düşünüyordum. Sürpriz Zambak tırnakların, ateşimi her kontrol edişinde görüş alanıma girdiğinde aşkı düşünüyordum. Ne zaman odana girerek örtüleri düzeltip çenemin altına sıkıştırsan aşkı düşünüyordum.

Ve sonra öğle saatlerinde nihayet kendimi biraz daha iyi hissetmeye başladığımda, duşta durdum, hastalıktan güçsüz ve susuz kalmıştım ama her nasılsa kendimi daha önce hiç olmadığı kadar uzun boyluymuşum gibi hissediyordum.

Bütün sabah ve günün geri kalanında, önemli bir şey olduğunu biliyordum. İlk defa, hayatın nasıl olabileceğinin belirtisini hissetmiştim. O zamana kadar âşık olmayı, bir gün aile kurmayı, hatta başarılı bir kariyer edinme fikrini hiç düşünmemiştim. Hayat bana daima taşımam gereken bir yük gibi gelmişti. Uyanmayı zorlaştıran, uyumayı biraz korkutucu kılan ağır ve bulanık bir şeydi. Ama bunun nedeni, birisini bu kadar önemsemenin, gözlerini açtığında ilk onu görmek istemenin nasıl bir his olduğunu bilmeden on sekiz yıl geçirmiş olmamdı. Hatta başarılı olma arzusu bile duyuyordum çünkü sen, uğruna daha iyi olmak istediğim ilk kişiydin.

O gün birlikte kanepene uzanmıştık ve bana en sevdiğin çizgi filmi beninle izlemek istediğini söylemiştin. Battaniyenin altında, sırtın göğsüme dönük, kolum sana dolanmış yatarken bana ilk kez sokulmuştun. Televizyona odaklanmak zordu çünkü seni seviyorum sözleri hâlâ boğazımda gıcık yapıyordu ama söylemek istemiyordum, söyleyemiyordum çünkü çok hızlı olduğunu ya da bu sözlerin benim için bir değeri olmadığını düşünmeni istemiyordum. Oysa hayatımdaki en değerli sözlerdi.

Ama o günü o kadar çok düşünüyorum Lily, aşk herkes için böyle midir, gökten düşen bir uçak ezip geçiyormuş gibi mi hissettiriyor, hiç bilmiyorum. Çünkü çoğu kişinin hayatları boyunca içeri ve dışarı sızan sevgi oluyor. Bu sevgiyle sarmalanmış olarak doğuyorlar, tüm çocuklukları bu sevgiyle korunarak geçiyor ve hayatlarında verdikleri sevgiyi memnuniyetle karşılayan insanlar oluyor, bu yüzden bunun, insanları benim gibi küçük bir anda, böylesine muazzam bir şekilde etkilendiğinden emin değilim.

Üstünde sevdiğim bluz vardı. Sana çok büyük geliyor, kolu omzundan düşüyordu. Çizgi filmi izlemem gerekiyordu ama boynunla omzun arasında açıkta kalan tene bakmaktan kendimi alamıyordum. Oraya bakarken, bir kez daha seni seviyorum demek için inanılmaz bir çekim hissettim, sözcükler dilimin ucundaydı, bu yüzden öne eğilip onları tenine bastırdım.

Ve altı ay sonra sana sesli olarak dile getirecek cesareti toplayana kadar gizli ve sessiz orada kaldılar.

O öpücüğü ya da o günden sonra seni hep o noktadan öptüğümü hatırladığını hiç bilmiyordum. Hatta günlüğünü okuduğumda gerçek ilk öpüşmemiz diye düşündüğün öpüşmeye ulaşmak için aceleyle geçiyordun, bu yüzden dövmeni gördüğüm ana kadar senin için bir şey ifade ettiğini bile bilmiyordum. Bir zamanlar gizlice seni seviyorum sözlerini gömdüğüm noktaya yüreklerimizi yerleştirdiğini öğrenmenin benim için ne ifade ettiğini sana anlatamam.

Bana bir söz vermeni istiyorum, Lily. O dövmeye baktığında, bu mektupta yazdığım sözlerden başka bir şey düşünmeni istemiyorum. Ve seni oradan her öptüğümde, ilk kez oradan öpme nedenimi hatırlamanı istiyorum. Aşk. Aşkı keşfetmek, vermek, almak, kapılmak, onunla yaşamak, onun için ayrılmak.

Bu mektubu, Josh'un yatak odasında, yerde otururken yazıyorum. Bu gece Josh'la yaşadığım deneyim, hafızamı uyandırdı. Midesinden hastalandı. Belki de seni sevdiğimi ilk fark ettiğim gün olduğum kadar hasta değil ama yine de çok ama çok hasta. Birkaç gün önce hastalanan Theo'dan kapmış.

Daha önce hiç hasta bakmadım, bu yüzden hiç ilacım yok. Sanırım bir koşu eczaneye gitmem gerekiyor. Mektubu oraya giderken kapının altından atabilirim.

Hasta birine bakmak hiç eğlenceli değil. Sesler, koku, uykusuzluz... Aslında bakımı yapan kişi için de neredeyse aynı derecede kötü. Ateşini her kontrol ettiğimde veya su içmeye zorladığımda, seni ve bana nasıl şefkatli bir ebeveyn içgüdüsüyle baktığını düşünüyorum. Josh'a bakarken bunu kopya etmeye çalışıyorum ama senin kadar iyi olduğumu sanmıyorum.

Çok gençtin, Josh'un şimdiki yaşından sadece birkaç yaş büyüktün. Ama kendini olduğundan çok daha büyük hissettiğinden eminim. Ben öyle hissettiğimi biliyorum. Hiçbir çocuğun yaşamaması gereken şeyler yaşadık. Josh'un kendi yaşını mı, yoksa yaşadığı onca şey yüzünden mi daha yaşlı hissettiğini merak ediyorum.

Kendisini olabildiğince uzun süre genç hissetmesini istiyorum. Benimle geçirdiği zamanın tadını çıkarmasını istiyorum. Sevginin nasıl bir şey olduğunu benden çok daha önce öğrenmesini istiyorum. Ve umarım sevgi yavaş yavaş içine sızıyordur, böylece bana olduğu gibi ona da bir anda çarpmaz. Bununla büyümesini, bununla sarmalanmasını,

bununla kuşatılmasını istiyorum. Buna tanık olmasını istiyorum.

Ona örnek olmak istiyorum. İkimiz ona ve Emerson'a örnek olalım istiyorum. Sen ve ben, Lily. Altı ay oldu.

Yanıma taşın.

Sevgiler,
Atlas

Okumayı bitirir bitirmez mektubu bir kenara koyarak gözlerimi sildim. Yanına taşınmamı istediğinde bu kadar ağlıyorsam evlenme teklifini nasıl atlatacağımı hiç bilmiyordum.

Ya da evlilik yeminlerini.

Telefonumu alıp Atlas'ı görüntülü aradım. On saniye uzun uzun çaldıktan sonra Atlas nihayet yanıtladığında oturma odasındaki kanepede yatıyordu. Josh'la bütün gece ayakta olmanın verdiği bariz yorgunluğuyla gülümsedi.

"Merhaba güzellik." Sesi neredeyse uyanmamış gibi çıkıyordu.

"Merhaba." Elimi yumruk yapıp kocaman gülüşümü bastırarak yanağıma dayadım. "Josh nasıl?"

"İyi," dedi Atlas. "Josh uyuyor ama ben o kadar uzun uyanık kaldım ki beynim artık duramayacak kadar ambale oldu." Yumruğunu ağzına götürerek esnemesini bastırdı.

"*Atlas.*" Adını anlayışla söylemiştim çünkü iyice bitkin görünüyordu. "Gelip sana sarılmamı ister misin?"

"Yani *eve* gelip bana sarılmanı istiyor muyum diye soruyorsun?"

Bunu söyleyince gülümsedim. "Evet. Kesinlikle bunu söylemek istiyorum. *Eve* gelip sana sarılmamı ister misin?"

Başını salladı. "İsterim Lily. Eve gel."

Otuz Beşinci Bölüm

Atlas

"Zengin değil misin sen?" diye sordu Brad. "Senin adına bu işi yapması için birilerini tutamaz mıydın?"

"İki restoranım var. Zenginliğe yakın bile değilim. Hem sizler varken neden birini tutayım ki?"

"En azından *alt kata* iniyoruz," dedi Theo.

"Oğlundan örnek al, Brad. Umut ışığı."

Taşınacak fazla bir şeyimiz kalmamıştı. Evim zaten döşenmiş olduğundan Lily'nin kendi eşyalarına pek ihtiyacı yoktu, bu yüzden çoğunu yerel bir aile içi şiddet sığınma evine bağışlamıştı. Bu öğleden sonra dairesini tamamen boşaltmamız gerekiyordu.

Kamyonu olan tanıdığım tek kişi Brad'di, bu yüzden Theo'yla ikisi arabalarımıza sığdıramadığımız eşyaları yüklememize yardım ediyordu. Emerson'ın beşiği, Lily'nin oturma odasındaki televizyon, duvarlarında asılı bazı sanat eserleri.

Josh şanslıydı. Beyzbol antrenmanındaydı, bu yüzden taşınmaya yardım etmek zorunda kalmamıştı.

Birkaç ay önce eve gelip seçmelere kaydolduğunu söyleyince şaşırmıştım. Takıma girmişti ve tüm gücüyle çalışıyordu. Lily'yle tek bir maçı bile kaçırmamıştık.

Anneme programını mesaj atmıştım ama şimdiye kadar hiçbir maça gelmemişti. Her salı gecesi başlattığımız yemeklere sadece bir kez gelmişti. Daha fazla dahil olmak

isteyeceğini umuyordum ama olmadığına şaşırmamıştım. Josh'un da şaşırdığını sanmıyordum. Hayatımızda yolunda gitmeyen şeylere pek odaklanmıyorduk. Yolunda gidenlere odaklanıyorduk ve şükredecek çok şey vardı. Asıl önemli olan iki konu, Josh'un velayetini alabilmem ve Lily'yle Emerson'ın yanımıza taşınmasıydı. Hayatın birdenbire bu kadar değişebilmesi ne tuhaftı.

Geçen yılın Atlas'ı, bu yılın Atlas'ı hakkında ne düşüneceğini bilemezdi.

Ben merdivenlerin dibine indiğimde Lily yukarı çıkıyordu. Sırıttı, geçerken bana bir öpücük verip kalan basamakları koşarak çıktı.

Theo başını iki yana salladı. "Onunla bu kadar ileri gittiğine hâlâ inanamıyorum." Kutusunu diziyle yukarı kaldırdı, sırtını çıkış kapısına dayayıp iterek açtı. Benimle Brad için kapıyı açık tuttu ama kapalı otoparka girince duraksadım.

Brad'in kamyonundan birkaç boşluk ötedeki park yerine çekilmiş Ryle'ınkine benzeyen bir araba vardı.

İçimi bir korku kaplamıştı. Restoranımda benimle kavga etmeye çalıştığı günden beri onunla tek bir temasım olmamıştı ama bu aylar önceydi. Benimle Lily fikrine ne kadar ısındığını hiç bilmiyordum ama benden tarafa attığı bakışa bakılırsa pek de ısınmışa benzemiyordu.

Yanında başka biri vardı. Yolcu koltuğundan bir adam indi, Lily'nin bana anlattıklarına göre Ryle'ın enişteşi gibi görünüyordu. Lily'nin annesiyle, Allysa ve Rylee'yle tanışmıştım ama Marshall'ı hiç tanımıyordum.

Brad'in kamyonuna gidip taşıdığım kutuyu yükledim ama sürekli Ryle'ın arabasını izliyordum. Theo'yla Brad tekrar içeri girdiler, Ryle'ın farkına varmamışlardı. Marshall, Emerson'ı arka koltuktan alıp kapıyı kapattı. Marshall Emerson'ı bana doğru getirirken Ryle arabada kaldı.

Elini uzattı. "Merhaba. Atlas, değil mi? Ben Marshall."

Elimi uzattım, tokalaştık. "Evet, tanıştığımıza memnun oldum."

Marshall başıyla onayladı ama Emerson beni görüp bana doğru atılınca onu daha sıkı tutmak zorunda kaldı. Bir adım öne çıkıp Emerson'ı ondan aldım.

"Merhaba Emmy. Bugün eğlendin mi?"

Marshall bir an onunla beni izledikten sonra, "Dikkatli ol. Bugün Ryle'ın üstüne iki kere kustu."

"İyi değil mi?"

"İyi ama bütün gün ikimizle birlikteydi. Kızların ikisi de kahvaltıda şeker yediler. Ve atıştırmalıklar. *Ve* öğle yemeği *ve* ikinci kez atıştırmalık ve..." Önemsemez bir el işareti yaptı. "Lily ve Issa buna alışkın."

Emerson uzanıp başımdaki güneş gözlüğünü çekti. Kendi yüzüne takmaya çalıştı ama çarpık durdu, bu yüzden doğru takana kadar ayarlamasına yardım ettim. Bana gülümseyince gülümseyerek karşılık verdim.

Marshall, Ryle'ın oturduğu arabaya göz attıktan sonra bana döndü. "Arabadan inmediği için üzgünüm. Bütün bunlar onun için hâlâ biraz garip. Onun senin yanına taşınması."

Marshall "o" derken, Lily'yi kastetmiyordu. Emerson'a bakıyordu. Anlayışla başımı salladım çünkü anlıyordum. "Sorun değil. Onun için kolay olduğunu düşünemiyorum."

Marshall, Emmy'nin saçlarını karıştırarak, "Ben buradan çıkayım, siz de işlerinizi bitirin," dedi. "Sonunda seninle tanışmak güzeldi."

"Seninle de," dedim. Ve bunda ciddiydim. Marshall, şartlar farklı olsaydı arkadaş olabileceğim birine benziyordu.

Ryle'ın arabasına gitmek için döndü ama fazla uzaklaşmadan durup yine bana baktı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Lily karım için çok şey ifade ediyor, bu yüzden... evet, Lily'yi mutlu ettiğin için teşekkürler. Bunu hak ediyor." Marshall bunları söyler söylemez başını iki yana salladı, bir adım geri atarak ellerini kaldırdı. "İşler iyice garipleşmeden gideyim." Doğruca Ryle'ın arabasına gitti ama keşke bu kadar çabuk gitmeseydi. Ben de ona teşekkür edecektim. Desteğinin Lily için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

Marshall yolcu kapısını kapattı, Ryle arabasını çalıştırıp uzaklaştı.

Güneş gözlüğümü kemiren Emmy'ye baktım. "Annene merhaba demek ister misin?" Binaya doğru yürümeye başladım ama Lily'nin merdiven boşluğuna açılan kapıda durduğunu görünce durakladım.

Beni görür görmez arkasını dönüp hızla gözlerini sildi. Neden ağladığından emin değildim ama kızını selamlamadan önce gözyaşlarını silebilsin diye biraz daha yavaş yürüdüm. Gerçekten de birkaç saniye sonra arkasına dönüp koca bir tebessümle Emmy'yi benden aldı.

"Bugün babanla eğlendin mi?" diye sorduktan hemen sonra Emmy'i öpücüklere boğdu.

Bana baktığında, neden ağladığını merak ederek ona meraklı bir bakış attım. Birkaç dakika önce Ryle'ın arabasının bulunduğu otoparkı işaret etti.

"Bu, büyük bir şeydi," dedi. "Demek istediğim, Marshall'ın yanında olduğunu biliyorum ama kızı seninle bırakacak kadar kendini iyi hissetmesi..." Gözleri tekrar dolmaya başlayınca içini çekerek kendi tepkisine gözlerini devirdi. "Emmy'nin hayatındaki erkeklerin onun iyiliği için en azından anlaşıyormuş gibi davranabileceğini bilmek iyi hissettiriyor."

Doğrusu beni de iyi hissettiriyordu. Geldiklerinde Lily'nin yukarı katta olmasına seviniyordum. Marshall kızı teslim

ederken Ryle'ın arabada oturduğunu biliyordum ama bu doğru yönde atılmış bir adımdı. Belki de Lily'nin olduğu gibi Ryle'la benim de karşılıklı bir mübadeleye ihtiyacımız vardı.

Can sıkıcı olsa da işbirliğinin mümkün olduğunu kanıtlamıştık.

Lily'nin ıslak yanağını silerek çabucak bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum." Elimi Lily'nin sırtına koyarak onu merdivenlere doğru yönlendirdim. "Sonsuza kadar benimle kalmadan önce son bir tur daha."

Lily güldü. "Sonsuza kadar seninle kalmak için sabırsızlanıyorum."

Otuz Altıncı Bölüm

Lily

Atlas'ın kanepesine kıvrıldım, taşınırken çok yorulmuştum.

Bizim kanepemizdi.

Buna alışmak biraz zaman alacaktı.

Benim ve Emerson'ın kalan eşyalarını açmaya Theo'yla Josh yardım ediyordu çünkü Atlas gece geç vakte kadar çalışıyordu. Ben erken kalkıyordum, Atlas eve geç geliyordu ama geçerken ara sıra bile olsa birbirimizle daha çok şey paylaşmak heyecan vericiydi. Ve pazar günleri birlikteydik.

Ama bu gece cuma, yarın cumartesiydi, Atlas'ın en yoğun günleriydi, bu yüzden annem Emerson'la dönene kadar Josh ve Theo'yla oyalanıyordum. Üçümüz *Kayıp Balık Nemo*'yu seyrediyorduk ama hemen hemen bitmişti.

Doğrusu oturup sonuna kadar izleyeceklerini düşünmemiştim çünkü gençlerin Disney çizgi filmlerini bırakmaya meyilli oldukları yaşlardaydılar. Ama Z kuşağının farklı bir nesil olduğunu öğreniyordum. Bu ikisiyle ne kadar zaman geçirirsem onların önceki nesillere ne kadar benzemediklerini düşünüyordum. Akran baskısına daha az eğilimliydiler ve bireyselliği daha fazla destekliyorlardı. Onları biraz kıskanıyordum.

Jenerik başladığında Josh ayağa kalktı.

"Beğendin mi?"

Omuz silkti. "Onca balık yumurtasının acımasız katli-

amıyla başladığını düşünürsek oldukça eğlenceliydi." Boş patlamış mısır torbası paketini götürdü ama Theo hâlâ televizyona bakıyordu. Yavaş yavaş başını iki yana sallıyordu.

Hâlâ Josh'un filmin başlangıcıyla ilgili sözlerine takılıp kalmıştım...

"Anlamıyorum," dedi Theo.

"Balık yumurtası yorumunu mu?"

Theo televizyondan bana baktı. "Hayır. Atlas'ın sana nihayet kıyıya ulaşmakla ilgili sözleri neden söylediğini anlamıyorum. Filmde bahsi bile geçmiyordu. Bana *Kayıp Balık Nemo* nedeniyle söyledim demişti. Tüm film boyunca birisi söyler diye bekledim."

Artık Atlas'la yaşadığım için pek çok şeye alışmak zorunda kalacağımdan emindim ama **bu çocukla ilişkimiz hakkında konuştuğunu bilmek muhtemelen alışabileceğim şeylerden biri değildi.**

Theo'nun gözlerinde ışık düğmesi gibi şaşkınlık yanıp söndü. "Ey. *Ey.* Çünkü hayat onları hüsrana uğrattığında yüzmeye devam ediyorlardı, yani Atlas hayatın artık... *iyi* olmadığını söylüyordu." O gözlerin arkasında aklı hâlâ dakikada bir km hızla çalışıyordu. Başını iki yana sallamaya başlayarak kendini yerden yukarı itti. "Sözlerin hâlâ berbat olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı. Theo tam ayağa kalkarken telefonu vızırdadı. "Gitmem gerekiyor, babam gelmiş."

Josh oturma odasına geri dönmüştü. "Yatıya kalmıyor musun?"

"Bu gece kalamam; ailem sabah beni bir yere götürecek."

"Ben de oraya gitmek istiyorum," dedi Josh.

Theo ayakkabılarını giyerken duraksadı. "Evet, bilemiyorum."

"Nereye gidiyorsunuz?"

Theo'nun gözleri önce bana, sonra tekrar Josh'a çevrildi. "Bir geçit töreni." Usulca söylemişti ama aynı zamanda bir uyarı gibiydi.

"Geçit töreni mi?" Josh başını yana eğdi. "Neden tuhaf davranıyorsun? Nasıl bir geçit töreni? Onur yürüyüşü mü?"

Theo sanki Josh'la bu konuşmayı yapmamış gibi yutkundu, bu yüzden Theo adına gerilmiştim. Ama son birkaç aydır Josh'un Theo'yla dostluğuna değer verdiğini bilecek kadar yanında bulunmuştum.

Josh ayakkabılarını aldı, kanepede yanıma oturarak giymeye başladı. "Ne diyorsun sen? Kızlardan hoşlandığım için onur yürüyüşüne gitmeme izin yok mu?"

Theo ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Gidebilirsin. Ben sadece... senin bildiğini bilmiyordum."

Josh gözlerini devirdi. "Bir insan hakkında manga zevkine göre çok şey söyleyebilirsin, Theo. Ahmak değilim ben."

"*Josh*," dedim.

"Üzgünüm." Dolaptan ceketini aldı. "Bu gece Theo'da yatıya kalabilir miyim?"

Josh'un ikisi arasındaki bu önemli anda rahat tavrı bana Atlas'ı çok hatırlatıyordu.

Anlayışlı Josh.

Ama Theo'yla gitme sorusu beni biraz şaşırtmıştı. Gözlerim hafifçe irileşti. Daha dört gündür burada yaşıyordum. Josh daha önce benden hiç izin istememişti ve Atlas'la temel kurallar belirlememiştik. "Evet, tabii ki. Ama ağabeyine nerede olduğunu bildir."

Atlas'ın bunu pek önemseyeceğini sanmıyordum. Artık birlikte yaşadığımıza göre, Josh'la Emerson söz konusu olduğunda bunun gibi şeylerle uğraşmak zorunda kalacaktık.

Kim kime, ne zaman, nasıl ebeveynlik edecekti. Bu biraz heyecanlıydı. Hayatı Atlas'la birlikte çözmeyi seviyordum.

Annem hâlâ Emerson'la birlikte dönmemişti, bu yüzden Josh'la Theo gittikten sonra, taşındığımızdan beri ev ilk kez sessiz ve boştu. Daha önce burada hiç yalnız olmamıştım. Yalnız zamanımı odalarda dolaşarak, dolaplara bakarak, yeni evimi tanıyarak geçirdim.

Yeni evim. Bunu söylemek keyifliydi.

Arka taraftan dışarı çıktım, verandada bir koltuğa otururak bahçeye baktım. Burası bahçe için harika bir alandı. Şehre bu mesafede bir yer için neredeyse duyulmamış bir şeydi. Sanki Atlas hayatına geri dönersem diye özellikle mükemmel bahçe alanı olan bir ev aramıştı. Bu evi bu yüzden seçmediğini biliyordum ama bunu bu nedenle yaptığını hayal etmek keyifliydi.

Telefonum çalınca şaşırdım. Atlas, daha önceki bir aramaya görüntülü aramayla geri dönüyordu.

"Selam."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bahçem için yer seçiyorum. Josh gece Theo'da kalmak istedi, ben de izin verdim. Umarım sorun değildir."

"Tabii ki değil. Sana yardım ettiler mi?"

"Evet, çoğunu hallettik."

Atlas bundan rahatlamış görünüyordu. Stres atıyormuş gibi elini yüzünün yan tarafında gezdirdi. Yoğun bir gün olmuş gibi görünüyordu ama Atlas bunu bir gülümsemeyle gizledi. "Emerson nerede?"

"Annem onunla dönüş yolunda."

Onu göremediği için üzülmüş gibi içini çekti. "Onu özlemeye başlıyorum," dedi. Sözler yumuşak ve hızlı çıkmıştı, sanki kızımı sevmeye başladığını kabul etmekten biraz korkuyormuş gibiydi. Ama sözlerini yakaladım ve bana

söylediği tüm diğer tatlı sözlere ilave ettim. "Üç saate kadar evde olurum. Uyanık olur musun?"

"Olmazsam ne yapacağını biliyorsun."

Atlas dudakları yukarı kıvrılarak hafifçe başını salladı.

"Seni seviyorum. Bir an önce evde ol."

"Ben de seni seviyorum."

Görüşmemiz biter bitmez Emerson'ın tatlı sesini duydum ve hemen arkama döndüm. Kapıda kucağında Emerson'la annem duruyordu. Bu konuşmanın bir kısmını yakalamış gibi gülümsüyordu.

Annemden kızımı almak için ayağa kalkınca Emerson hemen kucağıma tırmandı. Kolay bir gece olacak gibiydi. Böyle sevimli olduğu zaman uyumaya hazır demek oluyordu. Anneme yanıma oturmasını işaret ettim.

"Çok tatlı," dedi annem.

Buraya ilk kez geliyordu. Ona etrafı gösterirdim ama Emerson şimdiden yüzünü göğsüme sürterek yorgunluğuyla savaşmaya çalışıyordu. Ayağa kalkmadan önce uyuması için ona bir şans vermek istiyordum.

"Bahçe için ne muhteşem bir yer," dedi annem. "Sence burayı hayatına geri döneceğin umuduyla bilerek mi seçmiştir?"

Omuz silktim. "Aslında bunu ben de merak ediyordum ama öyle kabul etmek istemedim." Duraksadım, sorusunu tam olarak kavrayınca dönüp ona baktım. *Hayatına geri dönmek mi?* Atlas'la geçmişte Maine'de arkadaş olduğumdan ona hiç bahsetmemiştim. Onu hatırlamadığını düşünüyordum.

Hayatımdaki Atlas'ın geçmişimden biri olduğunu bilmiyor sanıyordum.

Yüzümdeki şaşkınlığı görebiliyordu, bu yüzden, "Benzersiz bir isim Lily. Onu hatırlıyorum," dedi.

Gülümsedim ama daha önce hiç gündeme getirmemesi-

ne şaşırmıştım. Atlas'la çıkmaya başlayalı altı ayı geçmişti ve annem birkaç kez buralarda olmuştu.

Ama sanırım şaşırmamalıydım. Annemin açılması her zaman biraz zor olmuştu. Onu suçlayamazdım. Sesini çıkarttırmayan bir adamla yıllarını geçirmişti, bu yüzden eminim yeniden kullanmayı öğrenmek onun için zor olmuştu.

"Neden hiçbir şey söylemedin?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Öğrenmemi istersen konuyu sen açarsın diye düşündüm."

"İstedim ama onun yanındayken tuhaf hissetmeni istemedim. Babamın ona yaptıklarından sonra."

Bakışlarını benden çevirip arka bahçeyi gözden geçirdi. Bir süre sustu. "Sana bundan hiç bahsetmedim ama bir seferinde Atlas'a söylemiştim. Bir nevi. İşten eve erken gelmiştim ve ikiniz kanepede uyuyordunuz. Şoku düşün," dedi gülerek. "Çok tatlı ve masum olduğunuzu düşünmüştüm ama orada oturma odamdaki kanepede rasgele bir çocukla uyuyordun. Sana bağırmak üzereydim ama Atlas uyandığında çok korkmuş görünüyordu. Şimdi düşünüyorum da aslında benden korkmamıştı. Daha ziyade seni kaybetme ihtimalinden korkmuş gibiydi. Her neyse, aceleyle çıkıp gitti, ben de peşinden dışarı çıktım, onu tehdit edip bir daha geri dönmemesini söyleyecektim. Ama sadece... çok garip bir şey yaptı Lily."

"Ne yaptı ki?" Yüreğim ağzıma gelmişti.

"Bana sarıldı," dedi, sesinde bir kahkaha iziyle.

Ağzım açık kalmıştı. "Sana *sarıldı mı*? Onu kızınla suçüstü yakaladın ve sana sarıldı mı?"

Annem başını salladı. "Evet. Ve aynı zamanda anlayışlı bir sarılmaydı. Sanki benim için gerçekten üzülüyordu ve bunu sarılmasında hissetmiştim. Sanki bana cesaret veriyor ya da rahatlatıyor gibiydi. Sonra sadece... uzaklaşıp gitti.

Evimde gözetimsiz olarak seninle olduğu için ona bağırma fırsatım bile olmadı. Belki de planı buydu; bir manipülasyon taktiği olabilirdi, bilemiyorum."

Başımı iki yana salladım. "Taktik değildi." *Anlayışlı Atlas.*

"Onunla görüştüğünü biliyordum. Onu benden ziyade babandan sakladığını biliyordum, bu yüzden kişisel olarak almadım. Hiç müdahale etmedim çünkü hayatında birisinin olması hoşuma gidiyordu, Lily." Elini arkamızdaki eve doğru salladı. "Ve bak şimdi. Sonsuza kadar hayatında."

Bu hikâye Emerson'ı biraz daha sıkmama yol açmıştı.

"Hayatında böyle anlamlı sarılmalar yapan bir adam olduğunu bilmek beni mutlu ediyor," dedi annem.

"Sarılmaktan fazlasını yapıyor," dedim ciddiyetimi bozmadan.

Annem dudak büktü. "Lily!" Başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "Artık eve gidiyorum."

Annem giderken kendi kendime güldüm. Boş elimi kullanarak Atlas'a mesaj attım.

Seni çok seviyorum, seni aptal.

Otuz Yedinci Bölüm

Atlas

"Cidden bunu yapacak mısın?" diye sordu Theo.

Aynanın karşısında durmuş kravatımı düzeltiyordum. Theo kanepede oturuyor, düğünden önce yeminlerimi okumasına izin vermem için beni ikna etmeye çalışıyordu. "Yeminleri sana okumayacağım."

"Kendini rezil edeceksin," dedi.

"Etmeyeceğim. Gayet güzeller."

"Atlas. Hadi ama. Sana yardım etmeye çalışıyorum. Bildiğim kadarıyla, muhtemelen, *Benim balığım olmanı diliyorum*, gibi bir şeyle bitirirsin."

Güldüm. Aradan iki yıl geçmesine rağmen bu dizeleri hâlâ nasıl gündeme getirdiğini anlamıyordum. "Geceleri uyanık yatarken hakaretlerinin pratiğini mi yapıyorsun?"

"Hayır, kendiliğinden ortaya çıkıyorlar."

Birisi kapıyı tıklatarak biraz araladı. "Beş dakika."

Kendime aynada bir kez daha baktıktan sonra Theo'ya döndüm. "Josh nerede? Hazır olduğundan emin olmalıyım."

"Sana söylememem gerekiyor."

Başımı yana eğdim. "Josh nerede Theo?"

"Onu son gördüğümde, çardakta dilini bir kızın boğazına sokuyordu. Yakında seni büyükbaba yapacak."

"Ben onun ağabeyiyim. Amca olurum, büyükbaba değil." Pencereden dışarı baktım ama çardak boştu. "Git de bul onu lütfen."

Josh'la birbirimize çok benziyorduk ama Josh kızlarla benim o yaşlardaki hâlime göre daha kendinden emindi. Daha yeni on beş olmuştu, bu şimdiye dek en az sevdiğim yaşımdı. Eminim gelecek yıl araba kullanacak yaşa geldiğinde, bu beni tam on yıl yaşlandıracaktı.

Başka bir şeyler düşünmem gerekiyordu. Zaten gergindim. Belki de Theo haklıydı, değiştirmek veya eklemek istediğim bir şey olmadığından emin olmak için yeminlerimi tekrar gözden geçirmeliydim.

Sayfayı cebimden çıkarıp açtım, son dakika değişiklikleri yapmak istersem diye elime bir kalem aldım.

Sevgili Lily,

Sana kimsenin okumayacağı mektuplar yazmaya alışmıştım, bu yüzden bu yeminleri ilk yazmaya çalıştığımda çok zorlandım. Sana başkalarının önünde sesli olarak okunacaklarını düşünmek biraz korkuttu.

Ama yeminler gizlice baş başa yapılacak bir şey değil. Yeminin amacı, ister Tanrı tarafından isterse arkadaşlar ve aile tarafından tanık olunsun, bile isteye söz vermektir.

Ama başkalarının karşısında yemin etmenin ardındaki gerçeği merak etmiş olmalısın ya da en azından ben merak ettim. Geçmişte aşka tanıklık edilmesi gerekliliğini yaratacak ne olabileceğini sorgulamaktan kendimi alamıyordum.

Yol boyunca bir yerlerde bir sözün tutulmadığı anlamına mı geliyordu? Bir kalp mi paramparça olmuştu?

Gerçekten oturup yeminlerin neden var olduğunu düşünmek hayal kırıklığı yaratıyor. Herkesin sözünü tutacağına güvenseydik, yeminlere gerek kalmazdı. İnsanlar âşık olurlar, sonsuza dek sadakatle âşık kalırlardı.

Ama mesele de bu sanırım. Bizler bireyleriz. İnsanız. Ve insanlar bazen hayal kırıklığına uğratabiliyor.

Bu farkındalık, bu yeminleri yazarken düşünce sürecimde beni başka bir yola yönlendirdi. Merak etmeye başladım, eğer insanlar bu kadar sık hayal kırıklığı yaratıyor ve aşkta bu kadar ender başarılı oluyorlarsa, bizimkinin zamanın testine dayanacak bir aşk olmasını sağlamak için ne yapabiliriz? Tüm evliliklerin yarısı boşanmayla sonuçlanıyorsa bu, şimdiye kadar yapılmış tüm yeminlerin yarısının bozulduğu anlamına geliyor. İstatistiğe dönüşen çiftlerden biri olmamayı nasıl sağlayabiliriz?

Maalesef yapamayız, Lily. Sadece umut edebiliriz, ancak bugün burada durup birbirimize verdiğimiz sözlerin birkaç yıl sonra bir boşanma avukatının dosyasına girmeyeceğini garanti edemeyiz.

Özür diliyorum. Bu yeminlerin, evliliği sadece bazen mutlu sona ermesini sağlayan, son derece üzücü bir döngü gibi gösterdiğinin farkındayım.

Ama benim gibi biri için bu aslında biraz heyecan verici.

Bazen mi?

Yarı yarıya mı?

İkide bir mi?

Eğer biri bana gençken tüm hayatımı seninle yaşamak için yarı yarıya şansım olduğunu söyleseydi, kendimi dünyadaki en şanslı insan hissederdim.

Biri bana senin tarafından sevilme şansımın yüzde 50 olduğunu söyleseydi, bu kadar şanslı olmak için ne yaptığımı merak ederdim.

Biri bana bir gün evleneceğimizi, sana Avrupa'da hayalindeki balayını yaşatacağımı ve evliliğimizin yüzde 50 başarılı olma şansının olacağını söyleseydi, hemen başlayabilmek için yüzük parmağının boyutunu sorardım.

Belki de aşkın bitmesinin olumsuz olduğu düşüncesi sadece bir bakış açısı meselesidir. Çünkü bana göre aşkın sona ermesi, bir zamanlar aşkın var olduğu anlamına geli-

yor. Ve hayatımda senden önce, sevginin bana hiç değmediği bir dönem vardı.

Benim genç versiyonum olası bir kalp kırıklığını kötü bir şey olarak görmezdi. Bir şeyi kaybetmeyi deneyimleyecek kadar sevmiş herkesi kıskanıyordum. Senden önce sevgiyi hiç tanımamıştım.

Ama sonra sen geldin ve bunu değiştirdin. Sadece sana âşık olan ilk kişi olma fırsatını elde etmekle kalmadım, aynı zamanda seninle ortak bir kalp kırıklığı yaşadım. Ve sonra, bir mucize gibi, sana yeniden âşık olma fırsatı edindim.

Bir yaşamda iki kez.

İnsan nasıl bu kadar şanslı olabilir?

Her şey düşünüldüğünde, buraya kadar gelmiş olmam, bu noktaya, düğün günümüze gelmiş olmamız, doğrusu hayattan elde edebileceğimi hayal ettiğimden çok daha fazlası. Bir nefes, bir öpücük, bir gün, bir yıl, bir ömür. Bana vereceğin her şeyi alacağım ve şu andan itibaren seninle geçirecek kadar şanslı olduğum her saniyenin değerini bileceğime yemin ederim, tıpkı daha önce seninle geçirdiğim her saniyenin değerini bildiğim gibi.

İyimser konuşursak, yaşlanıp güçsüz kalana kadar tüm hayatımızı birlikte, mutluluk içinde yaşayabiliriz ve bütün günü dudaklarına ulaşıp iyi geceler öpücüğü vermek için geçiririm. Eğer bu olursa birlikte hayatımızı gerçekleştiren aşka sonsuz şükredeceğime yemin ederim.

Kötümser konuşursak, yarın birbirimizin kalbini tekrar kırabiliriz; kırmayacağımızı biliyorum ama kırsak bile, öldüğüm güne kadar o kalp kırılmasına yol açan aşk için sonsuz minnet duyacağıma yemin ederim. Eğer kaderimde bir istatistiğe dönüşmek varsa senden başka istatistiğe dönüşmeyi tercih edeceğim kimse yok.

Ama bir keresinde bana gerçekçi olduğumu söylemiştin, bu yüzden yeminimi gerçekçi bir şekilde bitirmek isti-

yorum. Kalbimde, bugün buradan ayrıldığımızda, birlikte tepeler, vadiler, zirveler ve kanyonlarla dolu bir yolculukla karşılaşacağımıza inanıyorum. Bazen tepeden inerken elini tutmama ihtiyaç duyacaksın, bazen ben senin beni dağa tırmandırmana ihtiyaç duyacağım, bu noktadan itibaren her şeyle birlikte yüzleşeceğiz. Sen ve ben Lily. İyi günde ve kötü günde, zenginlikte ve fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta, geçmişte ve sonsuza kadar en sevdiğim insansın. Hep öyle oldun. Her zaman öyle olacaksın. Seni seviyorum. Sendeki her şeyi.

-Atlas

Derin bir nefes aldım, elimdeki kâğıt titriyordu. Tam istediğim gibi olmuştu, kâğıdı katlamaya başladığım sırada odaya Josh girdi. Darin, Brad, Theo ve Marshall da ona katıldılar.

Marshall kapıyı açık tutuyordu. "Hazır mısın? Zamanı geldi."

Başımı salladım, fazlasıyla hazırdım ama yeminimi cebime geri koymadan önce küçük bir değişiklik yapmaya karar verdim. Önceden yazdıklarıma dokunmadım ama sonuna bir satır ekledim.

Not: Benim balığım olmanı diliyorum.

TEŞEKKÜR

Bizimle Başladı Bizimle Bitti kesinlikle devam kitabı yazmayacağıma kararlı olduğum bir kitaptı. Bitmesi gereken yerde bittiğini hissetmiştim ve Lily'yi daha fazla strese sokmak istemiyordum.

Ama sonra #BookTok, çevrimiçi imza kampanyaları, mesajlar, videolar oldu ve çoğunuzun benden onlara daha fazla acı çektirmemi istemediğinizi anladım. Sizler sadece Lily'yle Atlas'ı mutlu görmek istiyordunuz. Bir taslak denemeye başladığımda, Lily'yle Atlas'ı mutlu görmeyi benim de ne kadar istediğimi fark ettim. Daha fazlasını isteyen herkese teşekkürler. Sizler olmasaydınız bu kitap olmazdı.

Teşekkür edeceğim pek çok kişi var ve sadece *Bizimle Başladı* için değil ama daha ziyade tamamlamaya cesaret edebileceğimi hiç düşünmediğim bir kitap yazmamla sonuçlanan, yıllar boyunca devam eden destek için. Belirli bir sıra olmaksızın, aileden arkadaşlara, blog yazarlarına, okurlara, yayıncılara ve acentelere; devam eden desteğiniz ve yazmayı sevmeye devam etmemi sağladığınız için TEŞEKKÜR EDERİM.

Levi Hoover, Cale Hoover, Beckham Hoover ve Heath Hoover. Dünyada en sevdiğim dört adam. Sizin teşvik ve desteğiniz olmasaydı bunların hiçbirini yapamazdım.

Lin Reynolds, Murphy Fennell ve Vannoy Fite. Dünyada en sevdiğim üç kadın.

Tüm Bookworm Box ve Book Bonanza ekibine ve yönetim kurulu üyelerine. Yaptığınız her şey için hepinize teşekkür ederim!

Temsilcilerim Jane Dystel ve Lauren Abramo'ya ve tüm Dystel, Goderich & Bourret ekibine.

Editörüm Melanie Iglesias Pérez'e; reklamcım Ariele Stewart Fredman'a; yayıncım Libby McGuire'a ve tüm Atria ekibine teşekkür ederim.

Stephanie Cohen ve Erica Ramirez'e. Hayallerimin gerçekleşmesine yardımcı olduğunuz ve her zaman benim iyiliğimi düşündüğünüz için teşekkür ederim. İkinizi de kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum ve ofisimize her girdiğimde eve gelmişim gibi hissediyorum.

Pamela Carrion ve Laurie Darter'a yaptığınız her şey için ve beni her gün eğlendirdiğiniz için teşekkür ederim.

Simon & Schuster Audio ekibine kitaplarımı hayata geçirdikleri için teşekkür ederim.

Diğer yazarlar için böyle bir şampiyon olduğu ve haftalık tebrik mesajlarıyla bizi her zaman haberdar ettiği için Yazar Susan Stoker'a teşekkürler.

Ve her zaman var oldukları için aşağıdakilere çok büyük bir teşekkür: Tarryn Fisher, Anna Todd, Lauren Levine, Shanora Williams, Chelle Lagoski Northcutt, Tasara Vega, Vilma Gonzalez, Anjanette Guerrero, Maria Blalock, Talon Smith, Johanna Castillo, Jenn Benando, Kristin Phillips, Amy Fite, Kim Holden, Caroline Kepnes, Melinda Knight, Karen Lawson, Marion Archer, Kay Miles, Lindsey Domokur ve diğerleri.

CoHorts, BookTok, Weblich, blog yazarları, kütüphaneciler ve okuma sevginizi yaymaya gönül veren herkese teşekkür ederim.

Hepsinden önemlisi, zaman ayırıp bir yazara mesaj atarak veya e-posta göndererek kitaplarının sizin için ne anlama geldiğini bildiren her bir kişiye teşekkür ederiz. Sizler yazmamızın önemli bir parçasısınız.